

John Bevere

MOMEALA SATANEI

*Fereste-te
de capcana ucigasă
a ofensei*

Tipărită în peste 1,000,000 de exemplare

Drag cititor,

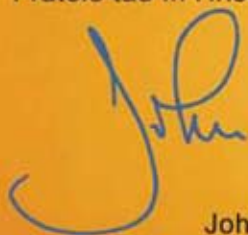
Cartea pe care o ții în mână s-ar putea să te conducă la cea mai importantă confruntare cu adevărul de care vei avea parte vreodată. Spun aceasta cu încredere – nu pentru că eu am scris-o –, ci datorită subiectului pe care-l tratează. Mesajul acesta vine din ceruri; personal cred că singurul motiv pentru care numele meu apare pe copertă este că eu sunt primul care l-am citit. Problema jignirii, care reprezintă chiar esența Momelii Satanei, este deseori obstacolul cel mai dificil cu care trebuie să se confrunte și pe care-l are de depășit omul.

Au trecut zece ani de când a fost lansată această carte și peste un milion de copii s-au tipărit în lumea întreagă, în multe limbi. Am primit nenumărate mărturii din jurul lumii despre modul în care acest mesaj a schimbat vieți, a eliberat captivi, le-a dat putere să se smulgă din cursa vrăjmașului, pregătindu-i pentru ceea ce Dumnezeu avea mai bun pentru viața lor.

Domnul m-a călăuzit într-un mod clar să caut lideri din lumea întreagă (fie că sunt în slujire sau acum sunt în formare) și să le ofer câte un exemplar ca mărturie a dragostei, ca o unealtă prin care să îi poată ajuta pe alții să dobândească libertatea.

Dragul meu, viața mea a fost transformată în mod radical atunci când Dumnezeu a pus acest mesaj în duhul meu. Mă rog ca și viața ta să fie transformată pe măsură ce parcurgi adevărurile care se găsesc în această carte. Mi-ar plăcea să îmi comunici modul în care acest mesaj a avut un impact în viața ta și acelora cărora le slujești.

Fratele tău în Hristos,

John Bevere

John Bevere poate fi urmărit pe Facebook și Twitter

TOOTH AND NAIL
**Messenger
International**
MessengerInternational.org

MOMEALA
SATANEI

JOHN BEVERE

Bait of Satan Romanian by John Bevere © 2009 Messenger International

www.MessengerInternational.org

Originally published in English

Additional resources in Romanian are available for free download at :

www.CloudLibrary.org

To contact the author : JohnBevere@ymail.com

SINCERE APRECIERI PENTRU...

Soția mea, Lisa, care, după Dumnezeu, îmi este prietena cea mai prețioasă. Ești într-adevăr o femeie virtuoasă. Îi voi fi pe veci recunoscător Domnului pentru că ne-a unit ca soț și soție. Îți mulțumesc pentru ajutorul plin de altruism pe care mi l-ai dat la editarea acestei cărți.

Cei patru fii ai mei, Addison, Austin, Alexander și Arden, care au sacrificat o parte din timpul pe care ar fi trebuit să-l petreacă alături de tatăl lor, pentru ca acest proiect să poată fi dus la îndeplinire. Băieți, voi sunteți bucuria inimii mele.

John Mason, care a crezut în mesajul acesta și care m-a încurajat să-l public; Deborah Poulalion, pentru talentele ei și pentru sprijinul acordat în munca de editare; personalul Editurii Charisma, care a muncit alături de noi în cadrul acestui proiect.

Mai presus de toate, recunoștința mea sinceră se îndreaptă către Tatăl nostru din ceruri, pentru darul Lui nespus, către Domnul nostru Isus, pentru harul, adevărul și dragostea Sa, și către Duhul Sfânt, pentru călăuzirea Lui plină de credincioșie cu care ne-a însoțit pe parcursul acestui proiect.

**Această carte este un dar
din partea autorului și nu
este de vânzare**

CUPRINS

<i>Prefață</i>	9
<i>Introducere</i>	13
1 Eu, ofensat?.....	17
2 Jignire pe scară largă.....	26
3 Cum mi s-a putut întâmpla mie așa ceva?.....	39
4 Părinte, părinte!.....	51
5 Cum se nasc fugarii spirituali?.....	65
6 Fuga de realitate.....	81
7 Temelia neclintită.....	93
8 Tot ce poate fi clătinat va fi clătinat.....	109
9 Piatra de poticnire.....	127
10 Ca nu cumva să-i jignim.....	145
11 Iertarea: dacă nu dai, nu primești.....	157
12 Răzbunarea: capcana.....	173
13 Scăpând din capcană.....	185
14 Obiectivul este reconcilierea.....	195
<i>Epilog: Să trecem la acțiune</i>	207
<i>Supliment devoțional</i>	211

PREFAȚĂ

Cartea pe care o ții în mână s-ar putea să constituie cea mai importantă confruntare cu adevărul de care vei avea parte vreodată. Pot afirma aceasta cu convingere, nu pentru că eu am scris-o, ci datorită subiectului pe care-l tratează. Problema jignirii, care reprezintă chiar esența *momelii Satanei*, este deseori obstacolul cel mai dificil cu care trebuie să se confrunte și pe care-l are de depășit omul.

Ucenicii lui Isus au fost martorii multor minuni mărețe și memorabile. Au privit cu uimire ochii orbilor deschizându-se și morții aduși la viață. L-au auzit pe Isus poruncind unei furtuni amenințătoare să se oprească. Au văzut miile de oameni care s-au săturat în urma minunii înmulțirii câtorva pâini și a câtorva pești. Lista semnelor și a minunilor lui Isus era atât de lungă încât, potrivit Bibliei, toate cărțile din lume nu o puteau cuprinde.

Omenirea nu mai văzuse niciodată până atunci mâna miraculoasă a lui Dumnezeu într-un mod atât de copleșitor și de tangibil. Cu toată uimirea și teama care i-au cuprins, nu minunile au fost cele care i-au adus pe ucenici în pragul

îndoii. Nu, provocarea aceasta urma să vină mai târziu, spre finalul lucrării pământești a lui Isus. El Și-a învățat ucenicii astfel: „Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta... de șapte ori pe zi și de șapte ori pe zi se întoarce la tine și zice: «Îmi pare rău!», să-l ierți.” Răspunsul lor imediat a fost: „Mărește-ne credința!” (Luca 17:3-5). Minunile nu au dat naștere strigătului după o credință mai mare, nici învierile din morți, nici potolirea furtunii, ci simpla poruncă de a-i ierta pe cei care le greșiseră!

Isus a spus: „Este imposibil să nu fii jignit în niciun fel” (Luca 17:1, traducere din limba engleză). Întrebarea nu este dacă vei fi jignit sau nu, ci care va fi răspunsul tău într-o asemenea situație. Este extrem de nefericit faptul că nu puțini, ci mulți sunt jigniți și prinși apoi în lanțul acestei ofense care le-a fost adusă.

Au trecut zece ani de la publicarea acestei cărți. În acest interval, am primit nenumărate scrisori și multe mărturii despre viața unor persoane, despre familii sau despre lucrări creștine care au cunoscut vindecarea și transformarea prin intermediul adevărilor din Cuvântul lui Dumnezeu abordate în această carte. Am inclus câteva pasaje pentru încurajarea ta. Pentru toate cele primite, ne bucurăm și Îi dăm lui Dumnezeu toată gloria!

Un lider ne-a împărtășit următoarele: „Biserica noastră era în toiul unor lupte crâncene care amenințau cu divizarea. Situația părea fără ieșire. Am dat câte un exemplar al cărții *Momeala Satanei* fiecărui prezbiter. Dezbinarea a încetat și astăzi suntem una!”

Multe căsnicii au fost salvate cu ajutorul acestei unelte. De curând, după ce am vorbit în Nebraska, am fost abordat de un cuplu. Soția mi-a mărturisit: „Am fost rănită cu zece ani în urmă de liderii acestei biserici. Inima mea a început să se umple de amărăciune și de suspiciune, în timp ce căutam mereu să mă apăr pe mine și poziția mea. Căsnicia mea avea de suferit în urma durerii mele, iar soțul meu era pe punctul

de a divorța. Nu era mântuit și nu vroia să aibă nimic de-a face cu biserica. Cineva mi-a dat un exemplar al cărții *Momeala Satanei*. L-am citit și, în scurt timp, am fost eliberată pe deplin de durere și de amărăciune. Când soțul meu a văzut schimbările din viața mea, și-a predat viața domniei lui Isus Cristos și a pus capăt procedurilor de divorț.” Soțul stătea alături de soția lui, zâmbind. Când ea și-a încheiat mărturia, el a confirmat schimbările minunate din viața și din căminul său!

Mărturia care m-a mișcat cel mai profund a fost una primită pe când slujeam în Naples, Florida. Chiar înainte să încep să vorbesc, un bărbat solid, de vârstă mijlocie, s-a ridicat în fața adunării și ne-a împărtășit, printre lacrimi, tragica lui poveste: „Toată viața am avut sentimentul că există un zid între mine și Dumnezeu. Participam la întâlniri în care alții simțeau prezența lui Dumnezeu, în vreme ce eu priveam detașat și amorțit. Nici măcar când mă rugam nu simțeam vreo eliberare sau prezența lui Dumnezeu. Cu câteva săptămâni în urmă, cineva mi-a dat cartea *Momeala Satanei*. Am citit-o din scoarță în scoarță. Mi-am dat seama că înghițisem momeala Satanei cu ani în urmă. O uram pe mama, fiindcă mă abandonase pe când aveam șase luni. Am înțeles că trebuie să o caut și să o iert. Am sunat-o și am vorbit cu ea pentru a doua oară în decurs de treizeci și șase de ani. Am plâns, spunându-i: «Mamă, nu te-am putut ierta toată viața fiindcă m-ai părăsit!» Ea a început să plângă și mi-a spus: «Fiule, și eu m-am urât pe mine însămi în toți acești ani fiindcă te-am părăsit!»”

El a continuat: „Am iertat-o, iar ea s-a iertat pe sine însăși; acum ne-am împăcat.”

Apoi a urmat partea cea mai frumoasă: „Acum, zidul care mă despărțea de prezența lui Dumnezeu a dispărut!”

Ajuns în punctul acesta, bărbatul și-a pierdut cumpătul și a început să plângă. A reușit cu greu să rostească ultimele cuvinte: „Acum plâng în prezența lui Dumnezeu ca un copil.”

Cunosc tăria și realitatea acestei captivități. Am fost legat cu lanțurile acestui chin ani de zile. Cartea aceasta nu este o teorie; este Cuvântul lui Dumnezeu întrupat. Este înțesată cu adevăruri pe care le-am trăit pe pielea mea. Cred că te poate întări și pe tine. Pe măsură ce citești, roagă-te Stăpânului să îți mărească și ție credința! În timp ce crești în credință, El va primi slava, iar tu te vei umple de bucurie! Fie ca Dumnezeu să te binecuvânteze din belșug.

JOHN BEVERE

INTRODUCERE

Oricine a făcut capcane pentru animale știe că o cursă are nevoie de unul din două elemente pentru a funcționa bine. Trebuie să fie ascunsă, în speranța că animalul, nevăzând-o, va călca în ea, și trebuie să aibă o momeală care să ademenească animalul în fălcile ei aducătoare de moarte.

Satan, dușmanul sufletelor noastre, folosește ambele strategii atunci când își plasează cele mai înșelătoare și cele mai periculoase capcane. Le ascunde și pune în ele momeală.

Satan, alături de cohorțele sale, nu acționează atât de ostentativ cum cred mulți. Este subtil și savurează înșelătoria. Lucrează cu șiretenie, este viclean și iscusit. Nu uita că se poate deghiza chiar ca un mesager al luminii. Dacă nu suntem pregătiți, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, ca să discernem corect binele de rău, nu-i vom recunoaște capcanele.

Una dintre capcanele lui cele mai amăgitoare și cele mai subtile este cea întâlnită de fiecare creștin: jignirea. De fapt, jignirea în sine nu este fatală dacă rămâne în capcană. Dar dacă o absorbim și dacă ne hrănim inimile cu ea, atunci ajungem să fim răniți. Oamenii răniți în felul acesta produc

multe roade, precum durerea, mânia, furia, gelozia, resentimentul, rivalitatea, amărăciunea, ura și invidia. Unele dintre consecințele acceptării jignirii sunt insultele, atacurile, rănirea altora, diviziunile, dezbinarea, relațiile frânte, trădarea și regresul.

Deseori, cei jigniți nici măcar nu realizează că sunt prinși în capcană. Nu sunt conștienți de situația lor, fiindcă sunt prea concentrați asupra nedreptății care li s-a făcut. Sunt într-o stare de negare a realității. Calea cea mai eficientă a dușmanului de a ne orbi este aceea de a ne determina să ne concentrăm asupra propriei persoane.

Cartea de față scoate la lumină această capcană fatală și arată cum putem scăpa din strânsoarea ei, fără a-i mai cădea în plasă. Eliberarea de sub puterea jignirii este esențială pentru fiecare creștin, fiindcă Isus a spus că este cu neputință să ne trăim viața fără să ne confruntăm vreodată cu jigniri (Luca 17:1).

Am predicat acest mesaj în foarte multe biserici din America și din alte țări. Peste 50% dintre participanți au răspuns chemării la altar. Deși procentul acesta este ridicat, nu-i include pe toți cei vizați. Mândria îi împiedică pe unii oameni să răspundă. Am văzut oameni vindecați, eliberați, umpluți cu Duhul Sfânt și bucurându-se de răspunsuri la rugăciune, atunci când au scăpat din prinsoarea acestei capcane. De obicei, aceștia mărturisesc faptul că au căutat ani de zile ceea ce au primit într-o clipă, odată ce au fost eliberați.

În ultima parte a secolului al douăzecilea, cunoștința a crescut mult în biserică. Dar, cu toată această creștere, se pare că am ajuns să fim martorii mai multor dezbinări în rândul credincioșilor, al liderilor și al bisericilor. Motivul este următorul: „Cunoștința îngâmfbă, pe când dragostea zidește” (1 Corinteni 8:1). Atât de mulți credincioși au căzut în această capcană, încât aproape am ajuns să credem că acesta este modul normal de viață.

Cu toate acestea, înainte de întoarcerea lui Cristos, adevărații credincioși vor fi mai uniți ca niciodată înainte. Cred că nenumărați oameni, bărbați și femei, vor fi eliberați astăzi din capcana jignirii. Aceasta va fi una dintre verigile principale care se vor lega laolaltă pentru revărsarea trezirii în rândul acestei națiuni. Dacă înainte au fost orbiți, nereușind să-L vadă, necredincioșii Îl vor vedea acum pe Isus prin dragostea noastră unul față de altul.

Nu cred în ideea scrierii unei cărți doar de dragul operației în sine. Dumnezeu a imprimat cu fierul roșu mesajul acesta în inima mea și i-am văzut roadele rezistând în timp. Un păstor mi-a spus după un serviciu în care am predicat mesajul acesta: „N-am mai văzut până acum atât de mulți oameni eliberați deodată!”

Dumnezeu mi-a vorbit, spunându-mi că acesta este doar începutul. Mulți vor fi eliberați, vindecați și restaurați în timp ce citesc cartea aceasta și ascultă îndemnurile Duhului Sfânt. Cred că, pe măsură ce vei citi cuvintele de pe aceste pagini, Învățătorul și Sfătuitorul le va aplica în viața ta, în mod personal. În timp ce El o va face, cuvântul acesta revelat ție va aduce o mare libertate în viața și în lucrarea ta.

Să ne rugăm acum, la început:

Tată, pe măsură ce citesc această carte, Te rog în Numele lui Isus să-mi descoperi, prin Duhul Sfânt, Cuvântul Tău. Scoate la lumină orice cotloane ascunse din inima mea, care m-au împiedicat să Te cunosc și să Te slujesc mai eficient. Întâmpin cu bucurie convingerea Duhului Tău și mă rog ca harul Tău să îndeplinească ceea ce dorești de la mine. Fie ca inima mea să Te cunoască mai îndeaproape în urma auzirii glasului Tău, prin citirea acestei cărți.

RĂSPUNSUL NOSTRU ÎN FAȚA JIGNIRII DETERMINĂ VIITORUL NOSTRU

Cartea Momeala Satanei ne-a schimbat viața și lucrarea. Am urmărit înregistrarea video de cel puțin douăzeci de ori și am citit cartea în repetate rânduri. Lucrarea noastră a folosit cartea și învățăturile înregistrate, care au transformat atât viața noastră, precum și pe a multor altora. Mesajul este plin de putere și oportun.

S.Q., Connecticut

EU, OFENSAT?

„Este cu neputință să nu vină prilejuri de păcătuire.”

Luca 17:1

Călătorind în lungul și în latul Statelor Unite pentru a sluji, am avut ocazia să observ una dintre capcanele cele mai înșelătoare și mai fatale ale dușmanului, care încătușează nenumărați creștini, frânge relații și lărgește fisurile care și-au făcut deja loc între noi. Este capcana jignirii sau a ofensei.

Mulți credincioși nu sunt în stare să slujească așa cum se cuvine, potrivit chemării lor, din pricina rănilor și a durerii produse în viața lor de diferite jigniri. Se confruntă astfel cu un handicap și nu-și pot folosi întregul potențial. De cele mai multe ori, cel care i-a rănit este un alt credincios, fapt care face ca jignirea să fie resimțită ca o trădare. În Psalmul 55:12-14, David se tânguie: „Nu un vrăjmaș mă batjocorește, căci aș suferi: nu potrivnicul meu se ridică împotriva mea, căci m-aș ascunde dinaintea lui. Ci tu, pe care te socoteam una cu mine,

tu, frate de cruce și prieten cu mine! Noi, care trăiam împreună într-o plăcută prietenie și ne duceam împreună cu mulțimea în Casa lui Dumnezeu!”

Cei care ne rănesc sunt oamenii alături de care ședem și împreună cu care cântăm sau poate chiar cel care rostește predica. Petrecem sărbătorile împreună, participăm la diferite întâlniri și împărțim cu ei sarcinile slujbei. Sau, poate că sunt chiar mai aproape de noi: am crescut împreună, am avut încredere în ei sau am dormit în același pat. Cu cât este mai strânsă relația, cu atât este mai profundă jignirea! Ura cea mai adâncă se naște între oameni care au fost cândva apropiați.

Avocații vă vor spune că cele mai mizerabile cazuri pe care le întâlnesc sunt cele de divorț. Mijloacele de informare în masă din America raportează constant crime săvârșite în sânul căminelor de către membrii disperați ai familiei. Căminul, care ar trebui să constituie un adăpost al protecției, al grijii și al creșterii, în care învățăm să dăruim și să primim iubire, este deseori tocmai rădăcina durerii noastre. Istoria arată că războaiele cele mai sângeroase sunt cele civile, în care fratele luptă împotriva fratelui, fiul împotriva tatălui sau părintele împotriva fiului.

Posibilitățile de a fi jignit sunt fără capăt, ca și lista relațiilor, indiferent cât de simple sau de complexe ar fi acestea. Adevărul este următorul: numai cei la care ții te pot răni. Aștepți mai mult de la ei – la urma urmei, le-ai dăruit mai mult din tine însuși. Cu cât sunt mai mari așteptările, cu atât este mai mare prăbușirea.

În societatea noastră domnește egoismul. Bărbații și femeile din zilele noastre își urmăresc propriile interese, ajungând să îi neglijeze sau să îi rănească pe cei din jur. Acest fapt n-ar trebui să ne surprindă. Biblia spune foarte limpede că, în zilele de pe urmă, „oamenii vor fi iubitori de sine” (2 Timotei 3:2). Noi așteptăm ca cei necredincioși să se conformeze acestui tablou, dar Pavel nu se referea la cei din afara bisericii. El vorbea despre cei dinăuntru. Mulți sunt

răniți, îndurerați și plini de amărăciune. Sunt jigniți! Însă ei nu-și dau seama că au căzut în capcana Satanei.

Este aceasta vina noastră? Isus a arătat foarte clar că este imposibil să trăim în lumea aceasta fără să avem ocazia să fim jigniți. Totuși, cei mai mulți credincioși sunt șocați, zăpăciți și uimiți când li se întâmplă una ca asta. Noi avem impresia că suntem singurii cărora li s-a făcut o nedreptate. Un astfel de răspuns ne face vulnerabili în fața unei rădăcini de amărăciune. De aceea, trebuie să fim pregătiți și înarmați pentru a face față jignirilor, fiindcă răspunsul nostru în fața jignirii stabilește care ne va fi viitorul.

CAPCANA ÎNȘELĂTOARE

Grecescul pentru „a jigni”, din Luca 17:1, vine de la cuvântul *skandalon*. Sensul original al acestuia se referea la acea parte a capcanei de care se agață momeala. Prin urmare, cuvântul vizează așezarea unei capcane în calea cuiva.¹ În Noul Testament, el descrie deseori o cursă folosită de dușman. Jignirea este o unealtă prin care Diavolul îi robește pe oameni. Pavel îl învăța pe tânărul Timotei:

Și robul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa Diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia.

2 Timotei 2:24-26

Cei care au de-a face cu certurile și cu împotrivirile cad în capcană și ajung prizonieri ai voii Diavolului. Mai îngrijorător este faptul că nici măcar nu sunt conștienți de

captivitatea lor! Asemeni fiului risipitor, trebuie să-și vină în fire și să-și vadă adevărata stare. Ei nu își dau seama că revarsă în afară mai degrabă ape amare, decât curate. Când un om cade pradă înșelăciunii Diavolului, el crede că are dreptate, deși nu este așa.

Indiferent care ar fi situația fiecăruia, îi putem împărți pe toți cei care sunt victime ale vreunei jigniri în două mari categorii: (1) cei care au fost nedreptățiți și (2) cei care *cred* că au fost nedreptățiți. Cei din a doua categorie cred din toată inima că li s-a făcut o nedreptate. Deseori, concluziile lor se bazează pe informații lipsite de acuratețe. Sau informațiile lor sunt demne de încredere, dar concluzia este distorsionată. Oricare ar fi situația, acești oameni suferă, iar puterea lor de înțelegere este întunecată. Ei judecă pe baza presupunerilor, a aparențelor și a zvonurilor.

ADEVĂRATA STARE A INIMII

Unul dintre modurile în care dușmanul păstrează pe cineva în capcana jignirii este acela de a ține ofensa ascunsă, acoperită cu mândrie. Mândria te va împiedica să-ți recunoști adevărata stare.

Cândva am fost rănit adânc de câțiva lucrători creștini. Cei din jur îmi spuneau: „Nu ne vine să credem că ți-au putut face așa ceva. Nu suferi?”

Iar eu le răspundeam în grabă: „Nu, mă simt bine. Nu sufăr.” Știam că este greșit să te simți ofensat, așa că negam realitatea și o îngropam mai adânc. Mă convingeam pe mine însumi că nu sunt rănit, deși eram. Mândria masca adevărata stare a inimii mele.

Mândria te împiedică să dai piept cu adevărul. Distorsionează modul în care vezi realitatea. Nu te schimbi niciodată când crezi că totul merge bine. Mândria îți împietrește inima și îți încețoșează ochii înțelegerii. Te

împiedică să ajungi la acea schimbare a inimii – pocăința – care te va face liber. (Vezi 2 Timotei 2:24-26.)

Mândria te face să te vezi în postura de victimă. Atitudinea ta devine următoarea: „Am fost tratat incorect și judecat greșit; prin urmare, comportamentul meu este îndreptățit.” Fiindcă ești convins că ești nevinovat și acuzat pe nedrept, nu acorzi celorlalți iertarea. Deși adevărata stare a inimii tale este ascunsă de ochii tăi, ea *nu* este ascunsă și de Dumnezeu. Simplul fapt că ai fost tratat incorect nu-ți dă dreptul să păstrezi jignirea în inima ta. Două greșeli puse laolaltă nu produc un rezultat bun!

REMEDIUL

În cartea Apocalipsa, Isus Se adresa bisericii din Laodicea arătând mai întâi credincioșilor modul în care aceștia se vedeau pe ei înșiși (bogați, prosperi, neducând lipsă de nimic), pentru ca mai apoi să scoată la lumină adevărata lor stare: ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi (Apocalipsa 3:14-20). Acești oameni confundaseră puterea financiară cu cea spirituală. Mândria le ascundea adevărata stare.

Mulți se află și astăzi în aceeași situație. Nu-și văd adevărata stare a inimii, așa cum eu nu eram capabil să văd resentimentul pe care-l nutream față de acei lucrători. Mă convinsesem pe mine însumi că nu eram rănit. Isus le-a spus celor din Laodicea cum să se elibereze din amăgirea în care se cufundaseră: să cumpere aur de la Dumnezeu și să-și vadă adevărata stare.

Cumpără aur de la Dumnezeu

Prima instrucțiune a lui Isus pentru eliberarea din prinsoarea amăgirii era aceea de a cumpăra de la El „aur curățit prin foc” (Apocalipsa 3:18).

Aurul curățit prin foc este moale și maleabil, fără impurități și nu ruginește. Doar când este amestecat cu alte

metale (cupru, fier, nichel și altele), aurul devine dur, mai puțin maleabil și mai vulnerabil în fața ruginii. Amestecul acesta se numește aliaj. Cu cât este mai mare procentajul celorlalte metale, cu atât aurul devine mai dur. Cu cât este mai mic procentajul aliajelor, cu atât este aurul mai moale și mai ușor de prelucrat.

Putem observa imediat paralela. O inimă curată este asemeni aurului curat: moale, maleabilă și flexibilă. Evrei 3:13 afirmă că inima se împietrește prin înșelăciunea păcatului! Dacă nu abordăm problema jignirii suferite, aceasta va da naștere roadelor păcatului, precum amărăciunea, mânia și resentimentele. Aceste substanțe adăugate în inima noastră o împietresc, așa cum aliajele fac aurul mai dur. Aceasta reduce sau îndepărtează cu totul caracterul maleabil, aducând cu sine lipsa sensibilității. Vom deveni incapabili să auzim glasul lui Dumnezeu. Vederea noastră va fi întunecată. Acesta este mediul perfect pentru instalarea înșelăciunii.

Primul pas în rafinarea aurului este acela de a-l transforma în pulbere și de a-l amesteca apoi cu o substanță de purificare. Amestecul este pus în furnal și topit la temperaturi ridicate. Aliajele și impuritățile se coagulează în jurul celeilalte substanțe și se ridică la suprafață. Aurul, care este mai greu, rămâne la fund. Impuritățile sau *zgura* (precum cuprul, fierul și zincul, amestecate cu substanța de purificare) sunt îndepărtate, rămânând astfel metalul curat.

Să vedem acum ce spune Dumnezeu:

*Iată, te-am pus în cuptor, dar nu te-am găsit
argint; te-am lămurit în cuptorul urgiei.*

Isaia 48:10

*În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum,
dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină
vreme, prin felurite încercări, pentru ca
încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă*

*decât aurul care piere și care totuși este încercat
prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea
la arătarea lui Isus Cristos.*

1 Petru 1:6-7

Dumnezeu purifică prin durere, prin încercări și prin necazuri, a căror dogoare înlătură impuritățile, precum lipsa iertării, vrajba, amărăciunea, mânia, invidia și altele asemenea lor, din caracterul lui Dumnezeu care trebuie să se oglindească în viața noastră.

Păcatul se ascunde cu ușurință acolo unde lipsește dogoarea încercărilor și a durerilor. În vremuri de prosperitate și de succes, chiar și cei răi par buni și generoși. Dar, sub dogoarea încercărilor, impuritățile ies la suprafață.

A fost o perioadă în viața mea în care am trecut prin încercări mai intense ca niciodată. Am devenit aspru și dur cu cei care-mi erau cei mai apropiați. Familia mea și prietenii au început să mă evite.

Am strigat către Domnul: „De unde vine toată mânia aceasta? Nu era aici înainte!”

Domnul mi-a răspuns: „Fiule, impuritățile ies la iveală doar atunci când aurul este topit.” Apoi mi-a pus o întrebare care mi-a schimbat viața: „Poți *vedea* impuritățile din aur înainte ca acesta să fie pus în foc?”

„Nu”, am răspuns eu.

„Dar aceasta nu înseamnă că nu erau acolo”, a spus El. „Când te-a lovit focul încercărilor, impuritățile acestea au ieșit la suprafață. Chiar dacă ele erau ascunse de ochii tăi, ele au fost mereu vizibile pentru Mine. Acum stai în fața unei alegeri care-ți va stabili viitorul. Poți rămâne în starea aceasta de mânie, dând vina pe soția ta, pe prieteni, pe păstor și pe oamenii cu care lucrezi, sau poți vedea această zgură a păcatului așa cum este ea și te poți pocăi, poți primi iertarea, iar Eu voi îndepărta impuritățile acestea din viața ta.”

Vezi-ți adevărata stare

Isus a spus că abilitatea de a vedea corect este o altă cheie a eliberării din prinsoarea amăgirii. Deseori, când suntem jigniți, ne considerăm victime și dăm vina pe cei care ne-au rănit. Credem că amărăciunea, neiertarea, mânia, invidia și resentimentele care ies la suprafață sunt îndreptățite. Uneori suntem iritați chiar și de cei care ne aduc aminte de oamenii care ne-au rănit. Acesta este motivul pentru care Isus ne sfătuiește să cumpărăm de la El alifie, ca să ne ungem ochii și să vedem (Apocalipsa 3:18). Ce să vedem? Care este adevărata noastră stare! Doar așa putem fi plini de râvnă și ne putem pocăi, așa cum porunca Isus mai departe. Te vei pocăi doar atunci când vei înceta să-i învinovățești pe alții.

Când dăm vina pe alții și când ne apărăm propria poziție, suntem orbi. Căutăm să îndepărtăm paiul din ochiul fratelui nostru, în vreme ce noi avem o bârnă în propriul ochi. Descoperirea adevărului este cea care ne aduce eliberarea. Când Duhul lui Dumnezeu ne arată păcatul nostru, El o face întotdeauna în așa fel încât acesta pare separat de noi, fapt care duce la convingerea de păcat, nu la condamnare.

Rugăciunea mea este ca, în timp ce citești cartea aceasta, Cuvântul lui Dumnezeu să-ți lumineze ochii minții, ca să-ți vezi adevărata stare și să fii eliberat de orice jignire pe care o păstrezi în inimă. Nu lăsa mândria să te împiedice să vezi și să te pocăiești.

UN CREȘTIN JIGNIT ESTE UNUL CARE ABSOARBE VIAȚA, DAR CARE, DIN PRICINA FRICII, NU O POATE REVĂRSA SPRE ALȚII.

Acum zece ani, după douăzeci de ani de căsnicie, soțul meu m-a părăsit fiindcă „nu mai era fericit”. Am fost cu totul distrusă. A urmat o perioadă lungă în care am încercat să trec peste durerea, peste sentimentul abandonului și al respingerii pe care mi le-au provocat plecarea lui. L-am rugat pe Dumnezeu să mă ajute să-l iert și credeam cu adevărat că reușisem s-o fac, dar durerea din inima mea persista și nu reușeam să o las în urmă. Orice întâlnire cu el era extrem de dureroasă. După ce am citit Momeala Satanei, Duhul Sfânt m-a îndemnat să vorbesc cu fostul meu soț și să-l rog să mă ierte pentru că păstrasem supărarea în inima mea. Am vorbit pentru prima oară în ultimii zece ani. Cred că am fost vindecată și eliberată cu adevărat! Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a eliberat din acest jug al robiei, care m-a ținut legată atât de mult timp.

D.B., New York

JIGNIRE PE SCARĂ LARGĂ

„Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții. Se vor scula mulți proroci mincinoși și vor înșela pe mulți. Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.”

Matei 24:10-13

În acest capitol din Matei, Isus enumeră semnele sfârșitului veacului. Ucenicii L-au întrebat: „Care va fi semnul venirii Tale?”

Cei mai mulți sunt de acord că ne aflăm aproape de vremea venirii Domnului. Este inutil să încercăm să identificăm ziua exactă a întoarcerii Sale. Doar Tatăl o cunoaște. Dar Isus a spus că vom cunoaște **vremea**, iar aceasta este acum! Nu a mai existat niciodată înainte o asemenea împlinire a profețiilor în biserică, în Israel și în natură. Astfel că putem afirma cu încredere că ne aflăm în acea perioadă descrisă de Isus în capitolul 24 din Matei.

Să privim unul dintre semnele premergătoare venirii Sale: „Mulți vor fi răniți...” Nu puțini, nu câțiva, ci *mulți*.

Mai întâi, trebuie să ne punem întrebarea: „Cine sunt aceștia?” Sunt creștinii sau oamenii, în general? Găsim răspunsul în același pasaj: „Din pricina înmulțirii fărădelegii, *dragostea* celor mai mulți se va răci.” Cuvântul grecesc pentru *dragoste* folosit în acest verset este *agape*. În Noul Testament sunt câteva cuvinte folosite pentru *dragoste*, dar două dintre cele mai uzuale sunt *agape* și *phileo*.

Phileo definește dragostea dintre prieteni. Este una afectuoasă, dar condiționată. *Phileo* spune: „Dacă mă ajuți, te ajut” sau „Dacă te porți frumos cu mine, voi face la fel.”

Pe de altă parte, *agape* este dragostea pe care Dumnezeu o revarsă în inima copiilor Lui. Este aceeași dragoste pe care Isus ne-o dă din belșug. Este necondiționată. Nu se bazează pe performanțe și nici măcar pe reciprocitate. Este o dragoste care dăruiește chiar și atunci când este respinsă.

Fără Dumnezeu, noi putem iubi doar cu o dragoste egoistă, cu una care nu poate fi dăruită dacă nu este primită și oferită înapoi. Însă dragostea *agape* iubește indiferent de răspuns. Această *agape* este dragostea pe care a revărsat-o Isus când a iertat de pe cruce. Așadar, acei „mulți” la care Se referă Isus sunt creștini a căror *agape* s-a răcit.

Cu câțva timp în urmă am încercat să fac tot ce-mi stătea în putință pentru a-mi arăta iubirea față de o anumită persoană. Dar se părea că, ori de câte ori căutam să-mi manifest dragostea, reacția acesteia era una critică, însoțită de un comportament plin de asprime. Situația a continuat în felul acesta luni întregi. Într-o zi, am ajuns la saturație.

M-am plâns lui Dumnezeu: „Mi-ajunge. Trebuie să-mi vorbești cu privire la situația asta. De fiecare dată când arăt iubirea Ta acestei persoane, își revarsă mânia asupra mea!”

Domnul a început să-mi vorbească: „John, trebuie să-ți dezvolți credința în dragostea lui Dumnezeu!”

„Ce vrei să spui?” am întrebat.

„Cine seamănă în firea lui pământească va secera din firea pământească putrezirea, mi-a explicat El. Dar cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viața veșnică. Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală” (Vezi Galateni 6:8-9).

Trebuie să înțelegi că, atunci când semeni dragostea lui Dumnezeu, *vei* secera dragostea lui Dumnezeu. Trebuie să-ți dezvolti credința în această lege spirituală, deși s-ar putea să nu seceri din câmpul în care ai semănat sau atât de repede cum ai dori.

Domnul a continuat: „În ceasul în care Mi-a fost cel mai greu, prietenii cei mai apropiați M-au părăsit. Iuda M-a trădat, Petru s-a lepădat de Mine, iar ceilalți au fugit să-și scape viața. Doar Ioan M-a urmat de departe. M-am îngrijit de ei mai bine de trei ani, hrănindu-i și învățându-i. Cu toate acestea, când am murit pentru păcatele lumii, am iertat. Am trecut peste greșelile tuturor, de la ale prietenilor care M-au părăsit, până la cele ale soldatului roman care M-a răstignit. Ei nu și-au cerut iertare, dar Eu le-am oferit-o de bună voie. Am avut credință în dragostea Tatălui.

Știam că, fiindcă semănasem iubire, voi secera iubire de la mulți fii și fiice ale Împărăției. Datorită jertfei Mele pline de iubire, ei aveau să Mă iubească.

„V-am spus: «Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei dreți și peste cei nedreți. Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii? Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel?»”

Matei 5:44-47

AȘTEPTĂRI ÎNALTE

Mi-am dat seama că dragostea pe care o ofeream era semănată în Duhul și că, în cele din urmă, voi secera semințele iubirii. Nu știam de unde, dar știam că secerișul va veni. Acum nu mai consideram drept un eșec faptul că persoana căreia îi arătam iubire nu-mi răspundea la fel. Gândul acesta mi-a dat resursele să iubesc acea persoană chiar mai mult!

Dacă și alți creștini ar înțelege aceasta, nu ar mai renunța atât de ușor și nu s-ar mai simți jigniți. De obicei, acesta nu este genul de dragoste pe care-l practicăm în mod natural. Noi oferim o iubire egoistă, care se lasă ușor dezamăgită când nu îi sunt împlinite așteptările.

Dacă am așteptări de la anumite persoane, acestea mă pot dezamăgi. Mă vor dezamăgi în măsura în care nu se ridică la înălțimea așteptărilor mele. Dar, dacă nu am niciun fel de așteptări de la cineva, orice primesc de la acea persoană mi se va părea o binecuvântare și nu ceva ce-mi datora. Pregătim terenul propice pentru jigniri atunci când pretindem anumite tipuri de comportamente de la cei cu care intrăm în relații. Cu cât așteptăm mai mult, cu atât avem șanse mai mari să fim răniți.

ZIDURI DE APĂRARE?

Frații jigniți sunt mai greu de câștigat decât o cetate întărită și certurile lor sunt tot așa de greu de înlăturat ca zăvoarele unei case împărătești.

Proverbe 18:19

Un frate sau o soră care au fost jigniți sunt mai greu de câștigat decât un oraș înconjurat de fortificații. Orașele puternice aveau *ziduri* de jur împrejur. Acestea reprezentau

garanția protecției orașului și țineau în afara lor pe locuitorii nedoriți sau pe invadatori. Toate intrările erau păzite. Rău platnicii nu aveau voie să iasă până când nu își achitau datoriile. Cei considerați o amenințare pentru sănătatea sau pentru siguranța orașului erau ținuti în afara zidurilor.

Construim ziduri atunci când suntem răniți, ca să ne păzim inima și să ne ferim de alte suferințe. Devenim selectivi, interzicând accesul tuturor celor de care ne temem că ne vor răni. Îi ținem la distanță pe toți cei care credem că ne datorează ceva. Nu le permitem accesul decât atunci când și-au achitat integral datoriile. Ne deschidem viața numai înaintea persoanelor pe care le considerăm a fi de partea noastră.

Totuși, deseori se întâmplă ca și cei care sunt „de partea noastră” să fie răniți. Iar noi, în loc să-i ajutăm, clădim noi pietre pe zidurile deja înălțate. Fără să ne dăm seama când se întâmplă, aceste ziduri de apărare se transformă într-o închisoare. În acest moment, nu suntem doar precauți cu privire la cei cărora le dăm voie să intre, ci, cuprinși de groază, nici nu mai îndrăznim să ne aventurăm în afara fortăreței noastre.

Atenția creștinilor jigniți se îndreaptă spre interior, spre introspecție. Când ajungem într-o asemenea postură, ne păzim drepturile și relațiile cu mare grijă. Ne consumăm energia pentru a ne asigura că nu ne vom mai alege și cu alte răni. Dacă nu riscăm să fim răniți, nu putem oferi dragostea necondiționată. Aceasta din urmă dă altora *dreptul* de a ne răni.

Dragostea nu caută folosul său, dar oamenii răniți ajung să se concentreze tot mai mult asupra propriei persoane și să fie tot mai închiși în sine. Într-un asemenea climat, dragostea lui Dumnezeu se răcește. Un exemplu natural în acest sens îl constituie cele două mări din Țara Sfântă. Marea Galileei primește și dă mai departe apa. Marea aceasta abundă de viață, adăpostind numeroase specii de pești și de plante. Apa

Mării Galileei este dusă mai departe de râul Iordan, către Marea Moartă. Însă Marea Moartă doar primește apă, fără să dea nimic mai departe. Nu există niciun soi de plante sau de pești în ea. Apele pline de viață ale Mării Galileei se schimbă când sunt amestecate cu cele stătute ale Mării Moarte. Viața nu poate fi păstrată când ne agățăm cu dinții de ea, ci trebuie dată de bunăvoie mai departe.

Așadar, un creștin jignit este unul care primește viață, dar care, din pricina fricii, nu o poate da mai departe. Prin urmare, și viața care pătrunde înăuntru ajunge stătută între zidurile sau în închisoarea jignirii. Noul Testament descrie zidurile acestea ca pe niște întărituri.

„Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvoarele minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.”

2 Corinteni 10:4-5

Aceste întărituri creează niște tipare de gândire prin care sunt procesate toate informațiile venite din exterior. Deși au fost ridicate inițial cu scopul de a proteja, ele devin o pricină de suferință și de distorsionare, fiindcă luptă împotriva cunoașterii sau a cunoștinței lui Dumnezeu.

Când filtrăm totul prin prisma rănilor, a respingerilor și a experiențelor trecute, găsim că este imposibil să-L credem pe Dumnezeu. Nu putem crede că vorbește serios. Ne îndoim de bunătatea și de credincioșia Lui, pentru că Îl judecăm după standardele fixate de oameni în viața noastră. ***Dar Dumnezeu nu este om!*** El nu poate să mintă (Numeri 23:19). Căile Lui nu sunt ca ale noastre, nici gândurile Lui nu seamănă cu ale noastre (Isaia 55:8-9).

Oamenii jigniți vor găsi pasaje din Scriptură cu care să-și susțină poziția, dar această divizare a Cuvântului lui Dumnezeu nu este corectă. Când cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu este lipsită de dragoste, ea constituie o forță distructivă, fiindcă ne umple de mândrie și de legalism (1 Corinteni 8:1-3). Aceasta ne va face să ne îndreptățim singuri, în loc să ne pocăim de neputința noastră de a ierta.

Într-o asemenea atmosferă putem fi lesne înșelați, întrucât cunoașterea lipsită de dragostea lui Dumnezeu ne va face să cădem în mrejele amăgirii.

Isus avertizează cu privire la proorocii mincinoși imediat după afirmația Lui legată de numărul mare al celor care păstrează jignirea în inima lor: „Se vor scula mulți prooroci mincinoși și vor înșela pe mulți” (Matei 24:11). Cine sunt cei mulți care vor fi înșelați? Răspunsul este următorul: cei care păstrează jignirea în inimă și a căror dragoste s-a răcit (Matei 24:12).

PROOROCII MINCINOȘI

Isus îi numește pe proorocii mincinoși „lupi răpitori... îmbrăcați în haine de oi” (Matei 7:15). Aceștia sunt oameni care-și urmăresc propriile interese, dând impresia că sunt creștini (poartă haine de oi), în vreme ce natura lor lăuntrică seamănă cu cea a unui lup. Lupilor le place să stea în preajma oilor. Pot fi găsiți în adunare, ca și la amvon. Sunt trimiși de dușmanul nostru ca să se infiltreze și să înșele. Trebuie identificați după roade, nu după învățăturile sau după profețiile lor. Deseori, învățătura poate părea sănătoasă, în vreme ce roada din viața lor sau din lucrarea lor nu este. Un lucrător sau un creștin este *ceea ce trăiește*, nu ceea ce predică.

Lupii atacă întotdeauna oile rănite și pe cele tinere, nu pe cele sănătoase și puternice. Lupii vor spune oamenilor ceea ce aceștia *vor* să audă, nu ce *au nevoie* să audă. Acești creștini

slabi nu doresc doctrina sănătoasă, ci vor ca cineva să le gâdile urechile. Să vedem ce spune Pavel despre zilele din urmă:

Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele, căci oamenii vor fi (...) neiertători (...) având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-și puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia! (...) Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr.

2 Timotei 3:1-5, 4:3-4

Observați că vor avea o formă de evlavie sau de „creștinism”, dar îi vor tăgădui puterea. Cum vor face aceasta? Negând adevărul potrivit căruia creștinismul îi poate schimba din niște oameni neiertători în unii iertători. Se laudă că sunt urmași ai lui Isus și proclamă experiența „nașterii din nou”, însă nu au îngăduit faptului cu care se laudă să le străpungă inima și să aducă la lumină caracterul lui Cristos.

GENERAȚIA INFORMAȚIEI

Pavel a putut vedea în mod profetic faptul că acești oameni înșelați vor avea râvnă pentru cunoaștere, dar vor rămâne neschimbați, fiindcă nu aplică niciodată ceea ce știu. I-a descris ca pe unii care „învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului” (2 Timotei 3:7).

Dacă Pavel ar trăi astăzi, ar fi îndurerat să vadă întâmplându-se ceea ce a prezis. Ar vedea mulțimi de bărbați și de femei participând la întâlniri în aer liber, la seminarii și la servicii ale bisericii, acumulând cunoștința Scripturii. I-ar privi gonind după „noi revelații”, doar ca să trăiască vieți mai

egoiste și mai pline de succes. I-ar vedea pe lucrătorii creștini târându-se unii pe alții prin tribunale pentru tot felul de „cauze drepte”.

Ar vedea revistele și radiourile creștine atacând pe nume bărbați și femei ale lui Dumnezeu. Ar vedea oameni care-și spun carismatici alergând din biserică în biserică pentru a scăpa de ofense, în vreme ce declară domnia lui Isus, deși ei nu sunt în stare să ierte. Pavel ar striga cu toată puterea: „Pocăiți-vă și eliberați-vă de sub jugul înșelăciunii, voi, generație egoistă de fățarnici!”

Nu are importanță cât de informat ești cu privire la noile revelații descoperite de numeroasele seminarii și școli biblice la care ai mers, nici cât de multe cărți ai citit sau chiar câte ore te rogi și studiezi. Dacă ești jignit, dacă te confrunți cu neputința de a ierta și dacă refuzi să te pocăiești de acest păcat, nu ai ajuns la cunoștința adevărului. Ești înșelat și îi păcălești pe alții cu modul tău de viață plin de ipocrizie. Indiferent care ar fi revelațiile de care spui că ai parte, roadele tale spun cu totul altceva. Vei deveni un izvor care va revărsa spre alții ape amare, iar acestea vor duce cu ele amăgirea, nu adevărul.

TRĂDAREA

„Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții.”

Matei 24:10

Să examinăm această afirmație. Dacă o privim îndeaproape, vom observa o anumită progresie. Jignirea duce la trădare, iar trădarea dă naștere urii.

Așa cum am afirmat mai devreme, când suntem jigniți, ridicăm în jurul nostru ziduri de apărare. Ținta noastră devine protejarea propriei persoane. Trebuie să ne apărăm și să fim în siguranță cu orice preț. Aceasta ne face capabili de trădare.

Când trădăm, căutăm protecția sau beneficiul nostru chiar cu prețul sacrificării altcuiva, de obicei a unor persoane cu care avem anumite relații.

Astfel, în Împărăția lui Dumnezeu, trădarea apare atunci când un credincios caută să-și asigure protecția sau beneficiul propriu, în detrimentul altui credincios. Cu cât este mai apropiată relația, cu atât este mai dureroasă trădarea. Trădarea cuiva reprezintă decizarea supremă de legământul făcut. Când survine trădarea, relația nu mai poate fi refăcută decât dacă păcatul este urmat de o pocăință autentică.

Trădarea duce apoi la ură, iar aceasta din urmă are consecințe grave. Biblia afirmă limpede că oricine urăște pe fratele său este un ucigaș și că niciun ucigaș nu are viața veșnică rămânând în el (1 Ioan 3:15).

Cât de trist este faptul că putem vedea exemplul după exemplu de jignire, trădare și ură printre creștinii de astăzi! Fenomenul acesta este atât de agresiv în casele și în bisericile noastre, încât este considerat un comportament normal. Suntem prea amorțiți ca să ne mâhnim când vedem un lucrător creștin dându-l pe altul în judecată. Nu mai suntem surprinși când soțul sau soția cer divorțul. Dezbinarea bisericilor este comună și previzibilă. Politicile lucrărilor creștine joacă un rol mai important ca niciodată și sunt deghizate sub forma „interesului superior” al Împărăției sau al bisericii.

„Creștinii” își protejează drepturile, asigurându-se că nu sunt nedreptățiți sau că alți creștini nu profită de pe urma lor. Am uitat oare îndemnul noului legământ?

*Pentru ce nu suferiți mai bine să fiți
nedreptățiți? De ce nu răbdați mai bine paguba?*

1 Corinteni 6:7

Am uitat cuvintele lui Isus?

Dar Eu vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc.

Matei 5:44

Am uitat porunca lui Dumnezeu?

Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși.

Filipeni 2:3

De ce nu trăim după aceste legi ale dragostei? De ce suntem atât de grabnici în a trăda, în loc să ne sacrificăm unii pentru alții, chiar cu riscul de a fi înșelați? Iată motivul: dragostea noastră s-a răcit, iar aceasta ne face să căutăm să ne protejăm pe noi înșine. Nu ne mai putem lăsa cu încredere grijile pe seama lui Dumnezeu, când noi încercăm să ne îngrijim singuri de nevoile noastre.

Când Isus a fost nedreptățit, nu a căutat să răspundă cu aceeași monedă, ci Și-a încredințat sufletul lui Dumnezeu, care avea să judece după dreptate. Noi suntem îndemnați să călcăm pe urmele Lui.

Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Cristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. „El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug.” Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri și când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător.

1 Petru 2:21-23

CEL CE DĂ PUTERE

Trebuie să ajungem în punctul în care să ne punem încrederea în Dumnezeu, nu în firea noastră. Mulți declară doar de pe buze că Dumnezeu este sursa care le acoperă toate nevoile, însă trăiesc asemeni unor orfani. Își iau viața în propriile mâini, în timp ce mărturisesc cu gura: „El este Domnul și Dumnezeul meu.”

Deja ai putut vedea cât de grav este *păcatul* păstrării jignirii în inima ta. Dacă nu este scos la lumină și rezolvat, acesta va duce în cele din urmă la moarte. Însă când rezisti ispitei de a cădea în plasa acestui păcat, Dumnezeu te face să te bucuri de mari victorii.

DACĂ DIAVOLUL AR PUTEA SĂ NE
DISTRUGĂ ORICÂND AR
DORI, NE-AR FI ȘTERS DE MULT
DE PE FATA PĂMÂNTULUI

Înainte să citesc această carte eram într-o stare în care nu mai comunicam cu Dumnezeu. Eram mântuită, însă ceva anume nu mergea cum trebuie în relația mea cu El. Știam că nu El avea de pierdut de pe urma acestei situații, dar pur și simplu nu eram în stare să descopăr care era problema. Într-o zi, mă aflu în casa unei prietene care avea cartea Momeala Satanei, de John Bevere. Am luat-o acasă și am început să o citesc; n-am putut s-o las din mână. Conținea o ungere divină atât de puternică încât duhul meu a devorat-o. Pe la jumătatea cărții mi-am dat seama dintr-o dată că ceea ce îngreuna relația mea cu Dumnezeu era tocmai spiritul ofensat.

C.C., Georgia

CUM MI S-A PUTUT ÎNTÂMPLA MIE AȘA CEVA?

Iosif le-a zis: „...Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine.”

Geneza 50:19-20

În primul capitol am grupat toți oamenii jigniți în două mari categorii: (1) cei care au fost într-adevăr nedreptățiți și (2) cei care cred că au fost nedreptățiți, dar care, în realitate, se înșală. În capitolul de față doresc să vorbesc despre cei din prima categorie.

Să începem punând următoarea întrebare: Dacă ai fost într-adevăr nedreptățit, ai dreptul să fii jignit? Să căutăm răspunsul în viața fiului preferat al lui Iacov, Iosif. (Vezi Geneza 37-48.)

VISUL DEVINE UN COȘMAR

Iosif era cel de-al unsprezecelea fiu al lui Iacov. Era disprețuit de frații lui mai mari fiindcă era favoritul tatălui lor,

care-i oferise un statut diferit între ceilalți, dăruindu-i o haină colorată. Dumnezeu i-a dat două vise lui Iosif. În primul, a văzut niște snopi de grâu pe un câmp. Snopul lui s-a ridicat și a stat în picioare, în timp ce snopii fraților lui s-au plecat înaintea celui dintâi. În al doilea vis, a văzut soarele, luna și unsprezece stele (reprezentându-i pe tatăl, pe mama și pe frații lui) plecându-se înaintea sa. Când a povestit fraților lui aceste vise, este de la sine înțeles că aceștia nu i-au împărtășit entuziasmul. Au ajuns doar să-l urască și mai tare.

La scurt timp după aceea, cei zece frați mai mari ai lui Iosif au plecat cu turmele de oi la pășune. Iacov l-a trimis pe Iosif să vadă ce mai fac. Când frații mai mari l-au văzut pe Iosif venind, au complotat împotriva lui, zicând: „Iată că vine făuritorul de visuri! Să-l ucidem! Vom vedea atunci ce se va alege de visele lui! Spune că va ajunge să stăpânească peste noi. Ia să încerce s-o facă după ce-i venim de hac!” Așa că l-au aruncat într-o groapă, ca să moară acolo. I-au luat haina, au sfâșiat-o și au înmuiat-o în sângele unui animal, ca să-și convingă tatăl că Iosif fusese ucis de o fiară sălbatică.

Însă, după ce l-au aruncat în groapă, au văzut o ceată de ismaeliți îndreptându-se spre Egipt. Atunci Iuda a zis: „Hei, băieți, ia stați o clipă! Dacă-l lăsăm să putrezească în groapă, n-o să ne alegem cu nimic. Haideți să facem rost de niște bani și să-l vindem ca sclav. O să fie ca și mort, n-o să mai auzim de el niciodată și împărțim între noi profitul!” Așa că l-au vândut pentru douăzeci de sicli de argint. Iosif îi jignise, așa că ei l-au trădat, lăsându-l fără moștenire și fără familie. Nu uitați că cei care au făcut una ca asta erau *frații* lui, care aveau același tată, aceeași carne și același sânge.

Pentru noi, ca oameni a căror cultură este atât de diferită, este greu să înțelegem gravitatea faptelor fraților lui Iosif. Numai uciderea lui ar fi fost mai rea. În vremurile biblice, era foarte important să ai fii. Fiii unui om îi purtau mai departe numele și moșteneau tot ce avea acesta. Frații lui Iosif l-au împiedicat să primească numele și moștenirea tatălui său. I-au

șters numele, dezbrăcându-l cu totul de identitatea lui. Tot ce-i aparținea lui Iosif a rămas în urmă.

Când cineva era vândut ca sclav în altă țară, rămânea sclav până la moarte. Femeia cu care se căsătorea era tot sclavă, iar copiii lui urmau, de asemenea, să fie sclavi!

Cel care se năștea sclav avea o soartă nefericită, dar era nespus mai rău să te naști ca moștenitor al unei mari averi și beneficiar al unui viitor strălucit, doar ca să fii lipsit apoi de toate. Ar fi fost mai ușor pentru Iosif să nu fi cunoscut vreodată cum ar fi putut arăta soarta lui. Pe undeva, el murise, dar continua să trăiască. Sunt sigur că a fost tentat să creadă că ar fi fost mai bine dacă frații lui l-ar fi omorât. Ideea care se desprinde de mai sus este că acțiunea fraților lui a fost plină de răutate și de cruzime.

RETROSPECTIVA PERFECTĂ

Probabil că, în timp ce citeai parafrizarea istoriei lui Iosif, cunoșteai deja deznodământul. Povestea lui este una care te inspiră, atunci când îi știi finalul. Însă nu acesta este modul în care a trăit Iosif evenimentele. Părea că nu-și va mai vedea niciodată tatăl sau împlinirea visului pe care i-l dăduse Dumnezeu. Era sclav într-o țară străină. Nu putea să plece din Egipt. Era pe viață proprietatea altcuiva.

Iosif a fost vândut unui om numit Potifar, ofițer al faraonului și conducător al străjerilor. L-a slujit în jur de zece ani. N-a primit niciodată vreo veste de la familia lui și știa că tatăl său îl credea mort. Viața lor a mers înainte fără el. Iosif nu avea nicio speranță că tatăl lui îl va salva.

Odată cu trecerea timpului, Iosif a început să fie văzut cu ochi buni de stăpânul lui, care s-a purtat bine cu el. Potifar l-a pus pe Iosif mai mare peste casa lui și peste tot ce avea.

Dar, în timp ce sorții păreau să-i suradă lui Iosif, soția stăpânului său urzea niște planuri murdare. Pusese ochii pe Iosif și dorea să comită adulter cu el. A încercat zi de zi să-l

seducă, iar el a refuzat-o. Într-o zi, pe când era singură cu el în casă, s-a apropiat de Iosif, insistând să se culce cu el. Acesta a refuzat-o din nou și a fugit afară, lăsându-și haina în mâinile ei. Văzând una ca asta, ea s-a simțit jignită și a țipat: „Viol!” Potifar l-a aruncat pe Iosif în închisoare.

Închisoarea faraonului nu semăna în niciun fel cu cele din zilele noastre. Am slujit în mai multe închisori și, oricât de sumbre ar fi, sunt adevărate cluburi de burlaci pe lângă carcera lui faraon. Nu vedeai în ea nicio rază de soare, nici vreo sală de gimnastică; era doar o încăpere întunecată sau un puț lipsit de lumină și de căldură. Condițiile variau de la crude până la inumane. Prizonierii erau lăsați acolo să putrezească, hrănindu-se doar cu pâinea și cu apa „întristării” (1 Împărați 22:27). Li se dădea doar atâta hrană cât să supraviețuiască, așa încât să poată suferi. Potrivit Psalmului 105:18, lui Iosif „i-au strâns picioarele în lanțuri, l-au pus în fiare”. A fost azvârlit în temniță ca să moară.

Dacă ar fi fost egiptean, ar mai fi avut oarecare șanse să fie eliberat, dar ca sclav străin, acuzat de viol, avea puține speranțe sau chiar niciuna. Situația nici că putea fi mai rea. Iosif ajunsese la nivelul cel mai de jos la care poate coborî o persoană în viață.

Îi poți auzi gândurile în întunericul jilav al acelei carcere? *Mi-am slujit stăpânul cu cinste și cu integritate mai bine de zece ani. Sunt mai credincios decât soția lui. Am rămas loial lui Dumnezeu și stăpânului meu, fugind zilnic de păcatul sexual. Și care e răsplata mea? O carceră!*

Cu cât încerc mai mult să fac ce este bine, cu atât ajung mai rău! Cum poate Dumnezeu să îngăduie una ca asta? Mi-au putut fura frații mei și promisiunea lui Dumnezeu? De ce nu a intervenit în favoarea mea acest Dumnezeu măreț al legământului? Așa Se îngrijește de slujitorii Săi un Dumnezeu iubitor și credincios? De ce eu? Ce am făcut să merit asta? Doar am crezut că L-am auzit pe Dumnezeu vorbindu-mi.

Sunt sigur că s-a luptat cu aceste gânduri sau cu altele asemănătoare.

Libertatea de care se bucura Iosif era una extrem de limitată, dar tot mai avea dreptul de a-și alege răspunsul față de toate cele ce i se întâmplaseră. Va lăsa ca în inima lui să se cuibărească jignirea și amărăciunea față de frații săi și, în cele din urmă, față de Dumnezeu? Va renunța la orice speranță legată de împlinirea promisiunii, lipsindu-se de ultimul imbold de a rămâne în viață?

Controlează Dumnezeu totul?

Cred că lui Iosif nu i-a trecut niciodată prin minte decât după ce s-au sfârșit toate că aceasta a fost metoda folosită de Dumnezeu pentru a-l pregăti să conducă. Cum își va folosi viitoarea autoritate vizavi de acești frați care l-au trădat? Iosif a învățat ascultarea prin suferințele pe care le-a îndurat. Frații lui au fost niște instrumente mănuite cu măiestrie de mâna lui Dumnezeu. Se va ține Iosif strâns de promisiunea primită, căutându-L pe Dumnezeu pentru a-I înțelege scopul?

Poate că, atunci când a avut visele, Iosif le-a văzut ca pe o confirmare a favorii de care se bucura în viață. Încă nu învățase că autoritatea este dată pentru a sluji, nu pentru a fi așezat mai sus decât alții. Deseori, în aceste perioade de pregătire, ne concentrăm asupra naturii imposibile a circumstanțelor noastre, în loc să privim spre măreția lui Dumnezeu. Ca urmare, suntem descurajați și simțim nevoia să dăm vina pe cineva, așa că îl căutăm pe cel pe care-l considerăm responsabil de situația noastră disperată. Când ne gândim că Dumnezeu ar fi putut împiedica tot acest dezastru, dar nu a făcut-o, deseori Îl învinovățim pe El.

Gândurile acestea continuau să răsună în mintea lui Iosif: „Am trăit potrivit cu ceea ce am știut despre Dumnezeu. Nu am încălcat poruncile Lui. N-am făcut decât să repet un vis pe care Dumnezeu Însuși mi l-a dat. Și care-i rezultatul? Frații

mei mă trădează și sunt vândut ca sclav! Tata crede că sunt mort, așa că nu va veni niciodată în Egipt să mă caute.”

Pentru el, totul se rezuma la frații lui. Aceștia au fost unealta care-l aruncase în închisoare. Poate că se gândea cum se va schimba totul când va ajunge el să dețină puterea, când Dumnezeu îl va așeza în poziția de autoritate pe care o văzuse în vis. Cât de diferite ar fi fost toate dacă frații lui nu i-ar fi strivit viitorul.

Cât de des ne vedem frații și surorile căzând în aceeași capcană a găsirii vinovaților? De exemplu:

„Dacă n-ar fi fost soția mea, aș fi fost implicat în lucrarea creștină. Ea m-a împiedicat și a năruit atât de mult din ce am visat!”

„Dacă n-ar fi fost părinții mei, aș fi avut o viață normală. Ei sunt de vină pentru că am ajuns aici. Cum se face că alții au părinți normali și eu nu? Dacă mama și tata nu ar fi divorțat, mi-ar fi mers și mie mult mai bine în căsnicie.”

„Dacă păstorul meu nu ar fi înăbușit acest dar al meu, aș fi fost liber și aș fi slujit fără opreliști. El m-a împiedicat să-mi urmez chemarea la lucrare. A întors oamenii din biserică împotriva mea.”

„Dacă nu era fostul meu soț, eu și copiii nu am fi trecut prin toate aceste greutăți financiare.”

„Dacă nu era femeia aceea din biserică, aș fi fost și acum în grațiile liderilor. Cu bârfele ei, m-a distrus și pe mine, și șansele de a fi respectat.”

Lista continuă la nesfârșit. Este ușor să dai vina pe toți ceilalți pentru problemele pe care le ai și să-ți închipui cât de bine ți-ar merge de n-ar fi fost cei din jur. Știi că dezamăgirea și durerea ta sunt din pricina lor.

Vreau să subliniez următoarea idee: *niciun bărbat, nicio femeie, niciun copil și nici măcar Diavolul nu te poate îndepărta de voia lui Dumnezeu! Nimeni altcineva nu ține în mână destinul tău.* Frații lui Iosif au încercat din răspuțeri să nimicească viziunea pe care i-a dat-o Dumnezeu. Credeau că

au sfârșit-o cu visurile lui Iosif. Au spus chiar cu gura lor: „Veniți acum, să-l omorâm și să-l aruncăm într-una din aceste gropi... *Vom vedea ce se va alege de visurile lui!*” (Geneza 37:20). Hotărâseră să-l distrugă. Nu a fost un accident, ci o acțiune deliberată! Nu vroiau să-i lase nicio șansă de izbândă.

Crezi oare că, atunci când ei l-au vândut ca sclav, Dumnezeu a privit în ceruri la Fiul și la Duhul Sfânt, spunând: „Ce-o să ne facem acum? Uite ce au făcut frații lui. Ne-au ruinat planul pe care-l aveam cu Iosif. Trebuie să ne gândim rapid la o soluție! Avem vreun plan de rezervă?”

Mulți creștini răspund la situațiile de criză de parcă acestea ar arăta la fel și în ceruri. Ți-L poți imagina pe Tatăl spunându-I lui Isus: „Fiule, Jim tocmai și-a pierdut slujba fiindcă un alt credincios a spus niște minciuni despre el. Ce-o să facem acum? Să fie vreun alt post liber acolo, jos?” Sau: „Isuse, Sally are treizeci și patru de ani și nu s-a căsătorit încă. Cunoști vreun tip disponibil pentru ea acolo, pe Pământ? Bărbatul cu care vroiam Eu să se mărite s-a căsătorit cu prietena ei cea mai bună, care a răspândit niște bârfe despre ea și care i-a câștigat lui inima.” Sună absurd și, totuși, modul în care reacționăm sugerează că acesta este felul în care Îl privim pe Dumnezeu.

Să vedem cum i-ar merge lui Iosif în bisericile noastre de astăzi. Dacă s-ar asemana cu cei mai mulți dintre noi, știi ce ar face? Ar pune la cale răzbunarea. S-ar mângâia cu gânduri de felul: „Când pun mâna pe ei, le fac felul! Îi omor pe toți pentru ce mi-au făcut. O să plătească pentru asta!”

Dar dacă Iosif ar fi avut o asemenea atitudine, Dumnezeu l-ar fi lăsat să putrezească în temniță! Pentru că, dacă ar fi ieșit din închisoare cu motivația aceasta, ar fi ucis căpeteniile a zece dintre cele doisprezece seminții ale lui Israel. Aceasta l-ar fi inclus și pe Iuda, din a cărui spiță de neam urma să Se nască Mesia.

Da, cei care l-au tratat pe Iosif în mod atât de nemernic au fost patriarhii lui Israel! Iar Dumnezeu îi promisese lui

Avraam că aceștia vor da naștere unei națiuni. Prin ei urma să vină în cele din urmă în lume chiar Domnul Isus! Iosif nu s-a lăsat stăpânit de puterea ofensei, iar planul lui Dumnezeu a fost dus la îndeplinire în viața sa și în cea a fraților lui.

POATE FI MAI RĂU DECÂT ATÂT?

Închisoarea a adus o perioadă a cernerii pentru Iosif, dar și una a oportunităților. Alături de el erau închiși alți doi oameni, iar aceștia au avut niște vise care păreau foarte reale și care i-au tulburat adânc. Iosif a interpretat visele amândurora cu o acuratețe uimitoare. Unul dintre cei doi urma să fie eliberat și să-și reprimească slujba, iar celălalt urma să fie executat. Iosif l-a rugat pe cel care urma să se întoarcă la slujba lui să-și amintească de el atunci când va reintra în grațiile faraonului. Omul s-a întors în slujba lui faraon, dar au trecut doi ani de zile fără ca Iosif să primească vreo știre de la el. Iată încă o dezamăgire pentru Iosif, încă o ocazie de a se simți ofensat.

Dumnezeu are întotdeauna un plan

A sosit vremea în care faraonul a avut un vis foarte îngrijorător. Niciunul dintre vrăjitorii sau dintre înțelepții lui nu i l-au putut explica. Abia atunci slujitorul reprimat în slujbă și-a amintit de Iosif. A povestit cum acesta interpretase în închisoare visul lui și al celuiilalt slujbaș. Iosif a fost adus înaintea faraonului și i-a spus care era semnificația visului – aceea că se apropia o perioadă de foamete – sfătuindu-l cu înțelepciune cum să se pregătească pentru criza care urma să vină. Faraon l-a promovat de îndată pe Iosif, dându-i locul al doilea peste întreaga împărăție a Egiptului. Prin înțelepciunea primită de la Dumnezeu, Iosif s-a pregătit pentru foametea cumplită care se apropia.

Mai târziu, când foametea a afectat toate națiunile cunoscute, frații lui Iosif au fost nevoiți să se coboare în

Egipt, căutând hrană. Dacă Iosif ar fi nutrit în inima lui vreun gând împotriva fraților săi, acesta era momentul potrivit să-l ducă la împlinire. I-ar fi putut întemnița pe viață, i-ar fi putut tortura sau chiar ucide, fără să aibă ceva de suferit, fiindcă era al doilea ca putere în Egipt. Frații lui nu valorau nimic în ochii faraonului.

Dar Iosif le-a dat în cele din urmă grâne, fără să le ia niciun ban. Apoi li s-a dat cel mai bun pământ din Egipt pentru familiile lor și au mâncat grăsimea țării. Pe scurt, s-au bucurat de tot ce era mai bun în țara Egiptului. Iosif a ajuns să-i binecuvânteze pe cei ce l-au blestemat și să facă bine celor ce l-au urât. (Vezi Matei 5:44).

Să facem un pas mai departe și să vedem ce le-a spus Iosif fraților lui, când au fost din nou împreună: „Acum, nu fiți întristați și nu fiți mâhniți că m-ați vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața *m-a trimis Dumnezeu* înaintea voastră. Iată, sunt doi ani de când bântuie foametea în țară și încă cinci ani nu va fi nici arătură, nici seceriș. *Dumnezeu m-a trimis* înaintea voastră ca să vă rămână sămânța vie în țară și ca să vă păstreze viața printr-o mare izbăvire. *Așa că nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu*” (Geneza 45:5-8).

Iată ce spune psalmistul: „[Dumnezeu] a chemat foametea asupra țării și a tăiat orice mijloc de trai. *Le-a trimis înainte pe un om; Iosif a fost vândut ca rob*” (Psalmul 105:16-17).

Cine l-a trimis pe Iosif? Frații lui sau Dumnezeu? Gura a doi martori afirmă că Dumnezeu a fost Cel care l-a trimis. Iosif le-a spus clar fraților lui: „Nu voi m-ați trimis.” Iată ce spune Duhul Sfânt!

Așa cum am arătat deja, niciun muritor sau demon nu poate da la o parte planul lui Dumnezeu pentru viața ta. Dacă te ții strâns de adevărul acesta, el îți va aduce eliberarea! Dar există o singură persoană care te poate îndepărta de voia lui Dumnezeu și aceea ești tu!

Să ne gândim la copiii lui Israel. Dumnezeu le-a trimis un eliberator, pe Moise, care să-i scoată din robia Egiptului și să-i conducă în țara promisă. După un an petrecut în pustie, au fost trimise doisprezece căpetenii care să iscodească țara. Aceștia s-au întors plângându-se. Le era teamă de popoarele care locuiau țara și care erau mai mari și mai puternice din punct de vedere militar.

Toți oamenii, cu excepția lui Iosua și Caleb, au fost de acord cu aceste căpetenii. Israelii aveau impresia că Dumnezeu îi scosese din Egipt doar ca să-i dea pieirii. Se simțeau trădați de Moise și de Dumnezeu. Tiparul acesta se repeta de mai bine de un an de zile. Cărtirea în care s-au complăcut a avut ca rezultat faptul că generația lor nu a mai văzut niciodată pământul pe care Dumnezeu promisese că li-l va da în stăpânire.

Mulți oameni L-au slujit pe Dumnezeu cu râvnă și au trecut prin situații dificile în viață, fiind nedreptățiți fie de oameni răi, fie de creștini firești. Adevărul este că *au fost* tratați nedrept. Dar dacă se lasă dominați de jignirea suferită, nu fac decât să împlinescă scopul Diavolului de a-i îndepărta de voia lui Dumnezeu.

Dacă nu te lași condus de o asemenea ofensă, rămâi în voia lui Dumnezeu. Dacă accepți ofensa, vei fi luat prizonier de către Diavol, ca să faci voia lui și să-i îplinești scopurile. Tu alegi. Este mult mai benefic pentru tine să te ții departe de mrejele jignirii.

Trebuie să ne aducem aminte că nimic nu poate veni peste noi fără ca Domnul să știe dinainte ce ni se va întâmpla. Dacă Diavolul ne-ar putea nimici după bunul lui plac, ne-ar fi șters demult de pe fața Pământului, fiindcă ne urăște cu toată ființa lui. Păstrează întotdeauna înaintea ochilor tăi versetul acesta:

Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care

este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda.

1 Corinteni 10:13

Observă că textul spune „*mijlocul* să ieșiți din ea”, nu „un mijloc”. Dumnezeu a văzut deja toate circumstanțele potrivnice cu care ne vom confrunta, indiferent dacă sunt mari sau mici, și a pregătit *mijlocul* de a depăși greutățile. Și aspectul chiar mai încurajator este acela că, deseori, ceea ce nouă ne pare o deviere de la planul lui Dumnezeu, se dovedește în cele din urmă a fi drumul spre împlinirea lui, dacă rămânem în ascultare, fără să ne cufundăm în jignirile suferite.

Așadar, nu uita: rămâi în supunere față de Dumnezeu, fără să te pleci sub jugul jignirii; împotrivește-te Diavolului și el va fugi de la tine (Iacov 4:7). Noi ne împotrivim Diavolului când nu cedăm în fața ofensei. Probabil că visul sau viziunea se vor împlini altfel decât ai crezut tu, dar Cuvântul și promisiunile Lui nu vor da greș. Riscăm să le împiedicăm doar atunci când nu suntem ascultători.

UN ALT FEL DE TRĂDARE

Nu sunt mulți cei care au avut parte de tratamentul la care a fost supus Iosif de către frații lui. N-ar fi fost atât de dureros dacă *dușmanii* lui i-ar fi făcut una ca asta. Însă au fost *frații* lui, prin venele cărora curgea același sânge. Aceștia ar fi trebuit să-l încurajeze, să-l susțină, să-l apere și să aibă grijă de el. Ne-am putea închipui o nedreptate mai mare decât cea suferită de Iosif?

ESTE UNA SĂ FII RESPINS ȘI
NEDREPTĂȚIT DE UN FRATE SAU DE O
SORĂ, DAR ESTE CU TOTUL ALTCEVA SĂ
TE CONFRUNȚI CU RESPINGEREA ȘI CU
RANCHIUNA UNUI PĂRINTE.

Sunt profesor la mai multe clase de liceu. Am citit de curând Momeala Satanei, care a adus o serie de revelații în viața mea. Am vizionat materialul video împreună cu elevii mei și atingerea Duhului Sfânt a fost atât de puternică în sala de clasă, încât toți au început să-și mărturisească rănilile și jignirile suferite, și să-și ceară iertare. Câțiva copii au spus că a fost cea mai grozavă zi din tot anul. O elevă s-a împăcat cu tatăl ei după o ceartă urâtă; o alta a intrat în procesul vindecării în urma rănilor suferite în relația cu bunica ei. Domnul a slujit într-adevăr acestor copii într-un mod măreț. Vă mulțumim pentru acest mesaj.

R.F., Indiana

PĂRINTE, PĂRINTE!

*Părintele meu... să știi și să vezi că în
purtarea mea nu este nici răutate, nici răzvrătire
și că n-am păcătuit împotriva ta. Totuși, tu îmi
întinzi curse ca să-mi iei viața.*

1 Samuel 24:11

În capitolul anterior am văzut cum au căutat frații lui Iosif să-l distrugă. Am văzut și durerea pe care i-a adus-o această trădare. Poate că te afli într-o situație similară. Ai fost trădat de cei care-ți erau cei mai apropiați, de oameni de la care doreai dragoste și încurajare.

În capitolul acesta doresc să abordez o situație mai dureroasă decât trădarea din partea fraților. Este una să fii respins sau nedreptățit de un frate, dar este cu totul altceva să te confrunți cu respingerea și cu ranchiuna unui părinte. Când vorbesc despre părinți, nu mă refer doar la cei biologici, ci la liderii pe care Dumnezeu îi așază deasupra noastră. Aceștia sunt oamenii care credeam că ne vor iubi, că ne vor pregăti, că ne vor hrăni și îngriji.

O RELAȚIE DE DRAGOSTE ȘI URĂ

Ca să examinăm un exemplu de părinte care a trădat, să privim la relația dintre regele Saul și David. (Vezi 1 Samuel 16-31.) Viețile lor s-au intersectat chiar înainte să se cunoască, pe când Samuel, profetul lui Dumnezeu, l-a uns pe David ca viitor rege în Israel. Probabil că David a fost copleșit de entuziasm, gândindu-se: „Acesta este același om care l-a uns ca rege pe Saul. Chiar voi ajunge rege!”

În palatul lui, Saul era chinuit de un duh rău, fiindcă nu ascultase de Dumnezeu. Singura lui ușurare era adusă de acordurile unei harpe. Servitorii regelui au început să caute un tânăr care să poată sta în prezența lui, ca să-i slujească. Unul dintre slujitorii regelui l-a sugerat pe David, fiul lui Isai. Regele Saul a trimis după David și i-a cerut să vină la palat și să-i slujească.

David trebuie că s-a gândit: „Dumnezeu aduce deja la împlinire promisiunea pe care mi-a făcut-o prin profetul Său. Cu siguranță voi intra în grațiile regelui. Aceasta trebuie să fie prima treaptă spre poziția la care voi ajunge.”

Vremea a trecut, iar tatăl lui David l-a trimis să ducă mâncare fraților lui, care erau plecați în războiul cu filistenii. Sosind pe câmpul de bătaie, David a văzut uriașul filistenilor, pe Goliat, batjocorind oștirea lui Dumnezeu, și a aflat că făcea aceasta de patruzeci de zile. A mai auzit și că regele își oferise fiica de soție celui care avea să înfrângă uriașul.

David s-a dus înaintea regelui și a cerut permisiunea de a merge la luptă. L-a ucis pe Goliat și a câștigat-o pe fiica lui Saul. A reușit astfel să intre în grațiile regelui și a fost adus să locuiască în palatul regal, alături de Saul. Ionatan, fiul cel mai mare al regelui, a încheiat un legământ de veșnică prietenie cu David. Mâna Domnului era cu David în orice sarcină îi încredința regele și toate îi mergeau bine. Saul a cerut ca David să mănânce la masa lui, alături de fiii săi.

David era încântat peste măsură. Locuia în palat, mânca la masa regelui, se căsătorise cu fiica acestuia, era prieten cu

Ionatan și avea succes în toate campaniile militare. Începuse să câștige chiar și inima poporului. Putea vedea profeția împlinindu-se sub ochii lui.

Saul îl prețuia pe David mai mult decât pe ceilalți slujitori ai lui. Devenise ca un părinte pentru David, iar acesta era sigur că Saul îl va pregăti și îl va modela pentru ca, într-o zi, cu mare cinste, să-l așeze pe tronul lui. David se bucura de credincioșia și de bunătatea lui Dumnezeu.

Dar, într-o zi, totul s-a schimbat.

În timp ce Saul și David se întorceau de pe câmpul de luptă, umăr la umăr, femeile din toate cetățile le-au ieșit înaintea dansând și cântând: „Saul a bătut miile lui, iar David zecile lui de mii!” Cuvintele acestea l-au înfuriat pe Saul și, din ziua aceea, l-a urât pe David. A încercat de două ori să-lucidă, în timp ce David cânta pentru el la harpă.

Biblia spune că Saul l-a urât pe David, fiindcă știa că Dumnezeu era cu acesta, în vreme ce pe el îl părăsise. David a fost silit să fugă ca să scape cu viață. Neavând unde să meargă, s-a dus în pustie.

„Ce se întâmplă? s-a întrebat David. Promisiunea părea să se împlinească sub ochii mei, iar acum totul a fost spulberat. Cel care era mentorul meu caută să măucidă. Ce pot face? Saul este unsul lui Dumnezeu. Dacă el e împotriva mea, ce șanse am? El este regele, omul lui Dumnezeu, pus peste poporul lui Dumnezeu. De ce îngăduie El una ca asta?”

Saul l-a vânat pe David dintr-o pustietate în alta, din peșteră în peșteră, însoțit de trei mii dintre cei mai buni războinici din Israel. Aveau un singur scop: să-l nimicească pe David.

În această perioadă, promisiunea părea doar o umbră. David nu mai locuia în palat, nici nu mai mânca la masa regelui. Se adăpostea în peșteri jilave și mânca animalele pe care le putea vâna în pustie. Nu mai călărea la dreapta regelui, ci era vânat de oamenii care luptaseră cândva alături de el. Nu-l mai aștepta niciun pat cald sau servitori care să-i

împlinească nevoile, nu se mai bucura de complimente primite la curtea regală. Mireasa lui a fost dată altui bărbat. David a ajuns să cunoască singurătatea unui om fără patrie.

Observați că Dumnezeu, nu Diavolul, îl făcuse pe David să ajungă în grija lui Saul. Atunci de ce ar îngădui El aceasta, ba chiar mai mult, de ce ar plănui această întorsătură a situației? De ce a fost bunăvoința regelui fluturată sub ochii lui David, doar ca să-i fie luată apoi pe neașteptate? Aceasta a fost prima ocazie a lui David de a se simți rănit, nu doar de Saul, ci și de Dumnezeu. Toate întrebările fără răspuns sporeau tentația de a pune la îndoială înțelepciunea și planul lui Dumnezeu.

Saul era atât de hotărât să-l ucidă pe acest tânăr cu orice preț, încât nebunia lui a luat proporții. A ajuns să fie cuprins de disperare. Preoții din orașul Nob i-au oferit lui David adăpost, hrană și sabia lui Goliat. Nu știau că David era fugar, ci credeau că plecase să îndeplinească o sarcină pe care i-o încredințase regele. Au întrebat pe Domnul în numele lui David și l-au lăsat să-și vadă de drum.

Când Saul a aflat cele petrecute, s-a înfuriat. A ucis optzeci și cinci de preoți nevinovați ai Domnului și a trecut prin ascuțișul sabiei întreaga cetate Nob: orice bărbat, femeie, copil, sugar, vită, măgar și oaie. A adus asupra celor nevinovați judecata căreia ar fi trebuit să-i cadă victime amaleciții. Saul era un ucigaș. Cum a putut Dumnezeu să-și pună Duhul peste un astfel de om?

La un moment dat, Saul a aflat că David se afla în pustia En-Ghedi și a pornit în căutarea lui cu trei mii de războinici. În cursul marșului lor, s-au oprit să se odihnească la gura unei peșteri, fără să știe că David se afla ascuns înăuntru, în întuneric. Saul și-a dat jos mantia și a pus-o alături. David s-a strecurat pe nesimțite din ascunzătoare, a tăiat un colț din mantie și s-a întors printre ai lui fără ca cineva să bage de seamă.

După ce Saul a plecat din peșteră, David s-a plecat cu fața la pământ și a strigat în urma lui: „Părintele meu, uite colțul hainei tale în mâna mea... Să știi și să vezi că în purtarea mea nu este *nici răutate, nici răzvrătire* și că n-am păcătuit împotriva ta. Totuși, tu îmi întinzi curse ca să îmi iei viața” (1 Samuel 24:11).

Strigătul lui David către Saul a fost: „Părinte, părinte!” Cu alte cuvinte, el spunea: „Privește în inima mea! Fii un părinte pentru mine, am nevoie de un conducător care să mă pregătească, nu de unul care să mă distrugă!” Chiar și atunci când Saul încerca să-i pună capăt zilelor, în inima lui David continua să ardă flacăra speranței.

UNDE SUNT PĂRINȚII?

Am întâlnit strigătul acesta în inima a nenumărați bărbați și femei din trupul lui Cristos. Cei mai mulți dintre aceștia sunt tineri și au o chemare puternică din partea lui Dumnezeu în viața lor. Ei strigă după un părinte, după un om care să-i ucenicizeze, să-i iubească, să-i susțină și să-i încurajeze. De aceea a spus Dumnezeu că „va întoarce inima părinților [a liderilor] spre copii [spre oameni] și inima copiilor spre părinții lor”, ca la venirea Lui să nu lovească țara cu blestem (Maleahi 4:6).

Națiunea noastră și-a pierdut părinții (tați, lideri sau lucrători) în anii 1940 și 1950, iar astăzi starea noastră se înrăutățește. Asemeni lui Saul, mulți dintre liderii din căminele, din întreprinderile și din bisericile noastre sunt mai preocupați de scopurile lor decât de urmașii lor.

Din pricina acestei atitudini, oamenii aceștia îi văd pe copiii lui Dumnezeu ca pe niște resurse menite să slujească viziunii lor, în loc să vadă viziunea ca pe un mijloc de a sluji oamenilor. Succesul viziunii justifică prețul vieților rănite și al oamenilor zdrobiți. Dreptatea, mila, integritatea și dragostea sunt compromise de dragul succesului. Deciziile sunt luate în funcție de bani, de cifre și de rezultate.

Aceasta deschide calea unui tratament de felul celui pe care l-a primit David – la urma urmei, Saul avea o împărăție de apărut. Acest fel de tratament este inacceptabil în mintea liderilor, fiindcă aceștia trebuie să caute înaintarea Evangheliei.

Câți lideri au îndepărtat oameni aflați în subordinea lor din pricina suspiciunii? De ce nutresc liderii astfel de gânduri? Pentru că nu-L slujesc pe Dumnezeu. Ei slujesc o viziune. Asemeni lui Saul, sunt nesiguri în ce privește chemarea lor, iar aceasta dă naștere geloziei și mândriei. Recunosc calitățile oamenilor evlavioși și sunt dispuși să-i folosească atâta vreme cât aceasta este în beneficiul lor. Saul s-a bucurat de succesul lui David până când a început să-l considere o amenințare la adresa lui. Atunci l-a retrogradat și a început să caute un motiv să-l ucidă.

Am discutat cu nenumărați tineri și tinere care tânjeau după o relație în care să fie trași la răspundere. Doreau să se supună unui lider care să-i ucenicizeze. Se simțeau izolați și singuri. Căutau pe cineva care să joace în viața lor rolul unui părinte. Însă Dumnezeu a îngăduit să treacă prin experiența respingerii, fiindcă dorea să facă în ei ceea ce a făcut în David. Ascultați cu atenție ce spune Duhul.

David era preocupat de gândul că Saul îl considera răzvrătit și rău. Probabil că David și-a cercetat inima, întrebându-se: „Unde am greșit? Cum de s-a întors inima lui Saul atât de repede împotriva mea?” De aceea a strigat către Saul: „Cineva m-a îndemnat să te omor, dar am refuzat. Ți-am tăiat doar colțul hainei, *ca să știi și să vezi că nu este nici răutate, nici răzvrătire în inima mea*” (1 Samuel 24:10-11, traducere din limba engleză). David credea că, dacă îi putea dovedi lui Saul iubirea pe care i-o purta, regele îl va privi iarăși cu bunăvoință, iar profeția va fi împlinită.

Oamenii care au fost respinși de un părinte sau de un lider tind să ia asupra lor toată vina. Sunt hăituiți de gânduri chinuitoare, precum: „Ce am făcut?” sau „A fost inima mea

mânjită?” Uneori se întreabă: „Cine a întors inima liderului meu împotriva mea?” Apoi încearcă mereu să-și dovedească nevinovăția înaintea liderilor. Cred că, dacă-și pot arăta loialitatea și valoarea, vor fi acceptați. Din păcate, cu cât își întesesc eforturile, cu atât se simt mai respinși.

CINE MĂ VA RĂZBUNA?

Saul a recunoscut bunătatea lui David când a văzut că acesta ar fi putut să-l ucidă, dar că nu se atinsese de el. Așa că Saul și oamenii lui au plecat. David trebuie să se fi gândit: „Acum regele mă va repune în drepturi și profeția se va împlini. Cu siguranță îmi vede inima curată și de acum se va purta mai bine cu mine.”

Nu te grăbi, David. Nu după mult timp, niște oameni i-au adus la cunoștință lui Saul că David se afla pe dealul Hachila. Saul a plecat din nou în căutarea lui, însoțit de aceleași trei mii de soldați. Sunt convinși că aceasta l-a dărâmat pe David. Și-a dat seama că nu fusese vorba despre o neînțelegere, ci că Saul căuta să-i ia viața în mod intenționat și fără să fi fost provocat. Cât de respins trebuie să se fi simțit! Saul știa că inima lui David era curată și, totuși, mărșăluia împotriva lui.

Împreună cu Abişai, David a pătruns în tabăra lui Saul. Niciun străjer nu i-a văzut, fiindcă Dumnezeu îi cufundase pe toți într-un somn adânc. Acești doi oameni s-au strecurat printre toți soldații regelui, până la locul în care dormea acesta.

Abişai a căutat să-l convingă pe David: „Dumnezeu dă astăzi pe vrăjmașul tău în mâinile tale; lasă-mă, te rog, să-l lovesc cu sulița mea și să-l pironesc dintr-o lovitură în pământ, ca să n-am nevoie să-i mai dau alta” (1 Samuel 26:8).

Abişai avea toate motivele pentru o astfel de cerere. Mai întâi, Saul ucisese cu sânge rece optzeci și cinci de preoți nevinovați și familiile acestora!

În al doilea rând, pornise cu o armată de trei mii de oameni să-l ucidă pe David și pe oamenii acestuia. Dacă nu-ți lichidezi dușmanul primul, s-a gândit Abişai, el te va omorî cu siguranță.

Așadar, ești în legitimă apărare. Orice curte de justiție recunoaște dreptul acesta.

În al treilea rând, prin Samuel, Dumnezeu îl unsese pe David ca viitor rege al Israelului. David trebuia să-și revendice moștenirea dacă nu vroia să sfârșească în țărână înainte să vadă împlinirea profeției.

În al patrulea rând, Dumnezeu cufundase întreaga armată dușmană într-un somn adânc, așa încât David și Abișai să poată ajunge până la Saul. De ce altceva ar fi făcut Dumnezeu aceasta? După Abișai, se părea că David nu avea să se mai bucure de o asemenea ocazie.

Toate aceste motive păreau bune. Erau logice, iar ele erau aduse înaintea lui David de către un frate care căuta să-l încurajeze. Așa că, dacă David ar fi păstrat ofensa regelui în inima sa, i s-ar fi părut foarte întemeiate și i-ar fi îngăduit lui Abișai să-l străpungă pe Saul cu sulița.

Ascultați răspunsul lui David: „Nu-l omorî! Căci cine ar putea pune mâna pe unsul *Domnului* și să rămână nepedepsit?... Viu este *Domnul* că numai *Domnul* îl poate lovi: fie că-i va veni ziua să moară, fie că se va coborî într-un câmp de bătaie și va pieri. Să mă ferească *Domnul* să pun mâna pe unsul *Domnului*!” (1 Samuel 26:9-11).

David nu vroia să-l ucidă pe Saul, chiar dacă acesta omorâse oameni nevinovați și căutase să-l omoare și pe David. David nu vroia să se răzbune singur, ci lăsa răzbunarea în mâna lui Dumnezeu.

Desigur, ar fi fost mai ușor să pună capăt acelei situații chiar atunci; ar fi fost mai ușor atât pentru David, cât și pentru poporul Israel. El știa că poporul era ca o turmă fără păstor. Știa că un lup îi jefuia pentru a-și satisface propriile dorințe egoiste. Lui David îi era greu să nu se apere pe sine, dar poate că îi era și mai greu să nu elibereze poporul pe care îl iubea de sub stăpânirea unui rege nebun. David a luat această hotărâre, deși știa că singura mângâiere pentru Saul era gândul de a-l vedea pe el nimicit.

David își dovedise curăția inimii când l-a cruțat pe Saul întâia oară. Totuși, el nu a vrut să se atingă de rege nici când a avut a doua ocazie de a-l ucide. Saul era unsul Domnului, iar David a lăsat judecata lui în mâna Domnului.

Câți oameni din zilele noastre au o inimă ca a lui David? Acum nu mai ucidem cu săbii de fier, dar ne distrugem unii pe alții mânuind un alt fel de sabie: cea a limbii. „Moartea și viața sunt în puterea limbii” (Proverbe 18:21).

Bisericele se divizează, familiile se destramă, căsniciile se clatină și iubirea moare, strivită de atacul puternic al cuvintelor rostite sub imperiul durerii și al frustrării. Jigniți de prieteni, de familie și de lideri, îi luăm drept țință și revărsăm asupra lor cuvinte ascuțite de amărăciune și de mânie. Chiar dacă informația poate fi reală și solidă, motivația nu este curată.

În Proverbe 6:16-19, autorul spune că semănarea discordiei sau a dezbinării între frați este o urâciune înaintea Domnului. Când repetăm anumite cuvinte cu intenția de a da naștere separării sau de a aduce atingere relațiilor sau reputației cuiva, chiar dacă cele spuse sunt adevărate, acțiunea noastră constituie un afront la adresa lui Dumnezeu.

MĂ FOLOSEȘTE DUMNEZEU CA SĂ SCOATĂ LA LUMINĂ PĂCATUL LIDERILOR MEI?

Timp de șapte ani am slujit cu normă întreagă într-o lucrare de ajutorare a celor nevoiași și ca păstor de tineret, înainte ca Dumnezeu să ne îndrepte pe mine și pe soția mea spre lucrarea pe care o facem astăzi. Pe când eram păstor de tineret, am avut de-a face cu un om căruia nu-i plăcea nici de mine, nici mesajul pe care-l predicam. În mod obișnuit, aceasta nu m-ar fi deranjat, însă persoana aceasta avea autoritate asupra mea.

Credeam că Dumnezeu îmi spusese să aduc tinerilor un mesaj puternic despre puritate și despre îndrăzneală, iar fiul lui era în grupul meu.

Convingerea de păcat a început să miște inima acestui tânăr. Într-o zi, a venit la noi plângând. Era supărat, fiindcă credea că

modul de viață pe care-l vedea acasă nu corespundea celui la care îi îndemnau eu pe el și pe ceilalți tineri să adere.

Acest incident și alte conflicte de personalitate păreau să-l convingă pe tatăl lui să facă tot posibilul să se descotorosească de mine. Se ducea la păstorul principal, căutând să stârnească mânia acestuia împotriva mea, prin tot felul de acuzații false. Apoi schimba macazul și venea să-mi spună că păstorul principal este împotriva mea, dar că el mă susținea. Scia observații critice la adresa personalului bisericii, fără a-mi da numele, dar în așa fel încât să reiasă că despre mine era vorba. Afișa un zâmbet când mă vedea, dar, în realitate, căuta să mă distrugă.

Mai mulți membri ai grupului de tineret spuneau că auziseră că urma să fiu concediat. Fiul acestui om răspândise vestea, nu cu rea intenție, ci repetând doar ceea ce auzise acasă. Eram furios și confuz. M-am dus la omul respectiv, iar el a recunoscut că spusese toate acestea, dar a adăugat că nu făcuse decât să reproducă gândurile păstorului principal.

Lunile treceau și părea să nu existe nicio cale de a îndrepta situația. Reușise chiar să întrerupă orice contact dintre mine și păstorul senior. Nu eram singurul care se confrunta cu astfel de probleme, ci la fel pățiseră toți păstorii care nu erau în grațiile acestui om.

Familia mea trăia într-o tensiune continuă, neștiind dacă vom rămâne în acea biserică sau dacă vom fi dați afară. Cumpărasem o casă, soția mea era însărcinată și nu aveam unde să mergem. Nu vroiam să încep să-mi trimit CV-ul în stânga și în dreapta. Credeam că Dumnezeu mă chemase în biserica aceea și nu aveam planuri de rezervă.

Soția mea era în pragul depresiei. „Iubitule, știu că te vor concedia. Toată lumea îmi spune asta.”

„Nu m-au angajat și nu mă pot concedia fără aprobarea lui Dumnezeu”, i-am răspuns eu. Ea credea că nu vreau să văd realitatea și mă implora să renunț.

În cele din urmă, s-a auzit că se luase decizia de a fi concediat. Păstorul senior a anunțat adunarea că urma să facă

niște schimbări în cadrul grupului de tineret. Încă nu vorbisem cu el despre conflictul pe care-l aveam cu liderul sub a cărui autoritate mă așezase. Aveam programată o întâlnire cu păstorul și cu liderul respectiv în ziua următoare. Dumnezeu m-a făcut să înțeleg foarte clar că nu trebuia să mă apăr.

Când m-am întâlnit a doua zi cu păstorul, am fost surprins să-l găsesc singur în birou. S-a uitat la mine și mi-a spus: „John, Dumnezeu te-a trimis în biserica asta. Nu te las să pleci.”

Am răsuflat ușurat. Dumnezeu mă protejase în ultima clipă.

„De ce te vânează omul ăsta?” m-a întrebat el. „Te rog, du-te la el și rezolvă problemele dintre voi.”

La scurt timp după întâlnirea aceea, am primit niște dovezi scrise ale unei decizii pe care liderul acela o luase în sectorul de care eram eu responsabil și care scoteau la lumină adevăratele lui motivații. Eram gata să le duc păstorului senior.

În ziua aceea, am măsurat camera în lung și în lat, rugându-mă trei sferturi de oră și căutând să înving sentimentul incomod pe care-l aveam. Spuneam întruna: „Doamne, omul acesta a fost necinstit și plin de răutate. Trebuie să fie dat pe față. Este o forță distructivă în lucrare. Trebuie să-i spun păstorului cum este el în realitate!”

Am continuat să-mi justific intențiile de a-l demasca. „Tot ce vreau să raportează sunt fapte reale și documentate, nu simple emoții. Dacă nu este oprit, răutatea lui se va infiltra în toată biserica.”

În cele din urmă, plin de frustrare, am izbucnit: „Doamne, Tu nu vrei să-l demasc, nu-i așa?”

Când am rostit acele cuvinte, pacea lui Dumnezeu mi-a inundat inima. Am clătinat din cap cu uimire. Știam că Dumnezeu nu vroia să fac nimic, așa că am aruncat dovezile. Mai târziu, când am putut privi situația mai obiectiv, mi-am dat seama că vroiam să mă răzbun pe mine însumi mai mult decât doream să protejiez oamenii implicați în lucrare. Mă convinsesem singur că motivația mea nu era egoistă. Informațiile mele erau corecte, însă motivația era greșită.

Timpul a trecut și, într-o zi, pe când mă rugam afară din biserică, înainte de începerea orelor de birou, omul cu pricina a sosit cu mașina. Dumnezeu m-a îndemnat să merg la el și să mă umilesc în fața lui. Am intrat imediat în defensivă: „Nu, Doamne, el trebuie să vină la mine. El este persoana din spatele tuturor problemelor.”

Am continuat să mă rog, dar Domnul a insistat din nou să merg de îndată la el și să mă umilesc înaintea lui. Știam că Dumnezeu îmi vorbea. L-am sunat din biroul meu și am mers în al lui. Dar ceea ce i-am spus și tonul pe care i-am vorbit au fost mult diferite de ceea ce mi-ar fi ieșit din gură dacă Dumnezeu nu m-ar fi prelucrat înainte.

Mi-am cerut iertare cu toată sinceritatea. „Te-am criticat și te-am judecat”, i-am mărturisit eu.

S-a împlânzit imediat și am vorbit o oră întreagă. Din ziua aceea, atacurile lui împotriva mea au încetat, deși tensiunea persista în raporturile lui cu unii dintre ceilalți păstori.

Șase luni mai târziu, în timp ce slujeam peste hotare, toate relele făcute de omul acesta au fost aduse la cunoștința păstorului senior. Cele scoase la lumină nu aveau de-a face cu mine, ci cu alte domenii ale lucrării. Acțiunile lui erau cu mult mai rele decât știam eu. A fost concediat imediat.

Judecata a venit, dar nu adusă de mâna mea. I s-a întâmplat lui chiar ceea ce încerca să-mi facă mie. Cu toate acestea, când s-au petrecut toate acestea, nu am fost fericit. Am fost îndurerat pentru el și pentru familia sa. I-am înțeles durerea – trecusem și eu prin ea din pricina lui.

Fiindcă îl iertasem cu șase luni în urmă, acum îl iubeam și nu i-am dorit concedierea. Dacă ar fi fost dat afară când eram supărat pe el, m-aș fi bucurat. Am văzut acum că eram cu adevărat liber de jignirea pe care o suferisem. Umiliința și refuzul de a mă răzbuna au fost cheile care m-au eliberat din închisoarea ofensei.

Un an mai târziu, l-am zărit într-un aeroport. Am fost copleșit de dragostea lui Dumnezeu. M-am îndreptat în grabă spre el și l-am îmbrățișat. Am fost cu adevărat fericit când mi-a

spus că toate îi mergeau bine. Dacă nu m-aș fi dus la el, să mă umilesc înaintea lui cu luni în urmă, n-aș fi putut să-l privesc în ochi în ziua aceea, în aeroport. Au trecut câțiva ani de când l-am văzut ultima oară, dar nu simt față de el decât iubire și o dorință sinceră de a-l vedea în voia lui Dumnezeu.

David a dat dovadă de înțelepciune când a ales să-L lase pe Dumnezeu să-l judece pe Saul. Poate că vei întreba: „Pe cine a folosit Dumnezeu pentru a-l judeca pe Saul, slujitorul Lui?” Pe filistenii. Saul, împreună cu fiii săi, au murit pe câmpul de luptă. Când vestea a ajuns la urechile lui David, acesta nu a întâmpinat-o cu bucurie, ci a început să jalească.

Un om s-a lăudat înaintea lui David că el l-ar fi ucis pe Saul. Spera că știrea aceasta îl va ajuta să intre în grațiile lui David, însă efectul a fost contrar celui scontat. „Cum nu ți-a fost frică să pui mâna pe unsul Domnului și să-l omori?” a întrebat David și a poruncit ca omul acela să fie executat (Vezi 2 Samuel 1:14-15).

David a compus apoi un cântec pentru a fi cântat de copiii lui Iuda în cinstea lui Saul și a fiilor lui. A cerut poporului să nu răspândească știrea morții lui Saul pe străzile cetăților filistene, ca să nu dea un prilej de bucurie dușmanilor. A blestemat locul în care căzuse ucis Saul, să nu vadă nici ploaie, nici recolte. A chemat întregul popor să plângă moartea lui Saul. Aceasta nu era inima unui om plin de amărăciunea jignirii. Un om jignit ar fi spus: „A primit ce a meritat!”

David a mers și mai departe. Nu i-a ucis nici pe cei rămași în viață din casa lui Saul. În schimb, a arătat bunătate față de ei. Le-a dat pământuri și hrană și i-a oferit fiului lui Ionatan un loc la masa regelui. Par a fi acestea acțiunile unui om care nu a uitat ofensa?

Chiar dacă David a fost respins de cel care ar fi trebuit să-i fie ca un părinte, el a rămas loial lui Saul chiar și după moartea acestuia. Este ușor să fii loial unui lider sau unui părinte care te iubește, dar te-ai putea purta așa cu unul care a pornit să te distrugă? Vei fi un bărbat sau o femeie după inima lui Dumnezeu, sau vei căuta să te răzbuni singur?

ESTE DREPT DIN PARTEA LUI DUMNEZEU
SĂ-ȘI RĂZBUNE SLUJITORII. NU ESTE
DREPT DIN PARTEA SLUJITORILOR LUI
DUMNEZEU SĂ SE RĂZBUNE SINGURI.

*Domnule Bevere, tocmai am citit cartea dumneavoastră,
Momeala Satanei. Nu am putut s-o las din mână! Este, cu
siguranță, una dintre cele mai bune cărți pe care le-am citit
vreodată.*

P.A., Missouri

CUM SE NASC FUGARIII SPIRITUALI

„Să mă ferească Domnul să fac împotriva domnului meu, care este unsul Domnului, o așa faptă, ca să pun mâna pe el! Căci el este unsul Domnului.” Cu aceste cuvinte, David a oprit pe oamenii săi și i-a împiedicat să se arunce asupra lui Saul.

1 Samuel 24:6-7

În ultimul capitol am văzut cum David a fost tratat în mod nedrept de omul cu privire la care sperase că-i va fi ca un părinte. David a căutat în continuare să înțeleagă unde greșise. Ce făcuse ca să întoarcă inima lui Saul împotriva lui și cum putea să o câștige iarăși? Și-a dovedit loialitatea cruțându-i viața, deși Saul îl urmărea cu înverșunare.

A strigat către Saul cu fața plecată la pământ, spunând: „Vezi că nu este nici răutate, nici răzvrătire în inima mea și că n-am păcătuit împotriva ta.”

Odată ce David a știut că și-a dovedit loialitatea față de liderul lui, sufletul i-a fost ușurat. Mai târziu a aflat niște vești

zguduitoare: Saul căuta în continuare să-l ucidă. Dar David a refuzat să-și ridice mâna împotriva celui care dorea să-i ia viața, deși Dumnezeu cufundase oștirea lui Saul în somn și îi dăduse lui David un însoțitor care îl ruga stăruitor să-i dea voie să-l ucidă pe rege. David a înțeles cumva că oștirea adormită a lui Saul servea altui scop, celui de a-i încerca lui inima.

Dumnezeu vroia să vadă dacă David era gata să ucidă ca să-și instaureze propria împărăție, după modelul lui Saul, sau dacă îi va îngădui lui Dumnezeu să-i întemeieze domnia pe neprihănire, pentru totdeauna.

Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri, ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: „Răzbunarea este a Mea, Eu voi răsplăti”, zice Domnul.

Romani 12:19

Este drept din partea lui Dumnezeu să-Și răzbune slujitorii. Nu este drept din partea slujitorilor lui Dumnezeu să se răzbune singuri. Saul a fost un om care s-a răzbunat singur. L-a urmărit pe David, un om de onoare, timp de paisprezece ani, și i-a ucis pe preoți și familiile lor.

În timp ce David stătea lângă trupul adormit al lui Saul, s-a confruntat cu un test important. Acesta urma să arate dacă David mai avea inima nobilă a păstorului sau dacă în ea se strecurase nesiguranța, transformându-l într-un alt Saul. Va rămâne un om după inima lui Dumnezeu? În prima fază, este mult mai simplu să luăm problemele în mâinile noastre, decât să așteptăm intervenția Dumnezeului neprihănit.

Dumnezeu încearcă ascultarea slujitorilor Lui. El ne lasă intenționat să ajungem în situații în care standardele religiei și ale societății par să ne justifice acțiunile. Îngăduie altora, îndeosebi celor apropiați nouă, să ne încurajeze să ne protejăm singuri. S-ar putea să ne gândim chiar că,

răzbunându-ne singuri, am da dovadă de noblețe și că i-am apăra pe alții. Însă aceasta nu este calea aleasă de Dumnezeu, ci cea a înțelepciunii lumești, care este una pământească și firească.

Când cumpăneam asupra ideii de a-l demasca pe liderul sub a cărui autoritate eram, țin minte că mă luptam cu gândul că acesta i-ar putea răni și pe alții dacă nu era dat în vileag. Îmi spuneam întruna: „Eu nu fac decât să spun adevărul. Dacă nu o fac, cum se va sfârși toată povestea asta?” Am fost încurajat și de alții să-l demasc.

Cu toate acestea, astăzi știu că Dumnezeu mi-a pus la dispoziție informațiile acelea cu un singur scop: acela de a mă încerca pe mine. Voi deveni asemeni omului care căuta să mă distrugă? Sau voi lăsa să intervină judecata lui Dumnezeu, sau mila Lui, dacă omul se pocăia?

CUM ÎI POATE FOLOSI DUMNEZEU PE LIDERII CORUPȚI?

Mulți oameni întreabă: „Cum se face că Dumnezeu îi așază pe unii oameni sub autoritatea unor lideri care fac greșeli grave sau chiar sub a unora plini de răutate?”

Priviți la copilăria lui Samuel. (Vezi 1 Samuel 2-5.) Dumnezeu, nu Diavolul, l-a pus pe tânărul acesta sub autoritatea unui preot corupt, numit Eli, și sub cea a celor doi fii răi ai lui, Hofni și Fineas, care erau și ei preoți. Oamenii aceștia erau din cale afară de răi. Luau jertfele oamenilor prin manipulare și forță, și păcătuiau cu femeile care slujeau la ușa cortului.

Îți poți imagina cum ar fi să slujești un lucrător care duce o astfel de viață? Un lucrător care este atât de insensibil față de cele spirituale, încât nu poate recunoaște o femeie adâncită în rugăciune și o acuză că este beată, atât de aplecat spre plăcerile trupului încât depășește cu mult greutatea normală, atât de ușor prins în mrejele compromisului, încât nu face

nimic cu privire la cei doi fii ai săi, pe care el i-a desemnat ca lideri și care comit adulter chiar în biserică!

Cei mai mulți creștini de astăzi s-ar simți jigniți într-o asemenea situație și ar căuta altă biserică, spunând celor din jur despre viața păcătoasă a fostului lor păstor și a liderilor acestuia. În mijlocul unei atmosfere atât de corupte, îmi place relatarea despre ceea ce făcea Samuel: „Tânărul Samuel slujea *Domnului* înaintea lui Eli” (1 Samuel 3:1).

Însă decăderea și-a luat tributul: „Cuvântul Domnului era rar în vremea aceea și vedeniile nu erau dese” (1 Samuel 3:1). Dumnezeu părea să Se fi îndepărtat de întreaga comunitate evreiască. Sfeșnicul lui Dumnezeu era gata să se stingă în Templu. Cu toate acestea, s-a dus Samuel să caute alte locuri de închinare? S-a dus la bătrânii poporului, să dea în vileag răutatea lui Eli și a fiilor lui? A format un comitet care să-l dea pe Eli și pe fiii lui afară din pastorație? Nu, ci a slujit Domnului!

Dumnezeu îl așezase pe Samuel acolo, iar el nu era responsabil de comportamentul lui Eli sau de cel al fiilor acestuia. El nu a fost pus sub autoritatea lor ca să-i judece, ci ca să le slujească. Samuel știa că Eli era slujitorul lui Dumnezeu, nu al lui. Știa și că Dumnezeu era pe deplin capabil să-i tragă la răspundere pe cei ce-I aparțineau.

Copiii nu-și corectează părinții. Dar este datoria părinților să-și pregătească și să-și corecteze copiii. Noi trebuie să-i abordăm și să-i confruntăm pe cei pe care Dumnezeu ni i-a dat în grijă să-i pregătim. Aceasta este responsabilitatea noastră. Pe cei aflați la același nivel cu noi, trebuie să-i încurajăm și să-i îndemnăm, ca pe frații și pe surorile noastre. Însă în capitolul acesta, ca și în cel final, voi vorbi despre răspunsul nostru față de cei care au autoritate asupra noastră.

Samuel l-a slujit pe lucrătorul desemnat de Dumnezeu cât de bine a putut, fără să-l judece sau să-l corecteze. Singura oară când Samuel a rostit niște cuvinte de corectare a fost

atunci când Eli a venit și l-a întrebat care era profeția pe care i-o dăduse Dumnezeu noaptea trecută. Dar, chiar și atunci, cuvintele de corectare nu veneau din partea lui Samuel, ci din partea lui Dumnezeu. Dacă mai mulți oameni și-ar însuși importanța acestui adevăr, bisericile noastre ar fi altfel.

BISERICILE NU SUNT RESTAURANTE CU AUTOSERVIRE

În ziua de astăzi, membrii bisericilor le părăsesc de îndată ce observă vreo greșeală a conducerii. Poate că nu le place modul în care păstorul face colectele. Poate îi deranjează felul în care se cheltuiesc banii. Dacă nu le place cum predică păstorul, pleacă. Fie e prea inabordabil, fie prea familiar. Lista este fără sfârșit. În loc să se confrunte cu dificultățile și să-și păstreze speranța, aleargă spre locurile care par lipsite de conflicte.

Haideți să recunoaștem: Isus este singurul păstor desăvârșit. Așa că, ce rost are să fugim de greutăți în loc să dăm piept cu ele și să le depășim? Când nu abordăm deschis aceste conflicte, plecăm de obicei ducând cu noi jignirea suferită. Uneori spunem că lucrarea noastră profetică pur și simplu nu a fost primită. Apoi colindăm din biserică în biserică, în căutarea unui loc în care închinarea este fără cusur.

Până acum, în momentul scrierii acestei cărți, pot spune că, în cursul ultimilor paisprezece ani, am fost membrul doar a două biserici, aflate în state diferite. Am avut mai mult de două (de fapt, chiar o mulțime) de ocazii de a mă simți rănit în relația cu conducerea (trebuie să adaug că majoritatea acestora au apărut din vina mea sau din pricina imaturității mele). Am avut ocazia de a dezvolta un spirit critic sau acuzator la adresa conducerii. În mijlocul unor circumstanțe foarte dificile, Domnul mi-a vorbit într-o zi printr-un verset

din Scriptură, spunându-mi: „Acesta este modul în care vreau să pleci dintr-o biserică”:

Da, veți ieși cu bucurie și veți fi călăuziți în pace.

Isaia 55:12

Cei mai mulți nu pleacă în felul acesta. Cred că bisericile sunt asemeni unor restaurante cu autoservire, în care pot alege ce le place! Au impresia că sunt liberi să stea câtă vreme nu există probleme. Însă perspectiva aceasta nu concordă câtuși de puțin cu învățătura Bibliei. Nu tu ești cel care alege unde vei merge la biserică, ci Dumnezeu! Scriptura nu spune: „Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare *așa cum doresc ele*”, ci „Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare *așa cum a voit El*” (1 Corinteni 12:18).

Nu uita că, dacă te afli în locul în care dorește Dumnezeu să fii, Diavolul va încerca să te facă să te simți rănit dintr-un motiv sau altul, ca să te scoată de acolo. El vrea să dezrădăcineze bărbați și femei din locul în care îi așază Dumnezeu. Dacă reușește să te scoată afară, și-a atins scopul. Dacă nu te vei clinti, nici chiar în toiul celor mai crâncene conflicte, îi vei nimici planurile.

AMĂGIREA CRITICII

Mai mulți ani de zile am fost membru într-o biserică al cărei păstor era unul dintre cei mai buni predicatori din America. Când am început să frecventez acea biserică, stăteam cu gura căscată, uimit de învățătura Scripturii care îi ieșea din gură.

Odată cu trecerea timpului, dată fiind slujba mea, care implica slujirea păstorului, am ajuns îndeajuns de aproape de el încât să-i văd cusururile. I-am pus la îndoială anumite decizii pe care le-a luat în lucrare. Am început să-l critic și să-l judec, iar spiritul inimii jignite a început să-și facă simțită

prezența. Când predica, nu mai simțeam nicio inspirație sau ungere. Predicarea lui nu îmi mai slujea în niciun fel.

O altă familie cu care eram prieteni și care făcea parte, de asemenea, din personalul bisericii părea să observe aceleași probleme. Dumnezeu i-a trimis să iasă din biserică și să-și înceapă propria lucrare. Ne-au chemat să ne alăturăm echipei lor. Știau luptele pe care le duceam. Ne-au îndemnat să dăm curs chemării vieții noastre. Ne spuneau toate părțile negative ale păstorului, ale soției lui și ale conducerii bisericii. Ne compătimeam reciproc, simțindu-ne deznădăjduiți și prinși în capcană.

Păreau sincer preocupați de bunăstarea noastră. Însă discuția noastră cu ei nu a făcut decât să ațâțe mai tare focul nemulțumirii și al jignirii. După cum ilustrează pasajul din Proverbe 26:20: „când nu mai sunt lemne, focul se stinge; și când nu mai este niciun clevetitor, cearta se potolește”. Ceea ce ne spuneau ei era adevărat, însă era greșit în ochii lui Dumnezeu, pentru că puneă lemne pe focul jignirii, atât în inima lor, cât și în a noastră.

„Știm că ești un om al lui Dumnezeu, mi-au spus ei. De aceea ai toate problemele astea aici.” Suna bine.

Soția mea și cu mine ne-am spus unul altuia: „Asta este. Suntem într-o situație dificilă. Trebuie să plecăm. Păstorul acesta și soția lui ne iubesc. Ei ne vor păstori. Oamenii din biserică lor ne vor primi pe noi și lucrarea la care ne-a chemat Dumnezeu.”

Ne-am părăsit biserica mamă și am început să frecventăm biserica acestui cuplu, dar numai pentru câteva luni. Deși crezuserăm că am lăsat în urmă problemele, am observat că ne luptam în continuare. Nu aveam nicio bucurie în duhul nostru. Eram legați de teama că vom deveni asemeni celor pe care-i părăsiserăm. Ni se părea că tot ce făceam era forțat și lipsit de naturalețe. Nu reușeam să ne găsim locul în mișcarea Duhului. Acum chiar și relația cu noul păstor și cu soția lui devenise încordată.

În cele din urmă am înțeles că trebuia să ne întoarcem în biserica mamă. Când am făcut aceasta, am știut de îndată că revenisem în voia lui Dumnezeu, deși ni se păruse că vom fi acceptați și iubiți într-o mai mare măsură în altă parte.

Atunci Dumnezeu m-a șocat prin ceea ce mi-a spus: „John, Eu nu ți-am spus niciodată să pleci din biserica aceasta. Ai plecat fiindcă te-ai simțit jignit!”

Nu a fost vina celui alt păstor și a soției lui, ci a noastră. Ei ne-au înțeles frustrarea și căutau să-și rezolve aceleași probleme în inima lor. Când te îndepărtezi de voia lui Dumnezeu, nu ești o binecuvântare și un sprijin pentru nicio biserică. Când nu mai ești în voia lui Dumnezeu, chiar și relațiile bune devin încordate. Iar noi ne îndepărtaserăm de voia lui Dumnezeu.

Oamenii răniți reacționează în fața situației în care se află și fac alegerile care li se par corecte, chiar dacă acestea nu sunt inspirate de Dumnezeu. Noi nu suntem chemați să reacționăm, ci să acționăm.

Dacă suntem ascultători față de Dumnezeu și dacă L-am căutat, iar El nu ne-a vorbit, știi care este răspunsul în acea situație? Probabil că El îți spune: „Rămâi chiar acolo unde ești. Nu schimba nimic.”

Deseori, când ne simțim presați, căutăm un cuvânt din partea lui Dumnezeu, care să ne aducă ușurare. Dar Dumnezeu ne aduce în aceste situații incomode ca să ne maturizeze, să ne șlefuiască și să ne întărească, nu ca să ne distrugă!

În cursul următoarei luni am avut ocazia să mă întâlnesc cu păstorul primei mele biserici. M-am pocăit de critica și de răzvrătirea de care dădusem dovadă. M-a iertat, plin de îngăduință. Relația noastră s-a întărit, iar bucuria a revenit în inima mea. Am început de îndată să mă simt din nou hrănit de slujirea de la amvon a păstorului și am rămas în biserica aceea ani de zile.

CEI SĂDIȚI ÎNVERZESC

Biblia spune în Psalmul 92:13: „Cei *sădiți* în casa Domnului *înverzesc* în curțile Dumnezeului nostru.”

Observați că cei ce înverzesc sunt „sădiți” în casa Domnului. Ce se întâmplă cu o plantă dacă o răsădești la fiecare trei săptămâni? Cei mai mulți știu că rădăcina ei se va micșora, că planta nu va înflori și nu va crește. Dacă o tot muți dintr-un loc în altul, planta va muri din pricina șocului!

Mulți oameni merg din biserică în biserică, dintr-o echipă de slujire în alta, căutând să-și dezvolte propria lucrare. Dacă Dumnezeu îi așază într-un loc în care nu se bucură de recunoaștere și de încurajare, sunt ofensați cu ușurință. Dacă nu sunt de acord cu modul în care se face ceva, sunt jigniți și pleacă, învinovățind conducerea. Sunt orbi când vine vorba să-și vadă propriile greșeli de caracter și nu-și dau seama că Dumnezeu dorea să-i șlefuiască și să-i maturizeze prin situația tensionată în care se aflau.

Să învățăm din exemplul pe care ni-l dă Dumnezeu cu plantele și cu pomii. Când este plantat, un pom fructifer trebuie să înfrunte furtunile, dogoarea soarelui și vântul. Dacă un pom tânăr ar putea vorbi, ar spune: „Vă rog, luați-mă de aici! Duceți-mă într-un loc în care nu este arșiță sau furtuni vijelioase!”

Dacă grădinarul l-ar asculta, nu ar face decât să dăuneze pomului. Pomii fac față soarelui arzător și furtunilor înfingându-și rădăcinile mai adânc în pământ. Greutățile pe care le înfruntă devin în cele din urmă sursa stabilității lor. Asprimea mediului înconjurător îi determină să caute o altă sursă care să le asigure supraviețuirea. Într-o bună zi, vor ajunge în faza în care nici furtunile cele mai puternice nu le vor putea afecta abilitatea de a aduce rod.

Cu câțiva ani în urmă locuiam în Florida, patria citricelor. Cei mai mulți locuitori ai acestui stat știu că portocalele sunt cu atât mai dulci cu cât este iarna mai geroasă. Dacă nu am

fugi atât de repede de pe frontul rezistenței spirituale, rădăcinile noastre ar avea ocazia să devină mai puternice și mai adânci, iar roada noastră ar fi mai bogată și mai dulce în ochii lui Dumnezeu, dar și mai gustoasă pentru copiii Lui! Am fi pomi maturi, a căror imagine Îi aduce desfătare lui Dumnezeu, și nu unii smulși din rădăcină pentru lipsa lor de rod (Luca 13:6-9). Nu ar trebui să ne opunem tocmai acelor circumstanțe pe care Dumnezeu le trimite pentru a ne maturiza.

Psalmistul David, inspirat de Duhul Sfânt, vedea o legătură puternică între jignire, legea lui Dumnezeu și creșterea noastră spirituală. În Psalmul 1, el scria astfel:

*Ferice de omul care... își găsește plăcerea în
Legea Domnului și zi și noapte cugetă la Legea
Lui!*

Psalmul 1:1-2

Apoi, în Psalmul 119:165, spunea mai multe despre oamenii care iubesc legile Domnului.

*Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta și
nimic nu îi rănește.*

Traducerea KJV

Versetul 3 din Psalmul 1 descrie destinul unui asemenea om:

*El este ca un pom sădit lângă un izvor de
apă, care își dă rodul la vremea lui, și ale cărui
frunze nu se vestejesc: tot ce începe, duce la bun
sfârșit.*

Cu alte cuvinte, un credincios care alege să se desfete în Cuvântul lui Dumnezeu în toiul adversității va evita capcana

ofensării. Persoana aceea se va asemana unui pom ale cărui rădăcini se înfig adânc în pământ, spre locul în care Duhul aduce tărie și hrană. Aceasta îl va maturiza, așa încât greutățile vor fi catalizatorul care dă naștere roadei. Aleluia!

Acum putem înțelege mai bine interpretarea pe care o dă Isus pildei semănătorului.

Cei înfățișați prin sămânța căzută în locurile stâncoase sunt aceia care, când aud Cuvântul, îl primesc îndată cu bucurie; dar n-au rădăcină în ei, ci țin până la o vreme; și cum vine un necaz sau o prigonire din pricina Cuvântului, sunt răniți de îndată.

Marcu 4:16-17, traducere din limba engleză

Odată ce pleci din locul ales de Dumnezeu pentru tine, rădăcinile tale încep să se atrofieze. Data viitoare îți va fi mai ușor să fugi de adversități, fiindcă ai avut grijă să nu prinzi rădăcini prea adânci. În felul acesta ajungi să ai puțină tărie sau să-ți lipsească întru totul puterea de a face față necazurilor sau prigonirilor.

Astfel, devii un vagabond spiritual, rătăcind din loc în loc, plin de suspiciune și de teama că alții te vor trata incorect. Abilitatea ta de a aduce roadă spirituală va fi schilodită și reprimată, iar tu te vei lupta ducând o viață egoistă și te vei hrăni cu rămășițele roadelor altora.

Să privim la Cain și la Abel, primii doi fii ai lui Adam. Cain a adus Domnului o jertfă din rodul muncii lui, din ogorul cultivat de el. Jertfa aceasta presupunea multă trudă. A trebuit să curețe pământul de pietre, de cioturi și de alte grohotișuri. A trebuit să are și să semene, să ude, să îngrașe pământul și să-și păzească recolta. A depus mult efort pentru a se putea închina în felul acesta Domnului. Însă fapta lui scotea în evidență mai degrabă sacrificiul personal decât ascultarea de calea Domnului. Ea simboliza închinarea

înaintea lui Dumnezeu pe baza propriei puteri și abilități, mai degrabă decât pe baza harului Său.

Abel, pe de altă parte, a adus o jertfă a ascultării, alegând întâii născuți din turma sa și grăsimea lor. Nu a muncit ca și Cain pentru a o putea jertfi, dar darurile aduse erau dragi inimii lui. Cu siguranță că amândoi frații își auziseră părinții povestind cum încercaseră să-și ascundă goliciunea cu frunze de smochin, care reprezentau propriul lor efort de a-și acoperi păcatul. Dar Dumnezeu a arătat care era sacrificiul acceptabil în ochii Lui pentru acoperirea păcatului, acoperindu-i pe Adam și pe Eva cu pielea unor animale nevinovate. Adam și Eva nu erau conștienți că încercarea lor de a-și acoperi păcatul nu era acceptată înaintea lui Dumnezeu. Însă, după ce li s-a arătat care era calea aleasă de El, nu au mai fost în neștiință nici ei, și nici copiii lor.

Cain a căutat să se bucure de acceptare din partea lui Dumnezeu, fără a respecta îndrumările Lui. Dumnezeu i-a răspuns arătându-i că îi va accepta pe cei care vin înaintea Lui încadrându-se în parametrii harului (jertfa lui Abel) și că va respinge orice era săvârșit sub imperiul „cunoștinței binelui și a răului” (faptele religioase ale lui Cain). Apoi l-a învățat pe Cain că, dacă face bine, va fi bine primit; iar dacă nu va alege viața, păcatul îl va stăpâni.

Cain a fost ofensat de cele auzite. În loc să se pocăiască și să facă ce era bine, permițând acestei situații să-i fortifice caracterul, și-a revărsat asupra lui Abel mânia și jignirea născute în inima lui în relația cu Dumnezeu. Cain l-a ucis pe Abel. Dumnezeu i-a spus lui Cain:

Acum blestemat ești tu, izgonit din ogrorul acesta, care și-a deschis gura ca să primească din mâna ta sângele fratelui tău! Când vei lucra pământul, să nu-ți mai dea bogăția lui. Pribeag și fugar să fii pe Pământ.

Geneza 4:11-12

Faptul de care se temea Cain cel mai mult, acela de a fi respins de Dumnezeu, a venit asupra lui ca o judecată pentru omorul săvârșit. Chiar resursa din care luase darul cu care căutase să câștige aprobarea lui Dumnezeu era acum blestemată în urma faptei sale. Vărsarea de sânge a adus cu sine blestemul. Pământul nu avea să-i mai dea bogăția lui, iar roadele urmau să fie culese cu multă trudă.

Creștinii care păstrează în inima lor ofensa se lipsesc în același fel de abilitatea de a aduce roadă. În pilda semănătorului, Isus compara inima cu tipurile de pământ. După cum ogoarele lui Cain erau sterpe, pământul unei inimi ofensate este pustiu și otrăvit de amărăciune. Oamenii prinși în capcana jignirii pot avea parte în continuare în viața lor de minuni, de o predicare plină de putere și de vindecare. Însă acestea sunt daruri ale Duhului Sfânt, nu roade. Noi vom fi judecați în funcție de roada adusă, nu de daruri. Darul se primește. Rода se cultivă.

Observați că Dumnezeu a spus despre Cain că va deveni fugar și pribeag în urma acțiunilor sale. Sunt mulți pribegi și fugari din punct de vedere spiritual în bisericile de astăzi. Darurile lor de a cânta, de a predica, de a profeți sau altele nu sunt bine primite de conducerea bisericii lor, așa că își iau traista în spinare. Pribegesc fără țintă și poartă în inima lor jignirea suferită, căutând biserica desăvârșită, care le va accepta darul și care le va vindeca rănilile.

Se simt loviți și prigonii. Se simt ca un soi de versiune modernă a lui Ieremia. Au rămas „doar ei și Dumnezeu”, în vreme ce toată lumea s-a întors împotriva lor. Ajung să nu mai fie dispuși să învețe nimic de la nimeni. Încep să manifeste ceea ce eu numesc sindromul persecuției: „Toată lumea mă vânează.” Se mângâie cu gândul că sunt niște sfinți sau niște profeți prigonii ai Domnului. Suspectează pe toată lumea. Tocmai asta i s-a întâmplat și lui Cain. Iată ce spune el:

*Va trebui să mă ascund de fața Ta și să fiu
pribeag și fugar pe Pământ; și oricine mă va găsi,
mă va omori.*

Geneza 4:14

Cain pare să manifeste și el sindromul persecuției: toată lumea îl vâna! La fel se întâmplă și astăzi. Oamenii măcinați de ofensă cred că toată lumea e pe urmele lor. Când adoptă această atitudine, le este greu să mai vadă aspectele din viața lor care trebuie schimbate. Se izolează singuri și se poartă în așa fel încât par să invite abuzul.

*Omul care se izolează singur caută ce-i este
plăcut; se înfurie împotriva oricărei judecăți
înțelepte.*

Proverbe 18:1, traducere din limba engleză

Dumnezeu nu ne-a creat ca să ducem vieți independente și separate unii de alții. El Se bucură atunci când copiii Lui își poartă de grijă unii altora și este frustrat când ne îmbufnăm și când ne plângem singuri de milă, învinovățindu-i pe toți ceilalți de nefericirea noastră. El dorește să fim membri activi ai familiei Sale și să ne primim viața de la El. O persoană izolată caută să-și împlinească doar propriile dorințe, nu pe cele ale lui Dumnezeu. Nu acceptă sfaturi și devine astfel o țintă ușoară pentru amăgire.

Nu mă refer aici la perioade în care Dumnezeu cheamă anumite persoane deoparte, pentru a le pregăti și pentru a le împrăști, ci la cei care s-au întemnițat singuri. Aceștia rătăcesc din biserică în biserică, dintr-o relație în alta și se izolează singuri în lumea lor. Cred că toți cei care nu sunt de acord cu ei greșesc și sunt împotriva lor. Se protejează pe ei înșiși în izolarea autoimpusă și se simt în siguranță în mediul controlat pe care și l-au stabilit. Nu mai trebuie să se confrunte cu slăbiciunile caracterului lor. În loc să înfrunte

dificultățile, ei încearcă să evite încercarea. Dezvoltarea caracterului care are loc doar în cursul rezolvării conflictelor cu alții se pierde în timp ce ciclul ofensei o ia de la capăt.

PĂSTRAREA UNEI OFENSE TE ÎMPIEDICĂ
SĂ-TI VEZI SLĂBICIUNILE PROPRIULUI
CARACTER, FIINDCĂ VEI PUNE VINA PE
SEAMA ALTORA.

În viața noastră de cuplu, am acumulat multe răni și lipsă de iertare în cursul anilor. Am ajuns să avem foarte puțini prieteni și eu mă simțeam izolat și neiubit, deși frecventam cu credincioșie o biserică excelentă. Apoi am citit cartea dumneavoastră, Momeala Satanei, și totul s-a schimbat. Am ajuns față în față cu ofensele acumulate și cu lipsa iertării, și, cu ajutorul lui Dumnezeu, am fost eliberat!

C.G., Belfast, Irlanda

FUGA DE REALITATE

*[Aceștia] învață întotdeauna și nu pot ajunge
niciodată la deplina cunoștință a adevărului.*

2 Timotei 3:7

Sunt întrebat deseori: „Când ar trebui să plec dintr-o biserică sau dintr-o echipă de slujire? Cât de gravă trebuie să fie situația?” Răspunsul meu este: „Cine te-a trimis în biserica pe care o frecventezi acum?”

În cele mai multe cazuri mi se spune: „Dumnezeu m-a trimis.”

„Dacă Dumnezeu te-a trimis, răspund eu, nu pleca până când îți dă El voie. Dacă Domnul păstrează tăcerea, ceea ce ne comunică deseori în felul acesta este: «Nu schimba nimic. Nu pleca. Rămâi unde te-am așezat!»”

Când Dumnezeu te îndrumă să pleci, te vei duce în pace, indiferent care este starea lucrării.

*Veți ieși cu bucurie și veți fi călăuziți în pace.
Isaia 55:12*

Prin urmare, plecarea ta nu va fi determinată de acțiunile sau de comportamentul altora, ci de călăuzirea Duhului Sfânt. Așadar, părăsirea unei lucrări nu are nimic de-a face cu gravitatea stării în care se află aceasta.

Nu este planul lui Dumnezeu să pleci cu un spirit critic sau rănit de jignirile suferite. O asemenea plecare echivalează cu o reacție la circumstanțe, nu cu o acțiune făcută sub călăuzirea Lui. În Romani 8:14 ni se spune: „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.” Observați că pasajul nu spune: „Căci toți cei ce reacționează în fața situațiilor dificile sunt fii ai lui Dumnezeu.”

Aproape de fiecare dată când cuvântul *fiu* este folosit în Noul Testament, originalul grecesc este *teknon* sau *huios*. O definiție adecvată pentru termenul *teknon* este „cel ce este fiu prin simplul fapt al nașterii sale.”¹

Când întâiul meu născut, Addison, a venit pe lume, el era fiul lui John Bevere ca urmare a simplului fapt că ne avea ca părinți pe mine și pe soția mea. Când se afla la maternitate, în mijlocul celorlalți nou născuți, nu v-ați fi putut da seama că este fiul meu doar uitându-vă la personalitatea lui. Când prietenii și membrii familiei au venit să-l vadă, nu știau care dintre bebeluși este, decât ghidându-se după numele trecut deasupra pătuțului. Nu avea nicio trăsătură care să-l distingă de ceilalți. Addison era un *teknon* al lui John și al Lisei Bevere.

Găsim termenul acesta întrebuițat și în Romani 8:15-16. Pasajul acesta spune că, dacă am primit duhul înfierii, „Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii [*teknon*] ai lui Dumnezeu.” Când cineva Îl primește pe Isus Cristos ca Domn, devine copilul lui Dumnezeu în urma actului nașterii sale. (Vezi Ioan 1:12.)

Celălalt cuvânt grecesc tradus în Noul Testament cu *fii* este *huios*. Acesta este folosit deseori pentru a descrie „o

persoană care poate fi identificată ca fiu pentru că prezintă caracterul sau caracteristicile părinților”.²

Pe măsură ce Addison a crescut, a început să arate și să se poarte întocmai ca tatăl lui. Când avea șase ani, am plecat într-o călătorie cu Lisa și l-am lăsat cu părinții mei. Mama i-a spus Lisei că Addison părea copiat la indigo după tatăl său. Personalitatea lui părea să arate întocmai ca cea pe care o aveam eu la vârsta aceea. Cu timpul, băiatul a ajuns să semene tot mai mult cu tatăl lui. Acum poate fi recunoscut ca fiul lui John Bevere nu doar după certificatul de naștere, ci și datorită caracteristicilor și a personalității lui, care seamănă cu cele ale tatălui său.

Așadar, mai simplu spus, cuvântul grecesc *teknon* înseamnă „bebeluși sau copii care nu au ajuns încă la maturitate”, în vreme ce grecescul *huios* este folosit în cele mai multe cazuri pentru a descrie niște „fii maturi”.³

Privind din nou la pasajul din Romani 8:14, îl citim astfel: „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii [*huios*] ai lui Dumnezeu.” Putem vedea limpede că fiii maturi sunt cei călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Este mai puțin probabil ca cei imaturi să urmeze călăuzirea Duhului Sfânt. De cele mai multe ori, aceștia din urmă reacționează sau răspund emoțional sau intelectual în fața circumstanțelor cu care se confruntă. Însă nu au învățat să acționeze doar sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Pe măsură ce Addison crește, va progresa și în ce privește dezvoltarea caracterului. Cu cât devine mai matur, cu atât îi încredințez mai multe responsabilități. Nu este bine ca el să rămână imatur. Dumnezeu nu dorește să rămânem niște bebeluși.

Una dintre modalitățile în care s-a dezvoltat caracterul fiului meu, Addison, a fost prin înfruntarea situațiilor dificile. Când a început să meargă la școală, a dat de un grup de „duri”. Am auzit o parte din ceea ce-i spuneau și îi făceau fiului meu băieții aceștia care se credeau grozavi și mi-aș fi

dorit să mă duc și să mă răfuiesc cu ei. Dar știam că aceasta n-ar fi o decizie înțeleaptă. Intervenția mea ar fi împiedicat dezvoltarea lui Addison.

Așa că, împreună cu soția mea, am continuat să-l sfătuim acasă, pregătindu-l să înfrunte tratamentul rău din școală. Caracterul lui s-a dezvoltat ascultându-ne sfaturile în mijlocul greutăților.

Într-un mod asemănător procedează și Dumnezeu cu noi. Biblia ne spune despre Isus următoarele: „Măcar că era Fiu [*huios*], a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a *sufert*” (Evrei 5:8).

Creșterea fizică este rezultatul timpului. Niciun copil de doi ani nu va măsura doi metri în înălțime. Creșterea intelectuală este rezultatul învățării. Creșterea spirituală nu este nici rezultatul timpului, nici al învățării, ci al ascultării. Iată ce spune apostolul Petru:

Astfel dar, fiindcă Cristos a pățimit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. Căci cel ce a pățimit în trup, a sfârșit-o cu păcatul.

1 Petru 4:1

Cel ce a sfârșit-o cu păcatul este un copil al lui Dumnezeu care ascultă în mod desăvârșit. Este un creștin matur. Alege căile Domnului, nu pe cele proprii. După cum Isus a învățat ascultarea prin ceea ce a suferit, noi deprindem ascultarea prin împrejurările dificile cu care ne confruntăm. Când ascultăm ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu, rostit de Duhul Sfânt, creștem și ne maturizăm în cursul perioadelor marcate de conflicte și de suferință. Cheia nu este cunoașterea Scripturii pe care o posedăm, ci ascultarea.

Acum putem înțelege unul dintre motivele pentru care avem în biserică mulți oameni care sunt creștini de douăzeci de ani, care sunt în stare să citeze versete și capitole din Biblie, care au auzit o mie de predici și care au citit multe

cărți, dar care poartă încă scutece, spiritual vorbind. Ori de câte ori dau peste o situație dificilă, în loc să răspundă potrivit călăuzirii Duhului Sfânt, caută să se protejeze singuri, folosind propriile metode. Oamenii aceștia „învăță întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului” (2 Timotei 3:7). Nu ajung niciodată la cunoașterea adevărului pentru că nu-l aplică.

Dacă vrem să creștem și să ne maturizăm, trebuie să permitem adevărului să-și facă lucrarea în viața noastră. Nu este de ajuns să-l acceptăm la nivelul minții, fără să ne supunem lui. Deși continuăm să învățăm, nu ne maturizăm niciodată, din pricina neascultării.

INSTINCTUL DE AUTOCONSERVARE

O scuză obișnuită pentru instinctul de autoconservare manifestat prin neascultare este jignirea suferită. Păstrarea acesteia în inimă generează un fals sentiment de autoapărare. Te împiedică să-ți vezi propriile slăbiciuni de caracter, fiindcă vina cade în întregime asupra altcuiva. Nu trebuie să-ți examinezi niciodată atitudinea, imaturitatea sau păcatul, pentru că vezi doar cusururile celui ce te-a rănit. Prin urmare, încercarea lui Dumnezeu de a dezvolta caracterul prin această împrejurare adversă este zădărnicită. Persoana ofensată va evita sursa jignirii și va deveni în cele din urmă un fugar pe tărâmul spiritual.

De curând, o femeie mi-a povestit despre o prietenă a ei care a părăsit o biserică și a început să frecventeze alta. Aceasta din urmă l-a invitat pe noul ei păstor la cină. În cursul conversației, păstorul a întrebat-o de ce a plecat din cealaltă biserică. Doamna respectivă i-a povestit despre toate problemele de la nivelul conducerii fostei ei biserici.

Păstorul a ascultat-o și a căutat să o consoleze. Potrivit experienței mele, știu că ar fi fost înțelept din partea păstorului acelaia să o fi îndemnat pe femeia respectivă, prin

Cuvântul lui Dumnezeu, să abordeze problema răniilor suferite și a atitudinii ei critice. Dacă era cazul, ar fi trebuit chiar să o sfătuiască să se întoarcă în fosta biserică și să rămână acolo până când Dumnezeu i-ar fi deschis calea să plece în pace.

Când Dumnezeu îți deschide drumul să pleci în pace, nu te vei simți presat să-ți justifici pasul în fața altora. Nu vei simți nici presiunea de a judeca sau de a prezenta o imagine critică a problemelor din fosta biserică. Știam că era doar o problemă de timp până când doamna aceea va răspunde noului păstor și echipei lui de conducere la fel cum făcuse cu cei dinainte. Când păstrăm jignirea în inima noastră, filtrăm prin ea orice altceva.

Este o veche parabolă care se potrivește acestei situații. În zilele în care coloniștii înaintau spre Vestul sălbatic, un om înțelept ședea pe un deal, la marginea unui oraș construit de curând. Când noii veniți soseau dinspre răsărit, înțeleptul era prima persoană pe care o întâlneau. Îl întrebau nerăbdători cum sunt oamenii din orașul din apropiere.

Omul le răspundea cu o întrebare: „Cum erau oamenii din orașul din care ați plecat?”

Unii i-au zis: „Orașul din care venim era tare rău. Oamenii de acolo erau niște bârfitori înrăiți, care profitau de oamenii nevinovați. Orașul era plin de hoți și de mincinoși.”

Înțeleptul le-a răspuns: „Orașul acesta este aidoma celui din care ați plecat.”

Călătorii i-au mulțumit acestui om că-i scutise să mai treacă prin aceleași belele de care abia scăpaseră și și-au continuat drumul spre apus.

A sosit apoi un alt grup de călători care a pus aceeași întrebare: „Cum este orașul acesta?”

Înțeleptul a răspuns la fel: „Cum era cel din care ați plecat?”

Aceștia au răspuns: „Era minunat! Aveam prieteni preaiubiți, toți căutau binele celor din jur. Nimeni nu ducea lipsă de nimic, fiindcă fiecare se îngrijea de aproapele lui.

Dacă cineva avea de făcut o lucrare mare, se strângea toată comunitatea să dea o mână de ajutor. Ne-a fost greu să ne hotărâm să plecăm, dar ne-am simțit îmboldiți să facem loc generațiilor următoare, pornind ca pionieri spre apus.”

Bătrânul înțelept le-a spus întocmai ce spusese și celuiilalt grup: „Orașul acesta este aïdoma celui din care ați plecat.”

Oamenii aceștia au exclamat cu bucurie: „Să rămânem atunci aici!”

Modul în care își vedeau relațiile din trecut era lentila prin care urma să le privească și pe cele viitoare.

Modul în care lași în urmă o biserică sau o relație este cel în care intri în viitoarea biserică sau în viitoarea relație. Isus a spus în Ioan 20:23: „Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate și celor ce le veți ține, vor fi ținute.”

Noi ținem păcatele altor oameni când păstrăm jignirea în inima noastră și când nutrim resentimente. Dacă lăsăm în urmă o biserică sau o relație, fiind plini de resentimente și de amărăciune, vom intra în noua biserică sau în noua relație cu aceeași atitudine. Apoi ne va fi mai ușor să părăsim și următoarea relație odată cu apariția problemelor. Nu avem de-a face numai cu rănilor suferite în noua relație, ci și cu cele acumulate în cele anterioare.

Statisticile arată că între 60-65% dintre cei care se recăsătoresc sfârșesc divorțând din nou. Modul în care cineva lasă în urmă prima căsătorie stabilește calea pe care o va urma cea de-a doua. Lipsa iertării față de primul partener curmă viitorul cu cel de-al doilea. Învinovățirea celuiilalt îi împiedică să-și vadă propriile neajunsuri. Și, pentru ca situația să fie mai rea, acum duc cu ei și teama că s-ar putea să fie răniți din nou.

Principiul acesta nu se limitează la căsătorie și la divorț. Este aplicabil tuturor relațiilor. Un om care lucrase înainte pentru un slujitor creștin s-a alăturat echipei noastre. Fusesse rănit în relația cu fostul lui lider, dar trecuse timp de atunci și m-am simțit îndemnat de Domnul să-i cer să vină și să lucreze

cu noi. Credeam că se află în procesul de vindecare în urma răniilor suferite.

L-am sunat pe fostul lui angajator și i-am împărtășit planurile mele de a-l aduce în echipa noastră. M-a încurajat, crezând că era o idee bună, știind că le doream amândurora binele. Credea că vindecarea putea avea loc pe deplin în timp ce omul respectiv va lucra cu noi. Le-am spus amândurora că rugăciunea mea era ca relația lor să cunoască restaurarea și vindecarea.

Când omul acela s-a alăturat echipei noastre, au apărut imediat problemele. Luam taurul de coarne și discutam cu el, dar nu vedeam decât o îmbunătățire temporară. Se părea că nu era în stare să treacă peste problemele relației trecute, care se întorceau să-l bântuie. Ba chiar m-a acuzat că acționez întocmai ca fostul lui lider.

Eram tulburat, fiindcă bunăstarea acestui om era mai importantă pentru mine decât ceea ce putea face el în beneficiul meu, ca angajat. Am făcut pentru el excepții pe care nu le-aș fi făcut cu niciun alt angajat, doar pentru că doream să-l văd vindecat.

După numai două luni, și-a dat demisia. S-a simțit prins în capcana acelorași situații ca înainte. A plecat spunându-mi: „John, nu voi mai lucra niciodată pentru o organizație creștină.”

L-am binecuvântat și l-am privit plecând. Îi iubim pe el și pe soția lui. Este trist faptul că în viața lui există o chemare puternică tocmai pentru lucrarea pe care a părăsit-o, chiar dacă aceasta nu înseamnă că nu va avea succes în alte domenii.

Am fost tulburat după plecarea lui, așa că am căutat să văd ce-mi va spune Domnul. „De ce a plecat atât de repede când amândoi am avut convingerea că era bine să lucreze cu noi?”

Câteva săptămâni mai târziu, Dumnezeu a folosit un păstor înțelept, care-mi este prieten, pentru a răspunde acestei

întrebări. Acesta mi-a spus: „Deseori Dumnezeu îngăduie oamenilor să fugă de situațiile cu care El dorește să-i confrunte, dacă ei au decis în inima lor să fugă.”

Apoi mi-a amintit istoria lui Ilie, care fugea de Izabela. (Vezi 1 Împărați 18-19). Ilie îi ucisese pe profeții mincinoși ai lui Baal și ai Astarteei. Aceștia erau cei care duseseră poporul în idolatrie și care mâncaseră la masa Izabelei. Când regina a aflat cele întâmplate, l-a amenințat pe Ilie că-l va uide în douăzeci și patru de ore.

Dumnezeu dorea ca Ilie să o confrunte, însă acesta a fugit. Era atât de descurajat încât s-a rugat să moară. Nu era nici pe departe în starea necesară îndeplinirii acestei însărcinări. Dumnezeu a trimis un înger care i-a adus de mâncare două turte, iar apoi a putut să străbată în patruzeci de zile și patruzeci de nopți drumul până la Muntele Horeb.

Când a sosit acolo, prima întrebare pe care i-a pus-o Dumnezeu a fost: „Ce faci tu aici, Ilie?”

Întrebarea aceasta părea ciudată. Dumnezeu îi adusese hrana pentru drum, îi dăduse voie să meargă, doar ca să-l întrebe la sosire: „Ce faci tu aici?” Dumnezeu știa că Ilie căuta să scape dintr-o situație dificilă. Așa că i-a permis s-o facă, deși întrebarea pusă arată evident că nu acesta fusese planul Lui inițial.

Apoi i-a spus lui Ilie: „Du-te, întoarce-te pe drumul tău prin pustie până la Damasc; și când vei ajunge... să ungi și pe Iehu, fiul lui Nimși, ca împărat al lui Israel; și să ungi pe Elisei, fiul lui Șafat, din Abel-Mehola, ca prooroc în locul tău” (1 Împărați 19:15-16). În timpul lui Elisei și al lui Iehu, regina aceasta rea și sistemul stabilit de ea au fost distruse (2 Împărați 9-10). Sarcina aceasta nu a fost dusă la îndeplinire de Ilie, ci de succesorii pe care Dumnezeu i-a spus să îi ungă în locul lui.

Pastorul acela mi-a spus: „Dacă noi am hotărât în inima noastră că nu vrem să trecem prin situațiile dificile,

Dumnezeu ne va lăsa să plecăm, deși aceasta nu este voia Lui desăvârșită.”

Mi-am amintit mai târziu un incident din Numeri 22, care ilustrează aceeași idee. Balaam vroia să blesteme Israelul, fiindcă îl așteptau mari recompense în urma ajutorului dat lui Balac.

Prima oară L-a întrebat pe Domnul dacă putea să meargă, iar Dumnezeu i-a arătat că nu era voia Lui să plece. Când prinții Moabului s-au întors cu mai mulți bani și cu mai multe onoruri, Balaam a venit din nou înaintea lui Dumnezeu. Este ridicol să ne gândim că Dumnezeu Și-ar fi schimbat poziția fiindcă lui Balaam i se oferiseră mai mulți bani și mai multă cinste. Dar, de data aceasta, Dumnezeu i-a spus să meargă.

Oare de ce S-a răzgândit El? Răspunsul este că Dumnezeu *nu* S-a răzgândit. Balaam era atât de decis să plece, încât Dumnezeu l-a lăsat. De aceea s-a stârnit mânia Sa împotriva lui Balaam când acesta a pornit la drum.

Uneori Îl batem la cap pe Dumnezeu în legătură cu o chestiune cu privire la care El ne-a arătat deja care este voia Lui. Atunci ne va lăsa să facem ce dorim noi, chiar dacă aceasta contravine planului Său inițial și chiar dacă nu este în beneficiul nostru.

Planul lui Dumnezeu ne face deseori să ne confruntăm cu răni și cu atitudini pe care am vrea să le evităm. Însă așa nu facem decât să fugim de mediul care ar fi adus tărie vieții noastre. Refuzul de a aborda problema unei jigniri suferite nu ne va elibera de ea. Ne va face să ne simțim ușurați doar temporar. Rădăcina problemei rămâne neatinsă.

Experiența pe care am avut-o cu tânărul acela pe care l-am angajat m-a învățat o lecție despre ofense și relații. Este imposibil să dezvoltăm o relație sănătoasă cu o persoană care a lăsat în urmă altă relație, plecând plină de amărăciune și de suferință. Mai întâi este necesară vindecarea. Deși spunea întruna că își iertase fostul lider, nu uitase nimic din cele petrecute.

Dragostea uită greșelile, făcând astfel loc speranței pentru viitor. Dacă am depășit cu adevărat o ofensă, vom căuta cu sinceritate să facem pace. Poate că vremea potrivită nu este chiar atunci, dar, în inima noastră, vom aștepta oportunitatea împăcării.

Un prieten înțelept mi-a spus mai târziu: „Un vechi proverb zice așa: «Dacă un câine s-a opărit cu apă fierbinte, se teme și de apă rece!»” Câți oameni se tem astăzi de apa rece care le-ar aduce împrăștiere, fiindcă s-au ars o dată și nu pot să ierte?

Isus dorește să ne vindece rănilile. Însă, deseori, noi nu-L lăsăm să ne vindece, fiindcă aceasta nu este calea cea mai ușoară. Calea umilinței și a lepădării de sine este calea care duce la vindecare și la maturizare spirituală. Aceasta implică decizia de a vedea bunăstarea altuia ca fiind mai importantă decât cea proprie, chiar și atunci când persoana aceea ți-a produs mari suferințe.

Pe drumul acesta nu pot merge cei mândri, ci numai cei care doresc pacea, chiar cu riscul de a fi respinși. Cărarea aceasta duce la umilință și la renunțarea de sine, dar, în același timp, este cărarea care duce la viață.

CEEĂ CE ÎNVĂTĂM ÎN PREZENTA LUI DUMNEZEU NU PUTEM ÎNVĂȚA ÎN PREZENTA OAMENILOR

Am citit Momeala Satanei. De atunci mi-am schimbat perspectiva asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Trecusem printr-o experiență foarte dureroasă și, dacă n-ar fi fost mesajul acestei cărți, probabil că aș fi rămas prins în capcană pentru totdeauna.

F.N., Malaiezia

TEMELIA NECLINTITĂ

*De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu:
„Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră
încercată, o piatră de preț, piatră din capul
unghiului clădirii, temelie puternică; oricine
crede nu va acționa în pripă.”*

Isaia 28:16 – traducere din limba engleză

„Oricine crede nu va acționa în pripă.” Cel care acționează în pripă este o persoană instabilă, fiindcă hotărârile sale nu se bazează pe temelie corectă. Un astfel de om este clătinat și purtat cu ușurință de furtunile persecuției și ale încercărilor. De exemplu, haideți să privim la povestea lui Simon Petru.

Isus a venit în părțile Cezareii lui Filip și i-a întrebat pe ucenici: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?” (Matei 16:13)

Câțiva ucenici I-au răspuns plini de entuziasm, împărtășindu-I părerea mulțimii. Isus a așteptat să încheie, apoi i-a privit și i-a întrebat deschis: „Dar voi cine ziceți că sunt?” (versetul 15)

Sunt convins că pe fețele celor mai mulți ucenici a apărut o expresie care oglindea confuzia și teama, în timp ce cumpăneau asupra răspunsului, cu gura deschisă și rămași fără cuvinte. Dintr-o dată, cei care fuseseră atât de nerăbdători să vorbească, citând părerile altora, au fost reduși la tăcere. Poate că nu-și puseseră niciodată cu seriozitate această întrebare. Oricare ar fi fost situația, acum își dădeau seama că nu aveau un răspuns.

Isus a făcut ceea ce Se pricepe atât de bine să facă. I-a ajutat să vadă unde se află, punându-le o întrebare. I-a făcut să înțeleagă cu adevărat ce știau și ce nu știau. Până atunci, se mulțumiseră cu speculațiile altora, în loc să caute să înțeleagă singuri cine era Isus. Ucenicii nu se confruntaseră încă pe ei înșiși cu această întrebare.

Simon, căruia Isus i-a schimbat numele în Petru, a fost singurul ucenic în stare să răspundă. Acesta a spus răspicat: „Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” (Matei 16:16).

Apoi Isus i-a răspuns, spunând: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri” (versetul 17).

Isus i-a spus lui Petru care era sursa revelației sale. Simon Petru nu ajunsese la cunoștința aceasta în urma celor auzite de la alții sau a celor învățate, ci Dumnezeu i-o descoperise.

Simon Petru era flămând după Dumnezeu. Punea cele mai multe întrebări. El a fost cel care a pășit pe ape, pe când ceilalți unsprezece îl priveau. Era tipul de om care nu se mulțumea cu părerea altora! Dorea să audă direct ce avea de spus Dumnezeu.

Această revelație despre Isus nu a venit prin intermediul simțurilor lui, ci a fost un dar, primit în inima sa prin iluminare, ca răspuns la foamea sa după Dumnezeu. Mulți au văzut evenimentele pe care le văzuse și Petru, însă inima lor

nu a fost la fel de flămândă ca a lui să cunoască voia lui Dumnezeu.

În 1 Ioan 2:27 ni se spune: „Cât despre voi, ungerea pe care ați primit-o de la El rămâne în voi și n-aveți trebuință să vă învețe cineva; ci, după cum ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată și nu este o minciună, rămâneți în El.”

Ungerea era cea care l-a învățat pe Simon Petru. El a auzit ce aveau de spus toți ceilalți, dar apoi a privit înăuntru, spre ceea ce-i descoperise Dumnezeu. Odată ce ai primit de la Dumnezeu cunoașterea revelată, nimeni nu te mai poate clinti. Când Dumnezeu îți descoperă ceva, nu are importanță ce spune lumea întreagă. Nimeni nu poate schimba ce este în inima ta.

Isus a spus apoi lui Simon Petru și celorlalți ucenici: „Pe această piatră [a cunoștinței primite prin revelație, de la Dumnezeu] voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16:18). Așadar, vedem limpede că există o temelie sigură în Cuvântul revelat al lui Dumnezeu; în cazul de față, temelia a fost înțelegerea lui Petru cu privire la Isus, ca Fiu al lui Dumnezeu.

ILUMINAREA PRIN CUVÂNT

Când predic, spun deseori bisericilor și indivizilor să asculte glasul lui Dumnezeu din glasul meu. De multe ori suntem atât de ocupați cu luatul notițelor, încât nu înregistrăm decât ceea ce se spune. Aceasta duce la o înțelegere a Scripturii și a interpretării acesteia la nivelul minții, adică la o cunoaștere intelectuală.

Când posedăm doar acest fel de cunoaștere, pot fi remarcate 2 aspecte: 1) putem cădea cu ușurință victime ale senzațiilor sau emoțiilor, ori 2) suntem legați în plasa intelectului. Nu aceasta este temelia sigură pe care Își clădește

Isus biserica. El a spus că aceasta va fi zidită pe Cuvântul revelat, nu doar pe versete memorate.

Când ascultăm vorbind un predicator aflat sub ungerea divină sau când citim o carte, ar trebui să fim atenți la acele cuvinte și fraze care vorbesc duhului nostru. Acesta este Cuvântul pe care ni-l revelează Dumnezeu și care ne aduce lumină și înțelegere spirituală. După cum spunea psalmistul: „*Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate.*” (Psalmi 119:130). Pătrunderea Cuvântului Său în inima noastră, nu în mintea noastră, este cea care iluminează și care aduce limpezime.

Se întâmplă deseori ca un lucrător să vorbească despre un subiect, dar Dumnezeu să aducă lumină în inima mea cu privire la ceva cu totul diferit. Pe de altă parte, se poate ca Dumnezeu să lase ungerea Sa tocmai peste cuvintele rostite de lucrătorul acela, cuvinte care pătrund adânc înăuntrul meu. În oricare din cele două situații, beneficiez de Cuvântul lui Dumnezeu revelat mie. Cuvântul acesta este ceea ce mă schimbă dintr-un om simplu (lipsit de înțelegere) într-unul matur (care înțelege în urma descoperirii). Iluminarea aceasta a Cuvântului care pătrunde în inima noastră reprezintă temelia pe care spunea Isus că-Și va zidi biserica.

Isus compara Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu cu o stâncă. O stâncă sugerează ideea de stabilitate și de tărie. Ne amintim pilda celor două case, una construită pe stâncă și cealaltă pe nisip. Când greutățile, precum persecuția, necazurile și chinul, au lovit cele două case, cea zidită pe nisip s-a prăbușit, în vreme ce casa zidită pe stâncă a rămas în picioare.

Unele aspecte cu privire la care avem nevoie ca Dumnezeu să ne vorbească nu pot fi găsite în Scriptură. De exemplu, cu cine ar trebui să ne căsătorim? Unde ar trebui să ne angajăm? La ce biserică ar trebui să mergem? Și lista continuă. Și pentru aceste decizii avem nevoie de Cuvântul

revelat al lui Dumnezeu. Fără el, hotărârile noastre se vor baza pe o temelie instabilă.

Nimeni nu ne poate răpi ceea ce ne revelează Dumnezeu prin Duhul Său. Aceasta trebuie să fie temelia tuturor acțiunilor noastre. Fără această descoperire, vom fi răniți cu ușurință de încercările și de necazurile care ne împiedică să mai vedem și altceva decât problema noastră.

Amintiți-vă din nou ce spune Isus despre Cuvântul auzit și primit cu entuziasm, dar care nu prinde totuși rădăcină în inimă. Cuvântul acesta a fost primit cu bucurie la nivelul minții și al emoțiilor.

Cei înfățișați prin sămânța căzută în locurile stâncoase sunt aceia care, când aud Cuvântul, îl primesc îndată cu bucurie; dar n-au rădăcină în ei, ci țin până la o vreme; și cum vine un necaz sau o prigonire din pricina Cuvântului, sunt răniți de îndată.

Marcu 4:16-17, traducere din limba engleză

Cuvintele *rădăcină* și *temelie* sunt interschimbabile, întrucât ambele indică stabilitatea ori sursa tăriei unei plante sau a unei construcții. O persoană care nu își are temelia pe Cuvântul revelat al lui Dumnezeu este un candidat sigur la dezrădăcinarea adusă de furtuna jignirii.

Cât de mulți sunt cei aflați în aceeași situație ca și ucenicii confrunțați de Isus? Trăiesc bazându-se pe ceea ce i-au auzit pe alții spunând sau predicând. Opiniile și afirmațiile altora sunt luate ca adevărate, fără a mai căuta sfatul sau confirmarea Duhului Sfânt. Noi putem trăi și proclama numai ceea ce ne este revelat de Dumnezeu. Pe aceasta Își zidește Isus biserica.

Am avut la un moment dat o secretară necăsătorită, care se întâlnea plină de bucurie cu un tânăr care era, de asemenea, angajat al bisericii noastre. Deveneau tot mai apropiați cu

fiecare zi. Era limpede pentru toată lumea că relația aceasta avea să ducă spre căsătorie. Deja discutau foarte serios despre pasul acesta.

Într-o duminică seara, păstorul senior i-a chemat în față și le-a spus: „Așa vorbește Domnul: voi doi vă veți căsători!”

În dimineața următoare, secretara mea a venit la birou plutind pe niște nori rozalii. Nu mai putea de încântare. M-a întrebat dacă vroiam să le officiez căsătoria și i-am răspuns că aş fi onorat. Am stabilit o întâlnire de consiliere cu amândoi.

Însă nu m-am simțit deloc în largul meu. Când au venit în biroul meu, duhul îmi era tulburat. Mi-am privit secretara și am întrebat-o dacă era convinsă că tânărul acesta era cel ales de Dumnezeu pentru ea. Mi-a răspuns afirmativ, plină de entuziasm și fără umbră de îndoială.

L-am privit apoi pe el și l-am întrebat: „Crezi că este voia lui Dumnezeu să te căsătorești cu fata aceasta?”

S-a uitat la mine o clipă cu gura întredeschisă, apoi și-a plecat capul și l-a clătinat, părând să spună: „Nu, nu sunt sigur.”

I-am privit pe amândoi și apoi i-am vorbit tânărului. „Nu vă voi căsători. Nu mă interesează cine v-a profețit, nici ce v-a spus. Nu-mi pasă câți v-au spus că sunteți un cuplu grozav. Dacă Dumnezeu nu Și-a revelat voia în inima ta, nu are niciun rost să te mai gândești la căsătorie.

Dacă te căsătorești fără ca Dumnezeu să-ți fi descoperit că aceasta este voia Sa desăvârșită pentru tine, am continuat eu, când vor veni furtunile – și ele vor veni, cu siguranță – vei avea întrebări. «Dar dacă m-aș fi căsătorit cu altă fată? Aș mai fi avut problemele acestea? Ar fi trebuit să fiu sigur că aceasta era voia lui Dumnezeu. Acum mă simt prins în capcană.»

Apoi inima îți va deveni împovărată și nu vei fi în stare să lupți împotriva adversităților care vă vor lovi căsnicia. Vei fi un om cu inima împărțită și nestatornic în toate căile tale.”

I-am trimis la plimbare și le-am spus că nu aveam niciun motiv să ne mai întâlnim. El a fost ușurat. Ea era foarte supărată. În cursul săptămânii care a urmat, atmosfera din birou nu a fost una dintre cele mai destinse. Dar știam că spusesem adevărul. Aceasta era o perioadă a testării pentru ea. Dacă Dumnezeu îi vorbise, într-adevăr, că tânărul acesta urma să-i fie soț, atunci ea trebuia să aibă încredere că Domnul îi va descoperi și lui aceasta și să nu se simtă ofensată de mine sau de Dumnezeu. I-am spus să facă un pas înapoi și să-i lase lui răgazul de a asculta ce avea Dumnezeu să-i spună. M-a ascultat.

Au trecut trei săptămâni și au solicitat altă întâlnire. Am fost cuprins de îndată de un simțământ de bucurie. De data aceasta, când au venit în biroul meu, el m-a privit cu o licărire în ochi și mi-a spus: „Știu dincolo de orice îndoială că aceasta este femeia pe care mi-o dă Dumnezeu de soție!” S-au căsătorit șapte luni mai târziu.

Când știi că Dumnezeu te-a adus într-o relație sau într-o biserică, dușmanului îi va fi mult mai greu să te scoată de acolo. Tu ai ca temelie Cuvântul revelat al lui Dumnezeu și vei depăși conflictele chiar și atunci când ți se pare imposibil.

NICI O ALTĂ OPȚIUNE

Primii cinci ani de căsătorie au fost foarte grei pentru mine și pentru soția mea. Ne rănisem atât de adânc unul pe altul, încât părea imposibil să salvăm relația de dragoste pe care o avusesem cândva.

Un singur element ne-a ținut împreună: amândoi știam că Dumnezeu plănuise căsătoria noastră. De aceea nu am luat în calcul divorțul. Singura noastră opțiune era aceea de a crede că El ne va vindeca și că ne va schimba. Ne-am dedicat amândoi acestui proces, oricât de dureros ar fi fost el.

Când mă luptam cu gândul renunțării la luptă, îmi aminteam promisiunile pe care mi le făcuse Dumnezeu cu

privire la căsnicia noastră. Nu eram gata să renunț la ceea ce Dumnezeu pregătise și decretase pentru unirea noastră.

O promisiune pe care ne-o dăduse Dumnezeu era aceea că eu și soția mea vom sluji împreună. În momentul în care o primisem, mă gândeam: „Pot vedea clar faptul acesta. Mâna Lui este peste amândoi și El ne-a chemat la lucrare.”

În vârtejul furtunilor noastre maritale, nu mai eram în stare să văd limpede această promisiune. Dar am refuzat să renunț la ea. Speranța firească dispăruse, din pricina luptelor și a mândriei care pătrunseseră în căsnicia noastră. Cu toate acestea, în inima mea rămăsese o sămânță supranaturală a vieții. Promisiunea aceea a constituit o ancoră sau o temelie în vremurile acelea tulburi, în care aveam nevoie de ea.

După cum s-a dovedit, Dumnezeu nu numai că ne-a vindecat relația, dar a și făcut-o mai puternică decât fusese vreodată. Am depășit conflictele, iertându-ne unul pe altul și învățând din ele. Acum slujim împreună. Pentru mine, soția mea nu este doar iubita mea și cea mai bună prietenă, ci și slujitoarea Domnului în care am cea mai mare încredere. Am în ea mai multă încredere decât în orice altă persoană.

După ce am străbătut cei cinci ani grei, mi-am dat seama că Dumnezeu văzuse neajunsuri în viața amândurora și că relația noastră le-a scos la lumină.

Am fost uimit de înțelepciunea aducerii noastre laolaltă, ca soț și soție. Înainte să o întâlnesc pe Lisa, m-am rugat cu perseverență pentru femeia cu care urma să mă căsătoresc într-o bună zi. Această alegere a fost a doua ca importanță în viața mea, după cea a ascultării de Evanghelie. Fiindcă mă rugasem și așteptasem ca Dumnezeu să-mi aleagă partenera, am crezut că nu voi avea problemele cu care se confruntau alții în căsnicie. O, cât de mult mă înșelam!

Dumnezeu a ales pentru mine o soție care s-a potrivit întru totul dorinței inimii mele. Dar tot ea a fost cea care a scos la iveală imaturitatea egoistă care se ascundea în mine. Și aveam destulă! Evitarea conflictului prin alegerea

divorțului sau prin învinovățirea ei nu ar fi făcut decât să-mi îngroape imaturitatea sub un alt înveliș de protecție contrafăcută, numit ofensă. Cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu pentru căsnicia mea m-a împiedicat să plec.

Sunt nevoit în momentul acesta să fac o paranteză de la ideea principală a acestui capitol. Poate că unii dintre cei care citesc aceste rânduri se gândesc: „Eu nu eram mântuit când m-am căsătorit.”

Pentru voi, Dumnezeu spune: „Celor căsătoriți le poruncesc nu eu, ci Domnul, ca nevasta să nu se despartă de bărbat. Dacă este despărțită, să rămână nemăritată sau să se împace cu bărbatul ei. Și nici bărbatul să nu-și lase nevasta... Fiecare, fraților, să rămână cu Dumnezeu în starea în care era când a fost chemat” (1 Corinteni 7:10-11, 24).

Fie ca aceste cuvinte despre legământul căsătoriei să vă pătrundă în inimă, ca statornicia voastră să nu fie clătinată de capcana ofensei. Apoi căutați Cuvântul revelat al lui Dumnezeu pentru căsnicia voastră.

Poate că unii dintre voi nu au respectat voia lui Dumnezeu pentru căsătoria lor, deși erau credincioși. Pentru a vă bucura de binecuvântarea lui Dumnezeu în căsnicie, trebuie să vă pocăiți de păcatul de a nu fi căutat sfatul Său înainte să vă căsătoriți, iar El vă va ierta. Țineți bine minte că două greșeli puse laolaltă nu produc un rezultat bun; ruperea unui legământ din pricina ofensei suferite nu este răspunsul corect. Apoi căutați să ascultați Cuvântul lui Dumnezeu pentru căsnicia voastră.

STÂNCA NECLINTITĂ

Cuvântul revelat al lui Dumnezeu este stânca neclintită pe care trebuie să ne zidim viața și lucrarea. Numeroși oameni mi-au povestit despre multele echipe din care au făcut parte, slujind în diferite biserici și lucrări, într-un interval scurt de timp. Inima mea suspină văzând cum sunt clintiți aceștia din

loc de încercări, și nu de călăuzirea lui Dumnezeu. Povestesc zgomotos cât de rău au mers toate și cât de nedrept au fost tratați ei și alții. Consideră că deciziile lor au fost justificate. Însă raționamentul lor este doar un alt înveliș al amăgirii care îi împiedică să vadă ofensa căreia i-au căzut pradă și propriile slăbiciuni de caracter.

Astfel de oameni își descriu relația actuală cu lucrarea sau cu biserica din care fac parte ca fiind „temporară” sau ca „locul unde mă vrea Dumnezeu deocamdată”. Am auzit pe cineva spunând chiar că era „împrumutat” unei anumite biserici. Oamenii aceștia fac astfel de afirmații pentru ca, în cazul în care situația se înrăutățește, să aibă o cale de scăpare. Nu au o temelie pe care să poată sta în noile locuri în care merg; furtunile îi pot duce cu ușurință spre portul următor.

UNDE NE-AM PUTEA DUCE?

Întorcându-ne la exemplul în care Isus îi întreba pe ucenici cine cred că este El, vedem stabilitatea care însoțește cunoașterea voii revelate a lui Dumnezeu. Uitați-vă la Simon Petru.

După ce acesta a spus ceea ce Dumnezeu îi descoperise în inima lui, Isus i-a zis: „Și Eu îți spun: tu ești Petru și pe această piatră voi zidi biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16:18).

Isus i-a schimbat numele lui Simon în Petru. Este semnificativ faptul acesta, fiindcă *Simon* înseamnă „a auzi”.¹ Numele *Petru* (în grecește *petros*) înseamnă „piatră”.² În urma auzirii Cuvântului revelat al lui Dumnezeu în inima lui, a devenit o piatră. O casă construită din pietre, pe temelia neclintită a unei stânci, va rezista în fața furtunilor care se vor abate asupra ei.

Cuvântul *stâncă* din versetul acesta vine din grecescul *petra*, care înseamnă „piatră mare”.³ Isus îi spunea lui Simon

Petru că acum era făcut din același material ca cel pe care trebuia zidită casa.

Mai târziu, Petru a scris în 1 Petru 2:5: „Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească.” O piatră este o părticică dintr-o stâncă. Tăria, stabilitatea și puterea sunt caracteristicile stâncii Cuvântului revelat al lui Dumnezeu, iar viața celui care-l primește aduce roade. Un astfel de om este întărit de puterea Celui care este Cuvântul viu al lui Dumnezeu, Isus Cristos.

După cum scrie apostolul Pavel în 1 Corinteni 3:11, „Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Cristos.” Pe măsură ce noi Îl vom căuta pe Cel care este Cuvântul viu al lui Dumnezeu, El ni Se va descoperi, iar noi vom fi întăriți.

În Ioan 5:16 citim că, în timpul ultimelor zile ale umblării lui Isus pe Pământ, viața celor care-L însoțeau în slujire a devenit mai dificilă. Liderii religioși și iudeii Îl persecutau pe Isus, căutând să-L omoare. Când situația părea să se îmbunătățească și când poporul vroia să-L facă rege cu forța, El a refuzat și S-a retras (Ioan 6:15).

„De ce a făcut asta? s-au întrebat ucenicii Lui. Aceasta era șansa Lui și a noastră.” Începeau să se tulbure. Vântul furtunii sufla cu putere.

„Ne-am părăsit familia și slujba ca să-l urmărim pe omul acesta. Am riscat totul. Credem că El este Cel care trebuia să vină. La urma urmei, Ioan Botezătorul a spus-o despre El și l-am auzit și pe Simon Petru afirmând la fel în Cezareea lui Filip. Avem doi martori. Dar de ce îi înfurie întruna pe conducătorii vremii? De ce-Și sapă singur groapa? De ce spune cuvinte atât de dure, precum «O, neam necredincios și pornit la rău, până când voi fi cu voi?» tocmai nouă, ucenicilor Lui?”

Ofensa începea să prindă rădăcini în inima acestor oameni care lăsaseră totul ca să-L urmeze pe Isus.

Apoi a căzut și ultima picătură. Isus le-a predicat ceva ce părea erezie curată: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viață în voi înșivă” (Ioan 6:53).

„Ce ne predică acum? s-au întrebat ei. Asta-i prea de tot!” Pe lângă toate acestea, Isus a spus cuvintele respective în fața conducătorilor sinagogii din Capernaum. Pentru unii ucenici, acesta a fost paiul care a frânt spînarea cămîlei!

Mulți dintre ucenicii Lui, când au auzit aceste cuvinte, au zis: „Vorbirea aceasta este prea de tot! Cine poate s-o suferi?”

Ioan 6:60

Observați răspunsul lui Isus:

Isus, care știa în Sine că ucenicii Săi cârteau împotriva vorbirii acesteia, le-a zis: „Vorbirea aceasta este pentru voi o pricină de poticnire?”

Ioan 6:61

Aceștia sunt propriii Lui ucenici! El nu-Și retrage cuvintele, ci îi confruntă cu adevărul. Știe că unii și-au trăit viața sprijinindu-se pe o temelie greșită. El demască temelia aceasta și le dă ocazia să-și cerceteze inima. Însă aceștia nu erau asemeni lui Simon Petru sau a celorlalți ucenici care erau flămânzi după adevăr. Priviți reacția lor:

Din clipa aceea, mulți dintre ucenicii Lui s-au întors înapoi și nu mai umblau cu El.

Ioan 6:66

Observați că nu erau câțiva, ci mulți. Fără îndoială, unii dintre aceștia erau cei care spusese răt de iute în Cezareea lui Filip: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul, alții: Ilie, alții

Ieremia sau unul dintre prooroci” (Matei 16:14). Aceștia nu se bazau pe Cuvântul revelat al lui Dumnezeu.

Ofensa a ajuns până în stadiul în care au făcut la fel ca mulți oameni în zilele noastre: au plecat. Au crezut că fuseseră înșelați și nedreptățiți, deși nu era așa. Nu au văzut adevărul fiindcă ochii lor priveau țintă la propriile dorințe egoiste.

Iată ce se întâmplă cu Simon Petru când Isus îi confruntă pe cei doisprezece:

„Atunci Isus a zis celor doisprezece: „Voi nu vreți să vă duceți?” „Doamne”, I-a răspuns Simon Petru, „la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu.”

Ioan 6:67-69

Isus nu i-a implorat pe oamenii aceștia: „Vă rog, nu plecați! Tocmai Mi-am pierdut cea mai mare parte a personalului. Cum Mă voi descurca fără voi?” Nu, ci El i-a confruntat: „Vreți să plecați și voi?”

Observați răspunsul pe care-l dă Simon Petru, deși are în față aceeași ocazie de a se simți ofensat, ca și ceilalți. „Doamne, la cine să ne ducem?”

Cele auzite trebuie să fi stârnit confuzie în mintea lui, însă el ajunsese la o cunoștință pe care ceilalți nu o aveau. În Cezareea lui Filip, Petru avusese revelația despre identitatea adevărată a lui Isus: „Fiul Dumnezeului celui viu” (Matei 16:16).

Acum, în cuptorul acestei încercări, a spus ceea ce prinsese rădăcină în inima lui: „noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”. Acestea sunt tocmai cuvintele pe care le spusese în Cezareea lui Filip. Petru era o piatră așezată pe temelia neclintită a

Cuvântului viu al lui Dumnezeu. El nu avea să plece purtând în inimă jignirea.

REAȚIA SUB PRESIUNE

Afirm deseori că încercările și greutatea „localizează” o persoană. Cu alte cuvinte, ele arată unde te afli din punct de vedere spiritual. Ele scot la lumină adevărata stare a inimii tale. Modul în care reacționezi când ești supus presiunii arată cine ești tu cu adevărat.

Poți să ai o casă construită pe nisip, cu patru etaje, frumoasă, cu cele mai elaborate decoruri și finisaje. Câtă vreme strălucește soarele, arată ca un bastion al rezistenței și al frumuseții.

Alături de prima casă poate fi construită una simplă, cu un singur nivel. Trece aproape neobservată și pare neatrăgătoare în comparație cu edificiul impunător de lângă ea. Dar este zidită pe ceva ce nu se vede, pe o stâncă.

Câtă vreme nu se stârnește nicio furtună, casa cu patru etaje arată mult mai frumos. Dar, când dă piept cu o vijelie puternică, casa cea mare se prăbușește și ajunge o ruină. S-ar putea să facă față câtorva furtuni mai mici, dar nu și uraganului. Clădirea simplă, cu un singur nivel, rămâne în picioare. Cu cât este mai mare casa, cu atât mai mare-i este prăbușirea.

Unii dintre oamenii din biserică sunt aidoma ucenicilor care s-au grăbit să vorbească în Cezareea lui Filip, doar ca mai târziu lipsa statorniciei lor să fie dată în vileag. S-ar putea să pară niște creștini „cu patru etaje”, o întruchipare a tăriei, a stabilității și a frumuseții. S-ar putea să reziste în fața câtorva furtuni de intensitate mică sau medie. Dar, când se stârnește o furtună puternică, sunt smulși din rădăcini și purtați de vânt în altă parte.

Asigură-te că îți zidești viața pe Cuvântul revelat al lui Dumnezeu, nu pe ceea ce spun alții. Continuă să-L cauți pe

Domnul și să ascuți vocea pe care o auzi în inimă. Nu face și nu spune ceva doar pentru că toți ceilalți fac așa. Caută-L pe El și alege ca temelie ceea ce El iluminează în inima ta!

CÂND DUȘMANUL TE ZDRUNCINĂ, CAUTĂ
SĂ TE DISTRUGĂ.
DAR DUMNEZEU ARE UN ALT SCOP.

Vreau să-l mulțumesc lui Dumnezeu pentru mesajul cărții Momeala Satanei. M-am rugat și am postit pentru progres spiritual în viața mea. Domnul m-a călăuzit spre mesajul acesta, care mi-a schimbat viața în mod radical. Este o lectură obligatorie pentru toți liderii.

C.P., Noua Zeelandă

TOT CE POATE FI CLĂTINAT VA FI CLĂTINAT

Cel ce ne vorbește din ceruri... a făcut făgăduința aceasta: „Voi mai clătina încă o dată nu numai Pământul, ci și cerul.” Cuvintele acestea, „încă o dată”, arată că schimbarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute, este făcută tocmai ca să rămână lucrurile care nu se clatină.

Evrei 12:26-27

În capitolul precedent am văzut că temelia pe care Isus Își zidește biserica este Cuvântul revelat al lui Dumnezeu. L-am văzut pe Simon Petru rămânând lângă Isus și atunci când alți ucenici au plecat ofensați. Chiar atunci când Isus i-a dat ocazia să plece, Simon Petru a dat glas adevărului care prinsese rădăcină în inima lui.

Să urmărim acum un alt test al lui Simon Petru: noaptea în care a fost trădat Isus.

Domnul Isus ședea la masă cu cei doisprezece apostoli, aducând mulțumiri și luând Cina, când a făcut o afirmație

surprinzătoare: „Dar iată că mâna vânzătorului Meu este cu Mine la masa aceasta. Negreșit, Fiul omului Se duce, după cum este rânduit. Dar vai de omul acela prin care este vândut El!” (Luca 22:21-22) Ce anunț! Astăzi am spune că Isus „a lansat o bombă” prin aceste cuvinte.

Deși Isus știa de la bun început că urma să fie trădat, aceasta a fost prima oară când ucenicii au auzit despre vânzarea Sa. Vă puteți închipui sentimentul cumplit care s-a lăsat în încăpere când Isus a spus că unul dintre cei care fuseseră cu El de la început, un prieten apropiat, urma să-L trădeze?

Ca răspuns, „au început să se întrebe unii pe alții cine dintre ei să fie acela care va face lucrul acesta” (versetul 23). Erau copleșiți de șocul produs de știrea că unul dintre ei va fi în stare de o faptă atât de mișească. Dar motivul încercării lor de a afla cine va fi făptașul nu era unul curat. Cunoaștem aceasta după modul în care s-a sfârșit această conversație. Motivul cercetării lor era egoist și plin de mândrie. Priviți la următorul verset din Scriptură:

*Între apostoli s-a iscat și o ceartă, ca să știe
care dintre ei avea să fie socotit ca cel mai mare.*

Luca 22:24

Imaginați-vă scena următoare: Isus le-a spus că urma să fie vândut preoților celor mai de seamă, ca să fie condamnat la moarte și dat pe mâna romanilor, pentru a fi batjocorit, biciuit și ucis. Cel care avea să facă aceasta ședea cu El la masă.

Ucenicii L-au întrebat cine era și apoi au sfârșit într-o dispută despre cel care va fi cel mai mare între ei. Atitudinea lor nu le-a făcut câtuși de puțin cinste; se asemănau cu niște copii care se certau pentru o moștenire. Nu au dat dovadă de preocupare față de Isus, ci s-au angrenat într-o luptă pentru putere și pentru poziții. Ce egoism inimaginabil!

Dacă aş fi fost în locul lui Isus, cred că i-aş fi întrebat dacă au auzit ce le-am spus sau dacă le păsa. Incidentul acesta ne arată modul în care Învăţătorul Şi-a continuat drumul cu dragoste şi răbdare. Dacă am fi fost în locul lui Isus, cei mai mulţi dintre noi ar fi spus: „Voi toţi, ieşiţi afară! Eu trec prin ceasul cel mai greu al vieţii mele, iar voi nu vă gândiţi decât la voi înşivă!” Ce ocazie de a te simţi rănit şi ofensat!

Aproape că putem ghici cine a dat naştere disputei dintre ucenici: Simon Petru, fiindcă el avea personalitatea dominantă în grup şi era, de obicei, cel care vorbea primul.

Probabil că s-a grăbit să le amintească celorlalţi că el fusese singurul care păşise pe ape. Sau poate că le-a îmborsătat memoria, spunându-le că el fusese cel dintâi care avusese revelaţia despre adevărata identitate a lui Isus. Apoi, poate că le-a împărtăşit din nou experienţa avută pe muntele schimbării la faţă, alături de Isus, de Moise şi de Ilie.

Petru era destul de sigur că el era cel mai mare dintre cei doisprezece. Dar încrederea lui nu îşi avea rădăcina în dragoste, ci era ancorată mai degrabă în mândrie.

Isus i-a privit pe toţi şi le-a spus că se poartă ca nişte oameni obişnuiţi, nu ca nişte fii ai Împărăţiei: „Împărăţii neamurilor domnesc peste ele şi celor ce le stăpânesc li se dă numele de binefăcători. Voi să nu fiţi aşa. Ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai mic, şi cel ce cârmuieşte să fie ca cel ce slujeşte. Căci care este mai mare: cine stă la masă sau cine slujeşte la masă? Nu cine stă la masă? Şi Eu, totuşi, sunt în mijlocul vostru ca Cel ce slujeşte la masă” (Luca 22:25-27).

SCOPUL CERNERII

Deşi Simon Petru primise din belşug revelaţia despre identitatea lui Isus, viaţa lui încă nu reflecta caracterul şi smerenia lui Cristos. Petru îşi construia viaţa şi lucrarea pe pedestalul victoriilor trecute şi pe cel al mândriei. Pavel ne

îndeamnă, în 1 Corinteni 3:10, să fim cu băgare de seamă la modul în care construim pe temelia care este Cristos.

Simon Petru nu construia cu materialele necesare Împărăției lui Dumnezeu, ci cu resurse precum voința puternică și încrederea în sine. Fără s-o știe, Petru avea încă nevoie de o transformare a caracterului său. Acțiunile sale trădau „lăudăroșia vieții” (1 Ioan 2:16).

Mândria nu putea fi niciodată suficient de puternică încât să-i ofere resursele necesare împlinirii destinului său în Cristos. Dacă nu avea să fie îndepărtată, mândria aceasta urma să-l ducă la distrugere. În Ezechiel 28:11-19, vedem că mândria a fost aceeași slăbiciune de caracter găsită la Lucifer, heruvimul uns de Dumnezeu, slăbiciune care l-a dus la cădere.

Iată ce îi spune Isus lui Simon Petru: „Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul” (Luca 22:31).

Mândria a deschis ușa Satanei, lăsându-l să-l cearnă pe Simon Petru. Cuvântul *a cerne* vine de la grecescul *siniazo*, care înseamnă „a cerne, a scutura într-o sită; fig. încercarea credinței cuiva prin tulburare lăuntrică, până în punctul înfrângerii ei”.¹

Acum, dacă Isus ar fi avut mentalitatea multora din biserică, ar fi spus: „Haideți să ne rugăm și să legăm acest atac al Diavolului. Nu vom permite Satanei să-i facă una ca asta iubitului nostru Simon!” Dar iată ce spune El:

Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi.

Luca 22:32

Isus nu S-a rugat ca Simon Petru să scape de această cernere care putea să-l ducă în pragul căderii. El S-a rugat ca Simon să-și păstreze credința în cursul procesului de cernere. Isus știa că, în urma acestei încercări, va ieși la lumină un nou

caracter, cel de care avea nevoie Petru pentru a-și împlini destinul și pentru a-și întări frații.

Satana ceruse permisiunea de a-l cerni pe Petru cu atâta putere, încât acesta să-și piardă credința. Intenția dușmanului era de a-l distruge pe acest om cu mult potențial, care primise o măsură atât de mare de revelație. Însă Dumnezeu urmărirea un scop diferit prin această cernere și, ca de obicei, El este cu mult înaintea Diavolului. I-a permis acestuia să-și vadă de planurile lui, pentru ca tot ce *trebuia* să fie scuturat din viața lui Petru să fie scuturat.

Dumnezeu a arătat soției mele, Lisa, cinci motive care însoțesc acțiunea de scuturare :

1. Aducerea unui bun mai aproape de temelia sa.
2. Înlăturarea a ceea ce este mort.
3. Recoltarea a ceea ce este copt.
4. Trezirea din somn.
5. Unirea sau amestecarea laolaltă, pentru ca ingredientele să nu mai poată fi separate.

Orice gândire și orice atitudine a inimii care-și au rădăcina în egoism sau în mândrie vor fi curățate. Ca rezultat al acestei cernerii, toată încrederea în sine a lui Simon Petru urma să dispară, lăsând în urmă doar temelia neclintită a lui Dumnezeu. Simon urma să se trezească și să-și vadă adevărata stare, tot ce era mort în el urma să fie îndepărtat, roadele coapte aveau să fie culese, iar în cursul acestui proces el avea să ajungă mai aproape de adevărata sa temelie. De atunci încolo nu avea să mai acționeze independent, ci în interdependență cu Dumnezeu.

Petru a răspuns cu îndrăzneală cuvintelor lui Isus: „Doamne, cu Tine sunt gata să merg chiar și în temniță și la moarte.” Afirmatia aceasta nu era născută din Duhul, ci din propria încredere în sine. Nu era în stare să vadă modul în care va avea loc cernerea.

IUDA VERSUS SIMON

Unii cred că Petru era un guraliv și un laș. Dar în grădină, când ceata ostașilor a venit să-L aresteze pe Isus, Petru a scos din teacă sabia și l-a lovit pe robul marelui preot, retezându-i urechea dreaptă (Ioan 18:10). Nu mulți lași îndrăznesc să atace când sunt copleșiți numeric de soldații dușmani. Petru a fost deci puternic, însă tăria îi era dată de propria personalitate, nu de smerenia Domnului, căci cernerea nu începuse încă.

Evenimentele s-au desfășurat așa cum prevăzuse Isus. Același Simon Petru plin de îndrăzneală și de tărie, gata să moară pentru Isus, care mânua sabia în grădina plină de soldați, a fost confruntat cu adevărul de către o slujnică. Petru s-a lăsat intimidat și a negat chiar faptul că l-ar cunoaște pe Isus.

Unii cred că problemele mari îi fac pe oameni să se împiedice. Însă, deseori, cele mărunte ne clatină mai tare. Aceasta demonstrează zădărnicia încrederii de sine.

Apoi, Petru s-a lepădat de Isus de încă două ori. Cocoșul a cântat îndată, iar Petru a plecat și a plâns cu amar. Toată încrederea în sine îi fusese clătinată și credea că nu se va mai putea ridica. Tot ce-i mai rămăsese, deși nu era conștient de aceasta, era revelația pe care o primise prin Duhul.

Simon Petru și Iuda se aseamănă în multe feluri, inclusiv în acela al respingerii lui Isus în ultimele ceasuri ale vieții Învățătorului lor. Cu toate acestea, între cei doi a existat o diferență esențială.

Iuda nu a tânjit niciodată să-L cunoască pe Isus așa cum tânjea Petru. Iuda nu L-a avut pe Isus ca temelie. S-ar părea că L-a iubit pe Isus, din moment ce lăsase totul ca să-L urmeze, să călătorească mereu în tovărășia Lui și să reziste chiar în cuptorul persecuției. A scos afară demoni, a vindecat bolnavi și a predicat Evanghelia. (Amintiți-vă că Isus i-a trimis pe cei *doisprezece* să predice, să vindece și să scoată

demoni, nu doar pe unsprezece dintre ei.) Dar sacrificiile lui nu au fost determinate de dragostea pentru Isus ori de revelația despre identitatea acestuia.

Iuda și-a urmărit de la început propriile interese și nu s-a pocăit niciodată de motivațiile sale egoiste. Caracterul său este pus în lumină de cuvinte precum: „Ce vreți să-mi dați și-l voi da în mâinile voastre?” (Matei 26:15). A recurs la minciună și la lingușeală, căutând să tragă turta la spuza lui (Matei 26:25). A luat pentru sine bani din fondurile destinate lucrării lui Isus (Ioan 12:4-6). Și lista continuă. Nu L-a cunoscut niciodată pe Domnul, deși a petrecut trei ani și jumătate în tovărășia Lui.

Amândurora le-a părut rău pentru ceea ce făcuseră. Dar Iuda nu a avut temelia pe care o avea Petru. Fiindcă nu tânjise niciodată să-L cunoască pe Isus, Fiul lui Dumnezeu nu i-a fost revelat. Dacă Iuda ar fi avut parte de o revelație despre Isus, nu ar fi fost niciodată în stare să-L vândă. Când viața lui a trecut printr-o furtună puternică, totul s-a clătinat din temelii și a fost luat de vânt! Iată ce s-a întâmplat:

Atunci Iuda, vânzătorul, când a văzut că Isus a fost osândit la moarte, s-a căit, a dus înapoi cei treizeci de arginți, i-a dat preoților celor mai de seamă și bătrânilor, și a zis: „Am păcătuیت, căci am vândut sânge nevinovat.” „Ce ne pasă nouă? i-au răspuns ei. Treaba ta.” Iuda a aruncat arginții în Templu și s-a dus de s-a spânzurat.

Matei 27:3-5

Iuda a fost cuprins de remușcări și a știut că păcătuisese. Dar El nu L-a cunoscut pe Cristos. Nu înțelegea măreția Celui pe care-L trădase și a spus doar: „Am vândut sânge nevinovat.” Dacă L-ar fi cunoscut pe Cristos așa cum Îl cunoștea Simon Petru, s-ar fi întors la El și s-ar fi pocăit, cunoscând bunătatea Domnului. Recurgerea la sinucidere a

fost un alt act care demonstra trăirea independentă de harul lui Dumnezeu. Cernerea a arătat că Iuda nu avea nicio temelie, deși Îl urmase pe Învățător timp de trei ani.

Numeroși convertiți au rostit „rugăciunea păcătosului”, au început să frecventeze biserica, au devenit activi și și-au studiat Biblia. Totuși, toate acestea pot avea loc fără o revelație despre identitatea adevărată a lui Isus, deși Îl mărturisesc cu gura. Când trec printr-o dezamăgire profundă, se simt răniți în relația lor cu Dumnezeu și nu mai vor să aibă nimic de-a face cu El.

„Dumnezeu n-a făcut niciodată nimic pentru mine!” i-am auzit spunând. „Am încercat varianta creștinismului, dar viața mea a devenit și mai mizerabilă.” Sau: „M-am rugat și l-am cerut Domnului să facă asta, dar nu m-a ascultat!” Astfel de oameni nu și-au pus viața la picioarele lui Isus, ci au încercat să treacă în tabăra Lui de dragul propriilor interese. L-au slujit urmărind doar ceea ce puteau obține în schimb. Prin urmare, au ajuns să fie jigniți cu ușurință. Iată cum îi descrie Isus:

„...aud Cuvântul, îl primesc îndată cu bucurie; dar n-au rădăcină în ei, ci țin până la o vreme; și cum vine un necaz sau o prigonire din pricina Cuvântului, sunt răniți cu ușurință.”

Marcu 4: 16-17

Observați că ni se spune despre acești oameni că au fost răniți cu ușurință pentru că nu au avut o temelie solidă. Care ar trebui să fie solul în care să fim înrădăcinați? Găsim răspunsul în Efeseni 3:16-18: ar trebui să fim adânc înrădăcinați în dragoste. Iubirea pentru Dumnezeu este temelie noastră.

Isus a spus: „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi” (Ioan 15:13). Nu ne putem da viața pentru cineva în care nu avem încredere. Nu ne putem da viața pentru Dumnezeu, dacă nu-L cunoaștem

îndeajuns de bine încât să avem încredere în El. Trebuie să cunoaștem și să înțelegem natura și caracterul lui Dumnezeu. Trebuie să fim convinși că nu ar face niciodată ceva care să ne rănească.

El caută întotdeauna ceea ce este mai bine pentru noi. Ceva ce nouă ni se pare a fi o mare dezamăgire se va dovedi întotdeauna a fi în beneficiul nostru, dacă nu ne pierdem credința. Dumnezeu este dragoste; în El nu există nicio urmă de egoism sau de răutate. Satana este cel care dorește să ne distrugă.

Noi privim deseori situațiile din viața noastră prin ochelari cu rază scurtă de vedere. Aceștia distorsionează imaginea reală. Dumnezeu privește la dimensiunea eternă a circumstanțelor prin care trecem. Dacă ne uităm la situațiile în care ne găsim, căutând doar avantajele imediate, sunt două rezultate posibile.

Mai întâi, în toiul procesului purificator al lui Dumnezeu vom fi o pradă ușoară pentru tot soiul de ofense, fie în relația cu Dumnezeu, fie în cele cu slujitorii Lui. Apoi, putem fi amăgiți cu ușurință de dușmanul nostru. Satana va folosi ceva ce pare corect pe moment, dar planul lui final este de a întoarce acel ceva spre distrugerea sau spre moartea noastră. Când încrederea noastră în Dumnezeu este solidă, convingerea că Dumnezeu ne poartă de grijă nu ne va fi clătinată. Nu vom ceda tentației de a ne îngriji singuri de nevoile noastre.

BAZÂNDU-NE PE CARACTERUL LUI DUMNEZEU

Una dintre căile prin care încearcă dușmanul să ne îndepărteze de încrederea în Dumnezeu este pervertirea percepției noastre cu privire la caracterul Său. Așa a procedat și în Eden, cu Eva, când a întrebat-o: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: «Să *nu* mâncați din *toți* pomii din grădină?»”

(Geneza 3:1). El a răstălmăcit porunca lui Dumnezeu, în așa fel încât să atace și să deformeze caracterul Său.

Dumnezeu spusese: „*Poți să mănânci după plăcere din orice pom* din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Geneza 2:16-17).

În esență, șarpele i-a spus Evei: „Dumnezeu nu vă permite accesul la nimic din ceea ce este bun.”

Însă accentul pus de Dumnezeu era diferit: „Poți să mănânci după plăcere, cu excepția...” Dumnezeu dăduse oamenilor întreaga grădină să se bucure de ea și de orice rod al pomilor, cu excepția unuia singur.

Șarpele a deformat modul în care-l vedea femeia pe Dumnezeu, spunând: „Lui Dumnezeu nu-I pasă într-adevăr de voi. Ce bunătați ține ascunse de voi? Este limpede că nu vă iubește așa cum credeți. Înseamnă că nu este un Dumnezeu bun!” Eva a fost amăgită și a crezut o minciună despre caracterul lui Dumnezeu. Atunci a fost stârnită dorința de a păcătui, fiindcă, pentru ea, Cuvântul lui Dumnezeu nu mai însemna viață, ci lege. Și „puterea păcatului este legea” (1 Corinteni 15:56).

Dușmanul acționează în același fel și astăzi. El pervertește caracterul lui Dumnezeu, Tatăl, în ochii copiilor Săi. Cu toții am avut parte în viață de persoane care și-au exercitat asupra noastră autoritatea, precum tați, profesori, șefi sau angajați ai guvernului, care au dat dovadă de egoism și de lipsă de iubire. Fiindcă asociem caracterul acestora cu ideea de autoritate, ne este ușor să transferăm natura lor asupra lui Dumnezeu, fiindcă Acesta din urmă constituie autoritatea supremă.

Dușmanul a distorsionat cu măiestrie caracterul Tatălui prin deformarea perspectivei noastre asupra taților noștri pământești. Dumnezeu spune că, înainte de revenirea lui Isus, „El va întoarce inima părinților spre copii” (Maleahi 4:6).

Caracterul sau natura Lui vor fi oglindite de liderii Săi, iar aceasta va constitui un catalizator al vindecării.

Când vei ști că Dumnezeu nu ar acționa *niciodată* într-un mod care să-ți facă rău sau care să te distrugă și că orice face sau nu face El în viața ta este doar spre binele tău, atunci I te vei dăruia de bunăvoie. Vei fi gata să te alături cu bucurie celor care-și dau viața de dragul Stăpânului lor.

Dacă te-ai dăruit pe deplin lui Isus și te-ai lăsat în grija Lui, nu mai poți fi jignit, fiindcă nu-ți mai aparții. Cei care se lasă doborâți de răni și de dezamăgiri sunt cei care au venit la Isus de dragul a ceea ce le poate El oferi, nu de dragul Lui.

Când avem această atitudine, vom fi dezamăgiți cu ușurință. Egoismul ne face să vedem pe o rază scurtă în jurul nostru. Suntem incapabili să privim circumstanțele noastre imediate prin ochii credinței. Când viața noastră este într-adevăr pierdută în Isus, Îi cunoaștem caracterul și-I împărtășim bucuria. Nu putem fi dărâmați sau scufundați.

Este ușor să ne lăsăm pradă ofenselor când judecăm prin prisma contextului și a împrejurărilor firești în care ne aflăm. Însă aceasta nu echivalează cu folosirea ochilor spirituali. Deseori, Dumnezeu nu-mi răspunde în modul sau în intervalul considerat de mine absolut necesar. Dar, când privesc înapoi la fiecare dintre aceste cazuri, înțeleg și pot vedea înțelepciunea Sa.

Se întâmplă uneori ca fiii și fiicele noastre să nu înțeleagă metodele sau logica din spatele pregătirii pe care vrem să le-o dăm. Încercăm să le explicăm celor mai mari, ca să poată trage foloase de pe urma înțelepciunii noastre. Însă, uneori, se poate să nu înțeleagă sau să nu fie de acord cu noi, din pricina imaturității lor; mai târziu, în viață, ne vor da dreptate. Sau poate că motivul acțiunilor noastre este acela al testării ascultării, iubirii și maturității lor. La fel se întâmplă și cu Tatăl nostru din ceruri. În aceste situații, credința spune: „Mă încred în Tine, deși nu înțeleg.”

În Evrei 11:35-39 îi găsim menționați pe cei care nu au văzut niciodată împlinirea promisiunilor făcute lor de Dumnezeu, dar care, cu toate acestea, nu au șovăit vreodată: „unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea și au fost chinuiți. Alții au suferit batjocuri, bățai, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prizonieri, munciți – ei, de care lumea nu era vrednică – au rătăcit prin pustii, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului. Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși *n-au primit ce le fusese făgăduit.*”

Acești oameni hotărâseră că Dumnezeu era tot ce-și doreau, oricare ar fi fost costul. Au crezut în El chiar și atunci când au murit fără să-I vadă promisiunile împlinite. Nu se puteau lăsa doborâți de amărăciunea ofenselor!

Noi avem o temelie și rădăcini puternice atunci când purtăm în inimă această iubire intensă și încredere în Dumnezeu. Nicio furtună, oricât de vijelioasă, nu ne poate clinti vreodată. Tăria aceasta nu izvorăște din voința sau din personalitatea noastră puternică, ci este un dar al harului pentru toți cei ce-și pun încrederea în Dumnezeu, lepădând încrederea de sine. Însă, pentru a te dăruie pe tine însuși într-un abandon deplin, trebuie să-L cunoști pe Cel care-ți păstrează viața.

HARUL ESTE DAT CELOR SMERIȚI

Simon Petru nu se mai putea lăuda că este cineva. Își pierduse încrederea firească în sine. Văzuse mult prea clar zădărnicia propriei voințe puternice. Fusese smerit. Acum era candidatul perfect pentru harul divin, căci Dumnezeu dă har celor smeriți. Smerenia este o condiție prealabilă. Lecția aceasta a rămas întipărită în conștiința lui Petru pe când scria

în epistola sa: „Fiți împodobiți cu smerenie, căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har” (1 Petru 5:5).

Petru fusese cernut cu așa tărie încât era cât pe ce să renunțe. Știm aceasta din mesajul transmis Mariei Magdalena de îngerul Domnului, la mormânt: „Duceți-vă de spuneți ucenicilor Lui *și lui Petru* că merge înaintea voastră în Galilea: acolo Îl veți vedea, cum v-a spus” (Marcu 16:7). A fost nevoie ca îngerul să-l evidențieze pe Petru între ceilalți. Petru era pe punctul de a naufragia, dar Dumnezeu încă avea o temelie în inima lui, iar aceasta nu avea să fie năruită de încercare, ci întărită.

Isus nu doar că l-a iertat pe Petru, dar l-a și reabilitat. Acum, după ce trecuse prin procesul cernerii, era pregătit să devină unul dintre personajele centrale ale bisericii. A proclamat plin de curaj învierea lui Cristos chiar în fața celor răspunzători de răstignirea Lui. A înfruntat sinedriul, nu o slujnică. A rămas ferm înaintea liderilor vremii, plin de autoritate și de îndrăzneală.

Istoria spune că Petru a fost răstignit cu capul în jos, după ce a slujit cu credincioșie mulți ani. A insistat că era nevrednic să moară în același fel ca și Domnul lui, așa că l-au pus pe cruce cu capul în jos. Acum nu se mai temea. Era o piatră zidită pe temelia puternică a Stâncii.

Încercările din viața noastră vor scoate la lumină ce se află în inima noastră, indiferent dacă ofensa păstrată în ea este legată de relația cu Dumnezeu sau cu alții. Încercările fie te umplu de amărăciune față de Dumnezeu și față de cei din jur, fie te fac mai puternic. Dacă treci testul, rădăcinile tale se vor fixa mai adânc în pământ, aducându-ți stabilitate ție și viitorului tău. Dacă dai greș, vei păstra în inimă jignirea, iar aceasta va face ca amărăciunea să-ți întineze viața.

DOAMNE, TE-AM SLUJIT, AȘA CĂ DE CE...?

Pe când eram păstor, aveam în grupul de tineret un băiat de paisprezece ani, cu mintea ascuțită, respectat de prieteni și de lideri. Era un elev bun și un sportiv remarcabil. Plin de râvnă pentru lucrarea Domnului, tânărul acesta slujea cu credincioșie și se oferea ca voluntar pentru orice proiect. A venit cu noi într-o călătorie misionară, în care a mărturisit despre Cristos aproape tuturor celor cu care a intrat în contact.

La un moment dat în viața lui, ajunsese să petreacă patru ore pe zi în rugăciune. Primea multe îndemnuri din partea Domnului, pe care le împărtășea altora. Cuvintele acestea erau întotdeauna o binecuvântare. Și-a dat seama că este chemat la lucrare și și-a dorit să devină păstor înainte să împlinească douăzeci de ani. Părea să fie o stâncă de neclintit.

L-am iubit pe tânărul acesta, am recunoscut chemarea lui Dumnezeu în viața lui și mi-am investit timpul în el. Aveam o singură temere: părea să aibă prea multă încredere în sine însuși. Am vrut să-l abordez în privința aceasta, dar Dumnezeu nu m-a îndrumat să o fac. Știam că, la un moment dat, va veni o schimbare. A trecut prin câteva furtuni puternice, dar a rămas totuși neclintit. Uneori mi-am pus discernământul sub semnul întrebării, văzându-l cum rezistă în timpul încercărilor dificile.

Au trecut câțiva ani. El s-a mutat, iar eu am început să călătoresc mai tot timpul, dar am păstrat legătura cu el. Știam că va trece la un moment dat prin procesul frângerii. Nu aveam idee ce se va întâmpla, dar mi-am dat seama că acesta era necesar în viața lui pentru a-și împlini destinul. Modul de lucru al lui Dumnezeu avea să se asemene cu cernerea lui Simon Petru.

Când tânărul acesta avea optsprezece ani, tatăl lui s-a îmbolnăvit de cancer. Tânărul și mama lui au postit, crezând că Dumnezeu îl va vindeca. Li s-au alăturat și alții. Tatăl lui își dăruise viața lui Cristos cu numai câteva luni în urmă.

Starea tatălui său s-a înrăutățit. Eu slujeam într-un alt oraș din Alabama când soția mea m-a sunat, îndemnându-mă să-i dau un telefon acestui tânăr. Am dat de el și am înțeles că avea nevoie de încurajare.

Am condus toată noaptea după ultimul serviciu și am ajuns la el acasă la patru dimineața. Starea tatălui său era atât de gravă, încât doctorii îi mai dăduseră doar câteva zile de trăit. Nici nu mai putea comunica.

Tânărul acesta era plin de încredere că tatăl lui se va ridica din pat pe deplin vindecat. Am slujit familiei sale și am plecat câteva ore mai târziu. Următoarea dimineață am primit un telefon prin care am fost anunțați că situația se înrăutățise.

Lisa și cu mine ne-am rugat imediat. În timp ce eram pe genunchi, Dumnezeu i-a dat soției mele o viziune în care Isus stătea lângă patul bolnavului, gata să-l ducă acasă. După o jumătate de oră, tânărul ne-a sunat și ne-a spus că tatăl lui murise. Părea la fel de puternic și de stăpân pe sine ca întotdeauna. Dar acesta era numai începutul.

În seara aceleiași zile și-a sunat câțiva dintre prietenii mai apropiați ca să-i anunțe că tatăl lui murise. Când aceștia i-au răspuns la telefon, plângeau. Tânărul s-a întrebat cum de aflaseră deja vestea. Dar aceștia nu știau nimic. Lacrimile lor erau pentru unul dintre cei mai buni prieteni ai lui, care tocmai murise într-un accident de mașină. Într-o singură zi, tânărul acesta și-a pierdut tatăl și un prieten foarte bun.

Cernerea începuse. A intrat într-o stare de năuceală, de frustrare și de amorțeală. Prezența lui Dumnezeu părea să-l ocolească.

O lună mai târziu, în timp ce-și conducea mașina spre casă, tânărul a ajuns la locul unui accident care de-abia avusese loc. Știa să acorde primul ajutor, așa că s-a oprit. Toți cei aflați în ambele mașini accidentate îi erau prieteni apropiați. Doi i-au murit în brațe în timp ce încerca să-i ajute.

Tânărul meu prieten ajunsese la limită. A petrecut trei ore în pădure rugându-se și strigând către Dumnezeu: „Unde ești?

Ai spus că vei fi Mângâietorul meu, dar nu simt nicio mângâiere!”

Se părea că Dumnezeu îi întorsese spatele. Dar aceasta era, de fapt, întâia oară când propria lui tărie îl lăsase de izbeliște.

S-a mâniat pe Dumnezeu. De ce îngăduise să se întâmple toate acestea? Nu era supărat pe păstorul lui, pe familia sa ori pe mine. Ofensa lui era legată de Dumnezeu. Era devorat de frustrare. Dumnezeu îl dezamăgise în ceasul lui cel mai greu.

„Doamne, Te-am slujit și am renunțat la multe ca să Te urmez, s-a rugat el. Iar acum m-ai abandonat!” El credea că Dumnezeu îi datora ceva în schimbul tuturor celor la care renunțase ca să-L slujească.

Mulți oameni au trecut prin dureri și prin dezamăgiri mai puțin intense sau chiar prin unele mai profunde. Mulți se supără pe Dumnezeu. Ei cred că Dumnezeu ar trebui să ia în considerare tot ce au făcut pentru El.

Îl slujesc mânați de motivații greșite. Nu ar trebui să-L slujim pe Domnul pentru ceea ce poate face El, ci mai degrabă pentru ceea ce este și pentru ce a făcut deja pentru noi. Cei care se supără pe Domnul nu realizează pe deplin ce datorie mare a plătit El deja pentru ei ca să-i elibereze. Au uitat că au fost scăpați de la moarte. Ei privesc prin ochii firești, nu prin perspectiva eternă.

Tânărul acesta a încetat să mai meargă la biserică, a început să petreacă timp în companii greșite, să frecventeze baruri și să meargă la petreceri. În frustrarea lui, nu vroia să mai aibă nimic de-a face cu Domnul. Dorea să evite orice contact cu Dumnezeu.

Nu a putut să practice acest mod de viață mai mult de două săptămâni, fiindcă inima lui era cuprinsă de remușcări. Dar a continuat totuși să refuze să se apropie de Domnul timp de șase luni. Chiar și atunci cerul părea să fie în continuare de aramă. Prezența Domnului părea de negăsit.

A trecut mai bine de un an. Prin câteva incidente a văzut că Dumnezeu lucra în continuare în viața lui. S-a apropiat de El, dar în alt mod de data aceasta. A venit cu smerenie. După ce perioada aceasta a încercării a luat sfârșit, Domnul i-a arătat că, de fapt, nu-l părăsise niciodată. Pe măsură ce umblarea lui spirituală a fost restaurată, a învățat să-și pună încrederea în harul lui Dumnezeu, nu în propriile puteri.

Am păstrat legătura cu el. După un an și jumătate mi-a spus că descoperise în propria viață anumite cusururi de a căror existență nu fusese niciodată conștient. „Am fost un om fără caracter și superficial în toate relațiile mele. Tata m-a învățat să mă arăt puternic pe dinafară, să par un om care s-a realizat prin propriile forțe. Nu aș fi fost niciodată în stare să cresc așa cum dorea Dumnezeu. Îi sunt recunoscător că nu m-a lăsat în starea aceea.

Însă ce m-a îndurerat cel mai mult nu a fost rătăcirea mea prin baruri și beția, ci faptul că am întors spatele Duhului Sfânt. Îl iubesc atât de mult. Părtașia mea cu El nu a fost niciodată atât de dulce cum este acum.”

A avut parte de o cernere grea în viață. Încrederea în sine a fost dată la o parte. Însă tânărul acesta avea aceeași temelie ca și Simon Petru, iar aceasta nu a putut fi înlăturată. În loc să-și zidească viața și lucrarea pe temelia mândriei, acum o zidește pe cea a harului lui Dumnezeu.

Ofensele suferite vor scoate la lumină slăbiciunea și vulnerabilitatea din viața noastră. Deseori, punctul în care ne credem tari este cel în care se ascunde slăbiciunea. Iar aceasta va rămâne ascunsă până când o furtună puternică va îndepărta paravanul. Apostolul Pavel scria: „Căci cei tăiați împrejur suntem noi, care slujim lui Dumnezeu prin Duhul lui Dumnezeu, care ne lăudăm în Cristos Isus și care *nu ne punem încrederea în lucrurile pământești*” (Filipeni 3:3).

Prin propriile abilități, nu putem face nimic de valoare eternă. Este ușor să afirmăm faptul acesta, dar a avea acest adevăr adânc înrădăcinat în ființa noastră este cu totul altceva.

ISUS NU A SACRIFICAT ADEVĂRUL PENTRU A EVITA SĂ-I JIGNEASCĂ PE OAMENI.

Cartea dumneavoastră, Momeala Satanei, mi-a deschis cu adevărat ochii. Soțul meu și cu mine slujim în lucrarea creștină, iar eu trăiam cu impresia că totul merge bine în relația mea cu Dumnezeu. Momeala Satanei mi-a arătat că resentimentele pe care le aveam de cincisprezece ani față de mătușa mea aveau să mă coste totul. Întotdeauna i-am învățat pe alții să ierte, dar nu am luat niciodată mesajul acesta în mod personal, până când cartea aceasta m-a adus față în față cu acea durere din trecutul meu.

R.M., Tennessee

PIATRA DE POTICNIRE

„Căci este scris în Scriptură: „Iată că pun în Sion o Piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El nu va fi dat de rușine.” Cinstea aceasta este, dar, pentru voi care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, „Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului”, și „o Piatră de poticnire și o Stâncă de cădere”. Ei se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul, și la aceasta sunt rânduși.”

1 Petru 2:6-8

Astăzi, semnificația cuvântului **a crede** a fost diluată. În ochii celor mai mulți, cuvântul acesta înseamnă o simplă recunoaștere a unui anumit fapt. Pentru majoritatea oamenilor, acest termen nu are nimic de-a face cu ascultarea. Însă, în pasajul de mai sus, cuvintele **a crede** și **neascultător** sunt folosite cu sens antonimic.

Scriptura ne arată că „oricine crede în El [în Isus Cristos]” nu va pieri, ci va avea viață veșnică (Ioan 3:16). Ca urmare a modului în care percep cuvântul **a crede**, mulți au

impresia că tot ce li se cere să facă este să creadă că Isus a existat și că a murit pe Calvar, și că, în consecință, se vor găsi într-o relație corectă cu Dumnezeu. Dacă aceasta ar fi singura cerință, și demonii ar fi într-o relație bună cu El. Scriptura ne mai spune: „Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci; *dar și dracii cred...* și se înfioară!” (Iacov 2:19). Cu toate acestea, ei nu se bucură de mântuire.

În Scriptură, cuvântul *a crede* are o semnificație mai profundă decât simpla recunoaștere a existenței sau acceptarea unui fapt la nivelul minții. Respectând contextul versetului anterior, putem afirma că elementul principal al acestui termen este ascultarea. L-am putea citi în felul următor: „De aceea, pentru voi, care-L *ascultați*, El este prețios, dar pentru cei care sunt *neascultători*, «piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului» și *«o piatră de poticnire și o stâncă de cădere.»*”

Nu este greu să ascuți atunci când cunoști caracterul și dragostea celui căruia te supui. Iubirea este elementul esențial al relației noastre cu Domnul – nu iubirea principiilor sau a învățăturilor, ci iubirea față de Persoana lui Isus Cristos. Dacă iubirea aceasta nu este adânc înrădăcinată, ne putem poticni și vom cădea cu ușurință.

Israelitii, pe care Dumnezeu îi chemase să fie zidari, au lepădat piatra aleasă de Dumnezeu să stea în capul unghiului, adică pe Isus. Ei iubeau învățăturile lor din Vechiul Testament. Erau satisfăcuți cu interpretările lor, pentru că acestea puteau fi folosite în propriul beneficiu și ca unealtă de a-i controla pe alții. Isus, pe de altă parte, a lansat o provocare legalismului pe care-l prețuiau atât de mult. El i-a îndemnat: „*Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.*” (Ioan 5:39).

Ei nu puteau înțelege ideea că Dumnezeu a dorit de la început fii și fiice cu care să poată avea o relație. Ei doreau să stăpânească și să conducă. În ochii lor, Legea se ridicase

deasupra relației. Au respins ceea ce le-a fost oferit fără cost. Ar fi preferat să li se ceară să depună eforturi pentru a dobândi darul lui Dumnezeu. Așa se face că acesta, Isus Cristos, speranța vieții și a mântuirii lor, a devenit „o piatră de poticnire și o stâncă de cădere” pentru ei.

Simeon a profețit în Templu, în timp ce-L ridica pe pruncul Isus în brațe: „Iată, Copilul acesta este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel” (Luca 2:34). Observați din nou ideea prăbușirii și a ridicării. Cel care a fost trimis să aducă pacea în lume a sfârșit aducând sabia despărțirii între cei la care a coborât (Matei 10:34) și viață pentru cei care au devenit victimele zidarilor (lucrătorii Domnului din vremea aceea).

ISUS ȘI OFENSELE

La școala duminicală, Isus a fost deseori prezentat ca fiind Păstorul cel bun, care poartă pe umeri oița pierdută, aducând-o înapoi, în mijlocul turmei. Sau poate că ne-am obișnuit cu imaginea lui Isus care ține copilașii în brațe și îi binecuvântează, ori a unui Isus care zâmbește și spune: „Te iubesc”. Acestea corespund realității, dar nu ne oferă imaginea de ansamblu.

Același Isus a demascat neprihănirea de sine a fariseilor. „Șerpi, pui de năpârcci! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei?” (Matei 23:33) A răsturnat mesele schimbătorilor de bani și i-a alungat din Templu (Ioan 2:13-22). I-a spus omului care dorea să-și îngroape tatăl, înainte să vină să-L urmeze: „Lasă morții să-și îngroape morții, și tu du-te de vestește Împărăția lui Dumnezeu” (Luca 9:59-60). Lista nu se încheie cu exemplul acesta.

O privire atentă la lucrarea lui Isus înfățișează un Om care i-a ofensat pe mulți în cursul slujirii Sale. Să trecem în revistă câteva exemple.

Isus i-a ofensat pe farisei

În numeroase rânduri, Isus i-a confruntat și i-a ofensat pe acești lideri. Fiindcă s-au simțit jigniți, conducătorii religioși L-au răstignit. Oamenii aceștia Îl urau.

Însă Isus i-a iubit îndeajuns încât să le spună adevărul: „Fățarnicilor, bine a proorocit Isaia despre voi când a zis: «Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei»” (Matei 15:7-9). Afirmația aceasta i-a jignit.

Observați ce L-au întrebat ucenicii pe Isus imediat după aceea: „Știi că fariseii au fost ofensați când au auzit cuvintele acestea?” (Matei 15:12, traducere din limba engleză).

Priviți răspunsul Lui: „Orice răsad pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc va fi smuls din rădăcină. Lăsați-i: sunt niște călăuze oarbe; și când un orb călăuzește pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă” (Matei 15:13-14).

Isus a arătat că ofensele vor avea de fapt rolul de a face curățenie și de a-i da la o parte pe cei care nu erau sădiți de Tatăl Său. Unii oameni se alătură anumitor biserici sau echipe de slujire, fără să fi fost trimiși de Dumnezeu sau fără să fie înrădăcinați în El. Jignirea pe care o provoacă predicarea adevărului scoate la lumină adevăratele lor motivații și îi determină să se smulgă singuri din rădăcină.

Vizitând alte biserici, am întâlnit numeroși păstori îndurerați de plecarea unor membri ai congregației sau chiar ai conducerii. În cele mai multe cazuri, aceștia din urmă au fost deranjați de adevărul predicat, care îi confrunta cu modul lor de viață nepotrivit. Atunci au început să critice biserica în toate privințele și au plecat.

Dacă păstori ar încerca să-i facă să rămână pe toți cei care intră pe ușa bisericii, ar ajunge să compromită în cele din urmă adevărul. „Dacă predicați adevărul, le spun eu, veți jigni anumiți oameni, care vor fi smulși din rădăcină și vor pleca. Nu plângeți după ei, ci continuați mai degrabă să purtați de grijă și să-i hrăniți pe cei pe care vi i-a trimis Dumnezeu.”

Unii lideri evită confruntările directe, de teamă să nu piardă oameni. Unii ezită mai ales când cei care trebuie confrunțați sunt marii donatori ai bisericii sau persoane influente în adunare ori în comunitate. Alții se tem să nu rănească sentimentele cuiva alături de care au petrecut mult timp. Ca urmare, păstorii își pierd autoritatea dată de Dumnezeu, de a proteja și de a hrăni oile care le-au fost încredințate.

Când am ocupat pentru prima dată funcția de păstor, un om înțelept m-a avertizat: „Păstrează-ți autoritatea, dacă nu vrei ca altcineva să ți-o ia și să o folosească împotriva ta.”

Samuel a fost un om al lui Dumnezeu care nu era dispus să compromită adevărul de dragul nimănui, nici chiar al regelui. Când Saul s-a dovedit neascultător față de Dumnezeu, Domnul i-a spus lui Samuel să-l confrunte, iar acesta a ascultat. Din nefericire, Saul nu a răspuns cuvântului primit din partea Domnului cu o pocăință adevărată. Era mai preocupat de modul în care îl vor vedea ceilalți. Când Samuel s-a întors să plece, Saul l-a apucat de manta și a rupt un colț din aceasta. Samuel i-a spus niște cuvinte care l-au dăruit: „*Domnul rupe astăzi domnia lui Israel deasupra ta.*” (1 Samuel 15:28).

Samuel nu dorise un asemenea deznodământ pentru Saul și a fost îndurerat pentru el. El îl unsese pe Saul ca rege, îl pregătise pentru slujba aceasta și condusese ceremonia încoronării. Era prietenul apropiat al regelui. Dar ascultați cum reacționează Dumnezeu față de durerea lui Samuel pricinuită de lepădarea lui Saul: „Când vei înceta să plângi pe Saul, pentru că *l-am lepădat* ca să nu mai domnească peste Israel? *Umple-ți cornul cu untdelemn* și du-te; te voi trimite...” (1 Samuel 16:1).

Dumnezeu arată că, pentru ca Samuel să continue să beneficieze de untdelemnul și de ungerea proaspătă, trebuia să înțeleagă că iubirea și judecata lui Dumnezeu erau desăvârșite. Dacă Samuel s-ar fi întors la Saul după ce

Dumnezeu îl lepădase, nu ar mai fi avut untdelemn proaspăt. Dacă ar fi continuat să-l jelească pe Saul, nu ar fi ajuns nicăieri.

Păstorii care plâng și care suferă după oamenii care părăsesc biserica, sau care refuză să confrunte pe membrii din pricina prieteniei care îi leagă, ajung să vadă că untdelemnul ungerii seacă în viața lor. Unele lucrări se sting, iar altora doar le merge numele că trăiesc. În mod inconștient, au ales relațiile cu oamenii înaintea celei cu Dumnezeu.

Biblia nu consemnează vreo reacție a lui Isus cu privire la cei care L-au părăsit. Singura Sa plăcere era să împlinească voia Tatălui. Făcând astfel, acționa în folosul celor mai mulți.

Nu voi uita niciodată momentul în care predicam într-o biserică nou-testamentară, care credea în plinătatea Duhului Sfânt. Ne începusem deja lucrarea de un an de zile și, în prima duminică, dimineața am predicat un mesaj simplu despre pocăință și despre întoarcerea la dragostea dintâi. Am sesizat lipsa deschiderii din partea audienței, dar știam că acesta era mesajul pe care trebuia să-l rostesc.

După serviciu, păstorul mi-a spus: „Dumnezeu mi-a arătat și mie ce ai predicat dimineață, dar nu cred că oamenii mei erau pregătiți să audă așa ceva.”

Soția mea s-a simțit îndemnată de Duhul Sfânt să-l întrebe: „Și Cine este păstorul bisericii: tu sau Isus?”

Păstorul și-a plecat capul. „La fel mi-a spus și Domnul cu o lună în urmă. Mi-a spus că știa ce pot primi oamenii aceștia.” Ne-a povestit că o treime dintre membrii bisericii erau „de modă veche” și că nu doreau nicio schimbare în structura programelor, în ce privește muzica sau predicarea. L-am încurajat să se întâlnească și să asculte de Domnul.

Am participat la încă patru servicii în acea biserică, unul mai greu decât altul. Când am părăsit orașul, parcă aș fi avut un sac de nisip în stomac. Nu reușeam să înțeleg ce se petrecea. Sentimentul devenea tot mai apăsător și mai

neplăcut. De obicei, când plec dintr-o biserică, inima mi-e plină de bucurie. Nu știam ce nu era în regulă.

Când am rămas în sfârșit singur cu Domnul, am întrebat: „Tată, unde am greșit? De ce mi-e duhul apăsător de povara aceasta grea? Am ofensat cumva autoritatea păstorului?”

El mi-a spus doar atât: „Scutură-ți praful de pe picioare.” (Vezi Luca 9:5.)

Am fost șocat la auzul acestor cuvinte. Am continuat să mă rog și să pun întrebări, doar ca să aud același răspuns: „Scutură-ți praful de pe picioare.”

În cele din urmă, am ascultat. În timp ce-mi ridicam mâna stângă de pe al doilea picior, apăsarea s-a risipit și bucuria mi-a pătruns în inimă. Am spus din nou cu uimire: „Doamne, dar nu m-au atacat și nici nu m-au scos afară din oraș. Atunci de ce?”

El mi-a arătat că cei care conduceau biserica și mulți dintre membri respinseseră Cuvântul lui Dumnezeu pentru ei.

„Doamne, dă-le mai mult timp”, am stăruit eu.

„Chiar dacă le-aș da încă cincizeci de ani, tot nu s-ar schimba. Și-au împietrit inima.”

Știam că liderul acesta alesese să păstreze pacea în biserică mai degrabă prin intermediul compromisului decât prin ascultarea de Dumnezeu. Cornul lui nu mai era plin cu untdelemn proaspăt. Avea formă, dar îi lipsea esența. Cu alte cuvinte, părea să fie plin de Duhul Sfânt, dar îi lipseau puterea și prezența lui Dumnezeu. Mai târziu am aflat că a demisionat din slujba de păstor, iar biserica nu mai este acum decât o frântură din ce a fost cândva.

Isus nu S-a lăsat controlat de alții. El spunea adevărul, chiar dacă aceasta însemna confruntarea și, în cele din urmă, chiar ofensarea celor vizați. Dacă dorești să obții aprobarea oamenilor, ungerea lui Dumnezeu nu se poate revărsa peste tine. Scopul tău trebuie să fie rostirea Cuvântului lui Dumnezeu și împlinirea voii Lui, chiar cu riscul de a-i ofensa pe alții.

Isus i-a ofensat pe cei din orașul Său natal

Isus a mers în orașul Său de baștină ca să slujească. Însă nu a putut să aducă și acolo eliberarea și vindecarea pe care le adusese atât de multor oameni. Iată ce au spus locuitorii Nazaretului:

„Oare nu este El fiul tâmplarului? Nu este Maria mama Lui? Și Iacov, Iosif, Simon și Iuda, nu sunt ei frații Lui? Și surorile Lui nu sunt toate printre noi? Atunci de unde are El toate lucrurile acestea?” Și găseau astfel în El o pricină de poticnire. Dar Isus le-a zis: „Nicăieri nu este prețuit un prooroc mai puțin decât în patria și în casa lui.”

Matei 13:55-57

Îi poți auzi pe bărbații și pe femeile din Nazaret spunând: „Cine Se crede, ca să ne învețe cu autoritate? Știm noi cine este, doar a crescut aici. Noi suntem bătrânii cărora trebuie să Se supună. El nu este decât fiul unui tâmplar. Nu are niciun fel de pregătire.”

Nici de data aceasta Isus nu a sacrificat adevărul doar pentru a evita să-i ofenseze. Locuitorii orașului s-au mâniat atât de tare, încât au încercat să-L ucidă, aruncându-l într-o prăpastie (Luca 4:28-30). Chiar și atunci când viața I-a fost pusă în primejdie, a continuat să spună adevărul. Ce mare nevoie avem astăzi de mai mulți bărbați și de mai multe femei de felul acesta!

Isus Și-a ofensat membrii propriei familii

Chiar și cei din casa Lui au fost ofensați de El. Nu erau încântați de presiunea la care erau supuși din pricina faptelor Lui. Le venea greu să creadă că El Se putea purta în felul acesta. Să citim textul Scripturii:

Rudele lui Isus, când au auzit cele ce se petreceau, au venit să pună mâna pe El. Căci ziceau: „Și-a ieșit din minți.” ...Atunci au venit mama și frații Lui și, stând afară, au trimis să-L cheme. Mulțimea ședea în jurul Lui, când I-au spus: „Iată că mama Ta și frații Tăi sunt afară și Te caută.” El a răspuns: „Cine este mama Mea și frații Mei?” Apoi, aruncându-Și privirile peste cei ce ședeau împrejurul Lui: „Iată, a zis El, mama Mea și frații Mei! Căci oricine face voia lui Dumnezeu, acela Îmi este frate, soră și mamă.”

Marcu 3:21, 31-35

Membrii propriei familii au crezut că Isus Își pierduse mințile. Observați că pasajul afirmă că rudele Lui au venit să pună mâna pe El. Marcu identifică acele rude cu mama și cu frații Săi, care L-au găsit mai târziu predicând în casa cuiva. Și în Evanghelia după Ioan ni se spune: „Nici frații Lui nu credeau în El” (Ioan 7:5).

Mulți nu și-au dat seama că Isus a fost respins de apropiatii Săi. Însă El nu a căutat acceptarea celor din casa Lui. El nu S-a lăsat controlat de dorințele lor, ci urmărea să împlinească planul Tatălui, cu sau fără binecuvântarea lor.

Am văzut mulți oameni, mai ales familiști, care nu L-au urmat pe Isus de teamă să nu-și jignească partenerul sau membrii familiei. Ca urmare, dau înapoi sau nu ajung să atingă niciodată potențialul deplin al chemării lor.

Când am fost născut din nou, toți membrii familiei mele erau romano-catolici și nu mi-au împărtășit entuziasmul pentru credința nou descoperită. În special mama a fost extrem de nemulțumită de hotărârea mea de a părăsi biserica în care mă crescuse. Fără îndoială că există anumiți catolici deosebiți, care-L iubesc pe Dumnezeu, însă eu știam că El mă chema pe mine în afara acelor granițe.

A doua lovitură a venit odată cu anunțul meu că hotărâsem să intru în lucrarea creștină. Tocmai îmi promisem diploma de inginer mecanic, de la Universitatea Purdue, și părinții mei aveau speranțe mari pentru mine. Știam ce dorea Domnul de la mine și mai știam că aceasta avea să-i offenseze pe cei apropiați. Ani de zile a persistat tensiunea. Au existat o mulțime de neînțelegeri, însă am hotărât că, indiferent cât de tare s-ar supăra, eu Îl voi urma pe Isus.

La început, am încercat să-i dau gata cu Evanghelia. Le-am spus că nu sunt mântuiți doar fiindcă se împărtășesc. Le-am încercat din greu răbdarea și nu am dat dovadă de înțelepciune. Apoi Dumnezeu m-a învățat să-mi trăiesc viața creștină în fața ochilor lor, așa încât ei să-mi vadă faptele bune. Nici atunci nu am făcut vreun compromis pentru a le fi pe plac.

Astăzi, părinții mei îmi oferă un sprijin puternic, iar bunicul meu, care s-a arătat cel mai înverșunat, a fost mântuit în mod glorios la vârsta de optzeci și nouă de ani, cu doi ani înainte să moară.

Mama și frații lui Isus au crezut că-Și ieșise din minți, dar, datorită ascultării Sale de Tatăl, au ajuns să fie cu toții mântuiți și prezenți în odaia de sus, în Ziua Cincizecimii. Iacov, fratele Lui vitreg, a devenit apostolul care a condus biserica din Ierusalim.

Dacă facem compromisuri de la ceea ce ne spune Dumnezeu, ca să îi mulțumim pe membrii familiei noastre, vom pierde untdelemnul proaspăt din viața noastră și vom fi o piedică în calea eliberării lor.

Isus Și-a ofensat propriii colaboratori

Într-un capitol anterior am discutat în detaliu perspectiva ucenicilor ofensați de cuvintele lui Isus. Să recapitulăm și să vedem situația din punctul lui Isus de vedere.

Mulți din ucenicii Lui, după ce au auzit aceste cuvinte, au zis: „Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate s-o suferi?” Isus, care știa în Sine că ucenicii Săi cârteau împotriva vorbirii acesteia, le-a zis: „Vorbirea aceasta este pentru voi o pricină de poticnire?”(...) „Din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi și nu mai umblau cu El.”

Ioan 6:60-61, 66

Situația era și așa destul de dificilă. Liderii religioși Îi puneau la cale moartea. Locuitorii propriului oraș natal Îl respinseseră. Familia Lui credea că-Și pierduse mințile. Pentru a spori presiunea, mulți dintre ucenicii Lui au plecat ofenșați. Totuși, Isus nu a făcut niciun compromis. Doar le-a spus celor rămași că erau liberi să plece dacă doreau.

Singurul aspect care avea importanță pentru Isus era împlinirea planului Tatălui. Nici dacă ar fi rămas singur în ziua aceea, tot nu Și-ar fi schimbat atitudinea. Era hotărât să asculte de Tatăl.

Isus Și-a ofensat unii dintre cei mai apropiați prieteni

Un oarecare Lazăr din Betania, satul Mariei și al Martei, sora ei, era bolnav. Maria era aceea care a uns pe Domnul cu mir și I-a șters picioarele cu părul ei, și Lazăr cel bolnav era fratele ei. Surorile au trimis la Isus să-I spună: „Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav.”

Ioan 11:1-3

Isus Îi iubea pe Lazăr, pe Marta și pe Maria. Erau prieteni apropiați și El petrecea timp cu ei. Observați răspunsul Lui când I s-a spus că Lazăr este bolnav:

Deci, când a auzit că Lazăr este bolnav, a mai zăbovit două zile în locul în care era.

Ioan 11:6

Isus știa, prin revelație, că boala lui Lazăr urma să ducă la moarte. Starea lui era foarte gravă. Dar Isus a rămas încă două zile în locul în care Se afla. Când a sosit în cele din urmă în Betania, Lazăr era deja mort.

Atât Marta, cât și Maria I-au spus: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu” (Ioan 11:21, 32). Cu alte cuvinte: „De ce nu ai venit imediat? L-ai fi putut salva!”

Este foarte probabil ca cele două surori să se fi simțit ofensate într-o oarecare măsură. Trimiseseră un mesager la El, iar Isus Își amânase venirea cu două zile. Isus nu le răspunsese conform așteptărilor. Nu lăsase totul deoparte, ci urmasse călăuzirea Duhului Sfânt; iar aceasta urma să ducă la ce era mai bine pentru toți. Cu toate acestea, în momentul respectiv se părea că Isus era dezinteresat și că nu-I păsa de problema lor.

Deseori se întâmplă ca lucrătorii să fie controlați de oamenii pe care-i slujesc. Au impresia că trebuie să facă tot ce le cer aceștia.

Un membru al conducerii unei biserici penticostale care-și pierduse păstorul mi-a spus cândva: „Vrem un păstor care să ne îplinească nevoile, unul care să poată veni la mine acasă la opt dimineața, să bem cafeaua împreună.”

M-am gândit: „Veți găsi un om sociabil pe care să-l puteți conduce, nu unul condus de Duhul Sfânt.” Am aflat mai târziu că biserica aceea a încercat patru păstori în decurs de un an și jumătate.

Când eram păstor de tineret, un băiat a venit la mine după ce slujisem șase luni. „Vrei să fii amicul meu? m-a întrebat. Ultimul păstor de tineret a fost amicul meu.”

Păstorul de tineret dinaintea mea fusese foarte sociabil cu tinerii și pusese mare accent pe activitățile desfășurate împreună cu ei. Știam ce-mi cerea tânărul acesta. Era, practic, ceea ce vroiau membrii conducerii acelei biserici de la noul păstor.

I-am citat pasajul din Matei 10:41, în care Isus a spus: „Cine primește un prooroc, în numele unui prooroc, va primi răsplata unul prooroc; și cine primește pe un om neprihănit, în numele unui om neprihănit, va primi răsplata unui om neprihănit.”

„Ai o mulțime de amici, nu-i așa?”

„Da”, mi-a răspuns el.

„Dar ai un singur păstor de tineret, nu-i așa?”

„Ba da.”

„Vrei să ai parte de răsplata unui păstor de tineret sau de cea a unui amic? Fiindcă felul în care mă primești pe mine determină ceea ce vei primi de la Dumnezeu.”

A înțeles ce vroiam să spun. „Vreau răsplata unui păstor de tineret.”

Mulți lucrători se tem că, dacă nu împlinesc așteptările oamenilor pe care-i slujesc, le vor răni sentimentele și le vor pierde sprijinul. Sunt prinși în capcana temerii de a nu-i jigni pe alții. Sunt controlați de proprii oameni, nu de Dumnezeu. Ca urmare, în bisericile sau în adunările lor sunt puține realizări cu valoare eternă.

Isus-l-a ofensat și pe Ioan Botezătorul

În relațiile sale cu Isus, chiar și Ioan Botezătorul a avut de-a face cu ispita de a se lăsa prins în capcana ofensei.

Ucenicii lui Ioan au dat de știre învățătorului lor despre toate aceste lucruri. Ioan a chemat pe doi dintre ucenicii săi și i-a trimis la Isus să-L întrebe: „Tu ești Acela care are să vină, sau să

așteptăm pe altul?” Aceștia, când s-au înfățișat înaintea lui Isus, I-au zis: „Ioan Botezătorul ne-a trimis la Tine să Te întrebăm: «Tu ești Acela care are să vină, sau să așteptăm pe altul?»”

Luca 7:18-20

Ia stați o clipă. De ce Îl întreabă Ioan pe Isus dacă El este Cel care trebuia să vină, adică Mesia? Ioan a fost cel care I-a pregătit calea și care I-a anunțat sosirea: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29) Tot el a spus despre Isus că acesta este „Cel care botează cu Duhul Sfânt” (versetul 33). Ba mai mult, Ioan a afirmat următoarele: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez” (Ioan 3:30). Ioan era singura persoană care știa în vremea aceea cine era Isus. (Faptul acesta nu-i fusese încă descoperit lui Simon Petru.)

De ce întreabă el: „Este Isus Mesia sau să așteptăm pe altul?”

Pune-te în situația lui Ioan. Ai fost vârful de lance al lucrării lui Dumnezeu în perioada aceea. Mulțimi peste mulțimi de oameni s-au bucurat de slujirea ta. Aveai lucrarea cea mai mediatizată din țară. Ai dus o viață a lepădării de sine. Nici măcar nu te-ai căsătorit, ca să dezvolți la maximum potențialul chemării tale. Ai trăit în pustie, hrănindu-te cu lăcuste și cu miere sălbatică și postind adesea. Ai luptat cu fariseii și ai fost acuzat că ești posedat de demoni. Ți-ai petrecut întreaga viață pregătind calea venirii lui Mesia.

Acum ești în temniță. Ești îndărățul grațiilor de ceva vreme. Puțini oameni vin să te vadă, fiindcă atenția celor pe care i-ai pregătit este îndreptată acum asupra lui Isus din Nazaret. Chiar și ucenicii tăi s-au alăturat acestui Om. Au mai rămas doar câțiva care te slujesc. Când vin să te vadă, istorisesc despre viața acestui Om și a ucenicilor Lui, care este diferită de a ta. Mănâncă și beau cu vameșii și cu păcătoșii. Încalcă Sabatul și nici măcar nu postesc.

Îți spui ție însuși: „Am văzut Duhul coborând în chip de porumbel asupra Lui, dar este aceasta purtarea unui Mesia?”

Tentația de a lăsa ofensa să pătrundă în inimă sporește cu cât stai mai mult în temniță. „Omul acesta a cărui venire am pregătit-o nici măcar n-a venit să mă viziteze în închisoare! Cum se poate una ca asta? Dacă El este Mesia, de ce nu mă scoate de aici? Nu am făcut niciun rău.”

Așa că trimiți doi ucenici credincioși să-L întrebe pe Isus: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?”

Să vedem care este răspunsul lui Isus pentru Ioan:

Chiar în clipa aceea, Isus a vindecat pe mulți de boli, de chinuri, de duhuri rele, și multor orbi le-a dăruit vederea. Și, drept răspuns, le-a zis: „Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce ați văzut și auzit: orbii văd, șchiopii umblă, leproșii sunt curățați, surzii aud, morții învie, și săracilor li se propovăduiește Evanghelia. Ferice de acela pentru care nu voi fi un prilej de poticnire.

Luca 7:21-23

Răspunsul lui Isus era unul profetic. El cita din Isaia, o carte bine cunoscută de Ioan. Pasajele din Isaia 29:18, 35:4-6 și 61:1 se aplicau tuturor celor văzute de ucenicii lui Ioan în timp ce așteptau să-I pună întrebarea lui Isus. Aceștia au fost martorii faptelor Lui, care-L calificau drept Mesia. Dar Isus nu S-a oprit aici. El a adăugat: „Bindecuvântat este acela care nu este ofensat din pricina Mea.”

Cu alte cuvinte, Isus spunea: „Ioan, știu că nu înțelegi ce se întâmplă cu tine și multe dintre căile Mele, dar nu te simți rănit fiindcă nu lucrez așa cum te-ai așteptat.” Isus îl îndemna pe Ioan să nu judece pe baza propriei înțelegeri cu privire la căile lui Dumnezeu din trecut și chiar din viața și din lucrarea sa. Ioan nu vedea imaginea de ansamblu a planului lui Dumnezeu, așa cum nici noi nu vedem astăzi în întregime

modul Său de lucru. Isus îl încuraja spunându-i: „Tu ai făcut ce ți s-a poruncit. Răsplata ta va fi mare. Ferește-te doar să lași ofensa sa pătrundă în inima ta!”

OFENSĂ FĂRĂ SCUZE

Chiar dacă ești un cunoscător al multora dintre căile Domnului, cum a fost Ioan, se prea poate să ai totuși ocazia să te simți rănit în relația ta cu Isus. Dacă Îl iubești și dacă te încrezi în El cu adevărat, vei avea de dus o luptă împotriva ofensei, înțelegând că întotdeauna căile Sale sunt mai înalte decât ale tale.

De asemenea, dacă dorești să asculți de Duhul lui Dumnezeu, oamenii din jur vor fi ofențați de tine. Isus a spus în Ioan 3:8: „Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.”

Unii nu te vor înțelega atunci când te lași călăuzit de Duhul Sfânt. Nu îngădui răspunsului lor să te îndepărteze de ceea ce știi în inima ta că este adevărat. Nu stinge mișcarea Duhului de dragul dorințelor oamenilor. Petru rezumă ideea aceasta în felul următor:

Astfel dar, fiindcă Cristos a pătimit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. Căci cel ce a pătimit în trup a sfârșit-o cu păcatul; pentru ca, în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup, să nu mai trăiască după poftele [dorințele] oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu.

1 Petru 4:1-2

Când trăiești după voia lui Dumnezeu, nu vei mai împlini dorințele oamenilor. Ca urmare, vei avea de suferit în trup. Isus a avut de suferit cea mai mare opoziție din partea liderilor religioși. Oamenii religioși cred că Dumnezeu

operează doar între limitele parametrilor lor. Ei cred că sunt singurii care au acces la Dumnezeu. Dacă Învățătorul nostru i-a ofensat acum două mii de ani pe oamenii religioși din vremea Sa, prin viața trăită după călăuzirea Duhului, și cei ce-L urmează îi vor ofensa, fără îndoială.

Persecuția suferită de apostolul Pavel este un bun exemplu. Unii credincioși din Galatia auzisera în mod eronat că Pavel ar fi făcut compromisuri de la Evanghelia crucii, trecând de partea liderilor religioși care spuneau că circumcizia era necesară pentru mântuire. Dar Pavel a corectat îndată acest zvon.

„Uitați-vă la mine, a spus el. Sunt prigonit din toate părțile de liderii religioși. M-ar trata astfel dacă aş predica circumcizia? Faptul că singura cale spre mântuire este crucea îi ofensează pe oameni, dar acesta este adevărul și este cu neputință să predic altceva!” (Vezi Galateni 5:11.)

Când cineva pune la îndoială adevărul Evangheliei, este vremea să trecem la ofensivă, fără a ne cere scuze. Trebuie să hotărâm în inima noastră că vom asculta de Duhul lui Dumnezeu, oricare ar fi prețul. În felul acesta, nu vom fi siliți să luăm decizia sub presiune, pentru că aceasta va fi fost deja luată.

ISUS I-A OFENSAT PE UNII OAMENI PRIN
ASCULTAREA LUI DE TATĂL, DAR EL NU A
OFENSAT NICIODATĂ PE NIMENI PENTRU
A-ȘI SUSȚINE PROPRIILE DREPTURI.

*Am citit de curând cartea dumneavoastră, Momeala Satanei,
și doream să vă spun că aceasta m-a eliberat pe deplin
într-un domeniu al vieții mele în care credeam că nu voi
cunoaște niciodată eliberarea. Vroiam să vă mulțumesc
pentru că ați scris această carte, fiindcă mi-a schimbat viața!*

C.R., Tennessee

CA NU CUMVA SĂ-I JIGNIM

Să nu ne mai judecăm dar unii pe alții. Ci mai bine judecați să nu faceți nimic care să fie pentru fratele vostru o piatră de poticnire sau un prilej de păcătuire.

Romani 14:13

Tocmai am încheiat discuția despre modul în care Isus a ofensat mulți oameni în cursul călătoriilor și al lucrării Sale. În acest capitol, aș vrea să privim la cealaltă parte a monedei.

Isus și ucenicii Săi tocmai se întorseseră în Capernaum. Încheiaseră un circuit în timpul căruia slujiseră oamenilor, iar acum veniseră pentru o scurtă, dar binemeritată pauză.

Dacă exista vreun loc pe care să-l fi putut considera cartierul general al lucrării lor, acesta era Capernaumul.

Pe când se aflau acolo, Simon Petru a fost abordat de cei care strâneau darea pentru Templu. „Învățătorul vostru nu plătește darea?” (Matei 17:24)

Petru a răspuns: „Ba da” și s-a întors la Isus să-I spună cele întâmplate.

Isus a anticipat cuvintele celor care strâneau darea, așa că l-a întrebat pe Simon Petru: „Ce crezi, Simone, împărații

Pământului de la cine iau dări sau biruri? De la fiii lor sau de la străini?”

„De la străini”, i-a spus Petru.

„Așadar, fiii sunt scutiți” (Matei 17:25-26).

Isus subliniază ideea aceasta în fața lui Petru: „fiii sunt scutiți”. Ei nu sunt cei care plătesc dările, ci cei care beneficiază de ele. Ei locuiesc în palatul întreținut din aceste biruri. Fiii mănâncă la masa împăratului și poartă haine regești, toate plătite din dările acestea. Trăiesc fără să plătească nimic și sunt întreținuți fără nicio contribuție din partea lor.

Cel care strângea darea a primit banii. Dar cine era rege sau mai mare peste Templu? În cinstea cui fusese construit? Iată răspunsul: Dumnezeu Tatăl. Petru tocmai primise din partea lui Dumnezeu revelația că Isus era „Hristosul, *Fiul* Dumnezeului celui viu”.

Acesta este temeiul pentru care Isus l-a întrebat pe Petru: „Dacă Eu sunt Fiul celui căruia Îi aparține Templul, nu sunt scutit de plata dării?” Desigur că era scutit. Ar fi fost pe deplin îndreptățit să nu plătească darea. Cu toate acestea, iată ce îi spune El lui Petru:

Dar, ca să nu-i facem să păcătuiască, du-te la mare, aruncă undița și trage afară peștele care va veni întâi; deschide-i gura și vei găsi în ea o rublă pe care ia-o și dă-le-o lor, pentru Mine și pentru tine.

Matei 17:27

Isus tocmai Își dovedise dreptul de fi scutit de plată. Dar, pentru a nu ofensa pe nimeni, i-a spus lui Petru: „Haide s-o plătim!” Instrucțiunile date lui Petru de a merge la mare și de a scoate din apă primul pește prins în undiță, în gura căruia avea să găsească banii, constituiau încă o confirmare a

libertății Sale; chiar Dumnezeu Tatăl S-a îngrijit de plata dării.

Isus este Domn peste întregul Pământ. El este Fiul lui Dumnezeu. Pământul și tot ce este pe el sunt create de El și-I sunt supuse. De aceea știa că va găsi banii necesari în gura peștelui. Nu trebuia să muncească pentru a câștiga acei bani, fiindcă era Fiul regelui. Și, totuși, a preferat să plătească darea, ca să nu-i offenseze pe cei ce o strângeau.

Este acesta același Isus pe care L-am văzut în ultimul capitol, ofensând oamenii fără să-Și ceară scuze? El a dovedit că era scutit de plata dării pentru Templu, dar a spus: „Ca să nu-i ofensăm, du-te și plătește!” Între aceste situații pare să existe o contradicție, sau să nu fie așa oare? Răspunsul se găsește în versetele următoare:

În clipa aceea, ucenicii s-au apropiat de Isus și L-au întrebat: „Cine este mai mare în Împărăția cerurilor?” Isus a chemat la El un copilaș, l-a pus în mijlocul lor și le-a zis: „Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor. De aceea, oricine se va smeri ca acest copilaș, va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor.”

Matei 18:1-4

Cuvintele-cheie sunt următoarele: „cine se va smeri”. Puțin mai târziu, Isus dezvoltă conceptul, spunând:

Oricine va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru... după cum nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.

Matei 20:26, 28

Uimitor! Ce declarație! El nu a venit să I se slujească, ci El să slujească. El era Fiul. Era scutit. Nu datora nimănui nimic. Nu era supus vreunui om. Cu toate acestea, a hotărât să-Și folosească libertatea ca să slujească.

ELIBERAȚI ÎN VEDEREA SLUJIRII

Ca fii ai lui Dumnezeu, suntem îndemnați în Noul Testament să ne imităm Fratele și să avem aceeași atitudine pe care o vedem la El:

Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie. Numai nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământească, ci slujiți-vă unii altora în dragoste.

Galateni 5:13

Un alt cuvânt pentru libertate este cel de *privilegiu*. Nu trebuie să ne folosim libertatea sau privilegiile de copii ai Dumnezeului celui viu pentru a ne sluji pe noi înșine. Libertatea trebuie folosită pentru a-i sluji pe alții. Slujirea înseamnă libertate, dar sclavia înseamnă înrobire. Sclavul *trebuie* să slujească, în vreme ce slujitorul *trăiește* ca să slujească. Să vedem câteva diferențe între atitudinea unui sclav și cea a unui slujitor:

- *Sclavul* este obligat; *slujitorul* face de bunăvoie.
- *Sclavul* face doar ce i se cere; un *slujitor* atinge potențialul maxim.
- *Sclavul* merge doar o milă; *slujitorul* merge încă una în plus.
- *Sclavul* se simte exploatat; *slujitorul* dăruiește.
- *Sclavul* este legat; *slujitorul* este liber.
- *Sclavul* luptă pentru drepturile sale; *slujitorul* renunță la ele.

Am văzut mulți creștini slujind cu o atitudine plină de resentimente. Dăruiesc în silă și se plâng în timp ce-și plătesc dărilor. Trăiesc în continuare ca sclavi ai unei legi de sub robia căreia au fost eliberați. Rămân sclavi în inima lor.

Este foarte îngrijorător faptul că această lege este formată din pasaje luate din Noul Testament. Ei nu au înțeles „spiritul” în care a dat Isus poruncile. Nu și-au dat seama că au fost eliberați ca să slujească. De aceea, continuă să lupte pentru propriile beneficii, în loc să lupte pentru cele ale altora.

Pavel dă un exemplu clar legat de confruntarea acestei atitudini, în epistolele adresate romanilor și corintenilor. Mâncarea ajunsese să pună la încercare libertatea acestor oameni. Pavel i-a îndemnat să primească bine pe cel slab în credință, fără să stârnească polemici cu privire la părerile îndoielnice. „Unul crede că poate să mănânce de toate; pe când altul, care este slab, nu mănâncă decât verdețuri.” (Vezi Romani 14:1-2.)

Isus arătase clar că nu ceea ce intră în om îl spurcă, ci ceea ce iese din el. Prin afirmația aceasta, a făcut toate mâncărurile curate (Marcu 7:18-19).

Pavel spunea că unii credincioși erau slabi și că nu puteau încă să mănânce carne, de teamă că aceasta fusese jertfită idolilor. Deși Isus abordase deja problema menționată, oamenii aceștia tot nu puteau consuma carne cu conștiința împăcată.

Deci, cât despre mâncarea lucrurilor jertfite idolilor, știm că în lume un idol este tot una cu nimic... totuși, pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu, Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn, Isus Cristos, prin care sunt toate lucrurile și prin El și noi. Dar nu toți au cunoștința aceasta. Ci unii,

fiind obișnuiți până acum cu idolul, mănâncă un lucru ca fiind jertfit unui idol; și cugetul lor, care este slab, este întinat.

1 Corinteni 8:4, 6-7

În acele biserici, creștinii care aveau o credință mai tare mâncau în fața sfinților mai slabi o hrană care provenea din surse îndoielnice. Situația aceasta era problematică, deși Isus făcuse toate mâncărurile curate. Cei mai slabi nu-și puteau scoate din minte imaginea mâncării de pe altarul idolilor. Cei mai tari știau că idolul era una cu nimic și nu se simțeau câtuși de puțin condamnați de conștiința lor în timp ce mâncau.

Dar se pare că cei din urmă erau mai preocupați de păstrarea drepturilor lor de credincioși nou-testamentari decât de grija că și-ar putea ofensa frații. Fără să-și dea seama, puseseră o piatră de poticnire în calea fraților mai slabi. Atitudinea aceasta nu are ce căuta în inima unui slujitor. Iată cum îi abordează Pavel:

Să nu ne mai judecăm dar unii pe alții. Ci mai bine judecați să nu faceți nimic care să fie pentru fratele vostru o piatră de poticnire sau un prilej de păcătuire... căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt.

Romani 14:13,17

Cu alte cuvinte, Pavel spunea: „Să ne amintim la ce se referă de fapt Împărăția: la neprihănire, la pace și la bucurie în Duhul Sfânt.” Noii credincioși erau privați de toate aceste beneficii. Credincioșii mai tari nu-și foloseau libertatea pentru slujire, ci ca platformă pentru „drepturile” lor. Ei aveau cunoștința nou testamentară despre libertate. Dar cunoștința fără dragoste distruge.

Ei nu aveau atitudinea lui Isus în această privință. Isus Și-a dovedit înaintea lui Petru și a celorlalți ucenici drepturile legate de darea pentru Templu, pentru a exemplifica importanța jertfirii de sine de dragul slujirii. El nu a dorit niciodată ca libertatea să devină autorizația de a ne pretinde drepturile și de a-i ofensa pe alții, făcându-i să se poticnească.

Pavel i-a avertizat în privința aceasta pe cei care știau care le erau drepturile în Cristos, dar care nu aveau o inimă slujitoare.

Și astfel, el, care este slab, va pieri din pricina acestei cunoștințe a ta: el, fratele pentru care a murit Cristos! Dacă păcătuiești astfel împotriva fraților și le răniți cugetul lor slab, păcătuiești împotriva lui Cristos.

1 Corinteni 8:11-12

Noi ne putem folosi libertatea pentru a păcătui. Cum? Rănindu-i pe cei cu conștiința mai slabă, făcându-i pe acești micuți ai lui Cristos să se împiedice și să cadă.

RENUNȚAREA LA DREPTURILE NOASTRE

După ce Isus a arătat că era liber în ce privește plata dării pentru Templu, a subliniat cu grijă în fața ucenicilor importanța smereniei:

Dar pentru oricine va face să păcătuiască pe unul din acești micuți, care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară și să fie înecat în adâncul mării. Vai de lume, din pricina prilejurilor de păcătuire! Fiindcă nu se poate să nu vină prilejuri de păcătuire; dar vai de omul acela prin care vine prilejul de păcătuire! Acum, dacă mâna ta sau

piciorul tău te face să cazi în păcat, taie-le și leapădă-le de la tine. Este mai bine pentru tine să intri în viață șchiop sau ciung, decât să ai două mâini sau două picioare și să fii aruncat în focul veșnic. Și dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l de la tine. Este mai bine pentru tine să intri în viață numai cu un ochi, decât să ai amândoi ochii și să fii aruncat în focul gheenei. Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururi fața Tatălui Meu care este în ceruri.

Matei 18:6-10

Tot capitolul acesta din Matei vorbește despre ofensă. Isus spune foarte limpede că trebuie se ne descotorosim de tot ceea ce duce la păcat, chiar dacă este vorba de privilegiile noastre nou testamentare. Dacă acestea îl fac pe fratele nostru mai slab să păcătuiască, renunță la ele în fața lui.

În aceste condiții, s-ar putea să te întrebi de ce ofensa Isus atât de mulți oameni, cum am văzut în capitolul anterior al acestei cărți. Răspunsul este simplu. Isus i-a ofensat pe unii în urma ascultării Sale de Tatăl și a slujirii altora. Ofensele produse nu au luat naștere în urma reclamării propriilor drepturi.

Fariseii au fost ofensați când a vindecat în ziua de Sabat. Ucenicii au fost ofensați de adevărul la predicarea căruia Îl chemase Tatăl. Maria și Marta au fost ofensate când Și-a întârziat sosirea pentru vindecarea lui Lazăr. Dar nu-L vom vedea pe Isus ofensându-i pe alții pentru a Se sluji pe Sine.

În scrisoarea adresată corintenilor, Pavel includea următorul avertisment: „Luați seama însă ca nu cumva această slobozenie a voastră să ajungă o piatră de poticnire pentru cei slabi” (1 Corinteni 8:9).

Libertatea ne-a fost dată ca să slujim și ca să ne jertfim viața. Scopul nostru este acela de a construi, nu de a distruge. Libertatea nu ne-a fost dată nici ca să strângem cât mai multe pentru noi înșine. Pentru că am folosit-o în felul acesta, mulți se simt ofensați astăzi văzând modul de viață al creștinilor.

Ascultați din nou avertismentul care ne este dat în 1 Corinteni 8:9: „Luați seama însă ca nu cumva această slobozenie a voastră să ajungă o piatră de poticnire pentru cei slabi.”

Vă dau un exemplu de încălcare a acestei porunci. În cea de-a doua călătorie pe care am făcut-o pentru slujire în Indonezia, i-am luat cu mine pe Lisa, pe copii și o bonă. Am ajuns în Denpasar, Bali, o insulă care constituie o destinație turistică.

Unul dintre prezbiterii bisericii pe care o vizitam era proprietarul unui hotel modest, aflat într-o intersecție extrem de zgomotoasă a orașului. Străbătusem un drum foarte lung și avusesem parte de puțină odihnă. Eram epuizați. În noaptea aceea am fost treziți în repetate rânduri de zgomote puternice și de lătratul câinilor. Am rămas acolo doar peste noapte, fără să ne putem bucura de odihna de care aveam nevoie.

În ziua următoare am plecat spre Java și, în următoarele două săptămâni, am slujit după un program foarte intens. În intervalul acela am avut o singură zi liberă, iar aceasta a fost destinată deplasărilor. În cursul a douăzeci și patru de ore am slujit de cinci ori într-o biserică de treizeci de mii de membri.

La finalul călătoriei eram programați să trecem din nou prin Bali. Păstorul ne-a informat că vom dormi din nou în hotelul aceluiași prezbiter. Nu eram deloc încântați de perspectiva altei nopți în acele condiții, după două săptămâni epuizante de slujire.

La micul dejun, în dimineața dinaintea plecării din Java spre Bali, o doamnă deosebită s-a oferit să ne plătească șederea la unul dintre hotelurile de lux din Bali. Am fost

entuziasmat, gândindu-mă că ne vom putea odihni și că vom sta într-un loc frumos.

Când am plecat de la restaurant ca să ne facem bagajele, Lisa mi-a spus că nu credea că e o idee bună să acceptăm oferta acelei doamne. Translatorul și cu mine am căutat să o convingem că așa era mai bine. În timpul zborului spre Bali, mi-a spus din nou că nu credea că facem ceea ce trebuie.

Am fost nechibzuit și nu am ascultat-o. I-am spus că biserica nu avea de plătit nimic și că totul va fi bine. Când am ajuns în Bali, pe când ne luam bagajele de la aeroport, a încercat iarăși să mă facă să mă răzgândesc, dar am ignorat-o.

Când ne-am întâlnit cu păstorul, i-am spus că nu va mai fi nevoie să stăm la hotelul prezbiterului, datorită ofertei acelei femei. A părut stingherit de cuvintele mele și l-am întrebat ce se întâmplase.

Din fericire, a fost deschis cu mine și mi-a spus: „John, asta îl va jigni pe prezbiter și familia lui. Au rezervat deja o cameră pentru voi și au refuzat alți clienți ca să păstreze camera liberă.”

Se pare că-l jignisem și pe păstor, fiindcă nu am apreciat ceea ce-mi pusese la dispoziție. În cele din urmă, i-am spus că vom rămâne la hotelul prezbiterului și că vom renunța la oferta acelei doamne.

Domnul mi-a vorbit cu privire la atitudinea mea. Știam că păstorul era rănit. Am văzut că revendicarea drepturilor mele îl jignise pe acest frate și că acesta era un păcat. I-am cerut iertare și am primit-o. Sper să nu fie nevoie să mai învăț o dată lecția aceasta.

TESTUL EDIFICĂRII

Scriind romanilor, apostolul Pavel rezuma perspectiva lui Dumnezeu asupra acestei chestiuni astfel: „Așadar, să urmărim lucrurile care duc la pacea și la zidirea noastră” (Romani 14:19).

Ar trebui să urmărim să nu fim o piatră de poticnire pentru alții din pricina libertății noastre. Ceea ce facem s-ar putea să fie permis de Scriptură. Dar pune-ți următoarea întrebare: caut prin aceasta zidirea altora sau beneficiul propriu?

Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos. Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate zidesc. Nimeni să nu caute folosul lui, ci fiecare să caute folosul altuia... Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu. Să nu-i ofensați nici pe iudei, nici pe greci, nici Biserica lui Dumnezeu, după cum mă silesc și eu în toate lucrurile să plac tuturor, căutând nu folosul meu, ci al celor mai mulți, ca să fie mântuiți.

*1 Corinteni 10:23-24, 31-33, traducere din
limba engleză*

Vă îndemn să îngăduiți Duhului Sfânt să treacă fiecare aspect al vieții voastre prin filtrul acestui pasaj din Scriptură. Permiteți-I să vă arate toate motivațiile sau scopurile ascunse care urmăresc propriul folos și nu pe cel al altora. Indiferent care este domeniul în care lucrați, acceptă chemarea Lui de a trăi ca un slujitor al tuturor.

Folosește-ți libertatea în Cristos pentru a aduce altora eliberarea, nu pentru a-ți impune drepturile. Aceasta a fost una dintre liniile călăuzitoare ale lucrării lui Pavel, care scria: „Noi nu dăm nimănui niciun prilej de poticnire, pentru ca slujba noastră să nu fie defăimată” (2 Corinteni 6:3).

CEL CARE NU POATE IERTA A UITAT CE DATORIE MARE I-A IERTAT LUI DUMNEZEU.

Aveam cartea Momeala Satanei în bibliotecă de mai bine de un an și, în sfârșit, am început să o citesc. Am putut identifica îndată duhul care se instalase în viața mea. Am știut fără umbră de îndoială că Duhul Sfânt mă călăuzea să citesc această carte. Cu cât citesc mai mult, cu atât mă simt mai vinovată de păcatul meu. La biserică, păstorul i-a rugat să iasă în față pe cei care au nevoie să ierte pe cineva. Am mers la altar fără ezitare, dorind să-i iert pe toți cei care simțeam că m-au ofensat, îndeosebi pe tatăl meu. Apoi l-am rugat și pe el să mă ierte. Sunt recunoscătoare că a făcut-o și că acum sunt liberă! Vă mulțumesc pentru cartea aceasta!

R.P., Virginia

IERTAREA: DACĂ NU OFERI, NU PRIMEȘTI

De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea. Și, când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri să vă ierte greșelile voastre. Dar dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre.

Marcu 11:24-26

În partea următoare a cărții aș vrea să ne îndreptăm atenția spre consecințele refuzului de a lăsa în urmă jignirea și spre modul în care ne putem elibera de sub puterea ei.

Isus vorbea foarte serios când a spus: „Dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre”. Noi trăim într-o cultură în care cuvintele noastre nu reflectă întotdeauna ceea ce vrem să spunem. Prin urmare, nu credem că ceilalți chiar vorbesc serios când ne spun ceva și nu le acordăm întotdeauna atenția cuvenită.

Rădăcina acestei situații se găsește în copilărie. Părintele îi spune copilului: „Dacă mai faci asta o dată, iei bătaie.” Copilul nu doar că repetă o dată acțiunea, ci chiar de mai multe ori, după ce a fost avertizat. După fiecare episod, copilul aude aceleași cuvinte din gura părintelui. De obicei, nu se ia nicio măsură de corectare a comportamentului său. Dacă se iau, totuși, anumite măsuri, acestea fie sunt mai ușoare decât cele promise, ori sunt prea aspre, fiindcă părintele este frustrat.

Ambele răspunsuri transmit copilului mesajul că nu vorbești serios sau că ceea ce spui nu este adevărat. Copilul ajunge să considere că nu tot ceea ce îi spun cei care au autoritate asupra lui este adevărat. În consecință, este confuz, neștiind când și dacă ar trebui să-i ia în serios pe adulții din viața lui. Această atitudine se extinde și asupra altor aspecte ale vieții sale. Își vede profesorii, prietenii, liderii și șefii prin aceiași parametri de referință. Până să ajungă adult, a și acceptat această atitudine ca pe una normală. Conversațiile lui conțin promisiuni și declarații pe care nici el nu le ia în serios.

Să vă dau un exemplu ipotetic al unei conversații tipice. Jim îl zărește pe Tom, pe care-l cunoaște, dar pe care nu l-a mai văzut de ceva vreme. Este grăbit și se gândește: „O, nu! Nu-mi vine să cred că dau peste Tom tocmai acum. N-am vreme să stau la discuții!”

Cei doi bărbați se privesc.

Jim spune: „Slavă Domnului, frate. Mă bucur să te văd.”

Stau câteva clipe de vorbă. Fiindcă Jim se grăbește, încheie spunând: „Trebuie să ne întâlnim cândva și să luăm masa împreună.”

Mai întâi, Jim nu s-a bucurat să-l vadă pe Tom, fiindcă se grăbea. Apoi, nu se gândea la Domnul când l-a salutat cu „Slavă Domnului!” În al treilea rând, nu avea nici cea mai mică intenție să concretizeze în vreun fel invitația. Era doar un mod de a scăpa mai repede și de a-și ușura totodată

conștiința. Deci, nimic din ce a spus Jim în cursul conversației nu a fost serios.

Situații reale, asemănătoare cu aceasta, apar în fiecare zi. Un sfert din ceea ce spune majoritatea oamenilor nu este serios. Este, deci, de mirare că ne vine greu să discernem când să credem pe cineva pe cuvânt?

Dar, când Isus vorbește, El vrea să-L luăm în serios. Nu putem privi ceea ce spune El la fel cum privim cuvintele celorlalte persoane sub autoritatea cărora ne aflăm sau așa cum vedem celelalte relații ale noastre. Când El ne spune ceva, vorbește serios. El este credincios și atunci când noi nu ne dovedim la fel. El pășește la un nivel de integritate și de adevăr care transcende cultura sau societatea noastră. De aceea, când Isus a spus: „Dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre”, a vorbit foarte serios.

Ca să facă un pas mai departe, El nu face afirmația aceasta o singură dată în Evanghelii, ci de mai multe ori, evidențiind importanța acestui avertisment. Să privim câteva dintre afirmațiile acestea, făcute de Isus cu diferite ocazii:

Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.

Matei 6:14-15

Iertați și vi se va ierta.

Luca 6:37

Ne iartă nouă greșelile noastre, precum iertăm și noi greșelilor noștri.

Matei 6:12

Mă întreb cât de mulți creștini și-ar dori ca Dumnezeu să-i ierte la fel cum i-au iertat ei pe cei care i-au ofensat. Totuși, acesta este modul în care vor fi iertați. Fiindcă lipsa iertării este atât de răspândită în bisericile noastre, nu vrem să luăm în serios aceste cuvinte ale lui Isus. Răspândită sau nu, adevărul nu se schimbă. Modul în care iertăm, în care lăsăm în urmă ofensa și în care căutăm să-l ridicăm pe cel de lângă noi va fi cel în care vom fi iertați și noi.

Am auzit o mărturie neobișnuită despre un misionar din Filipine. Niște prieteni ai mei care-l cunoșteau dintr-o călătorie misionară anterioară mi-au arătat un articol care-i relatea experiențele.

Omul acesta se opusese chemării lui Dumnezeu din viața lui, din pricina succesului de care se bucura în afaceri. Câștiga o mulțime de bani. Neascultarea l-a ajuns în final din urmă și a sfârșit în spital, din pricina unui atac de cord.

A murit pe masa de operație și s-a trezit la poarta cerului. Isus era acolo și i-a vorbit despre neascultarea lui. Omul l-a spus că, dacă-i va lungi viața, Îl va sluji. Domnul a consimțit.

Înainte să-l trimită înapoi în trup, Domnul i-a arătat o viziune a iadului. A văzut-o pe mama soției lui arzând în flăcările iadului.

A fost uimit. Ea rostise „rugăciunea păcătosului”, spusese că este creștină și frecventase biserica. „De ce se află acolo?” L-a întrebat el pe Domnul.

Domnul i-a spus că refuzase să-și ierte o rudă și că, de aceea, nu a putut fi iertată.

IERTAREA ȘI CREȘTEREA SPIRITUALĂ

Lisa și cu mine am văzut în propria lucrare multe exemple în care oamenii au căzut în capcana neiertării. Când am slujit pentru prima dată în Indonezia, am stat în casa unui om de afaceri prosper. Deși frecventa împreună cu familia lui biserica în care slujeam, nu erau mântuiți.

În cursul săptămânii în care am fost acolo, soția lui a fost mântuită; a urmat el, apoi cei trei copii. În viața lor a venit eliberarea și atmosfera din casa lor s-a schimbat. Căminul lor era acum plin de bucurie.

Când au aflat că mă voi întoarce în Indonezia împreună cu soția mea, ne-au invitat să stăm la ei și s-au oferit să plătească biletele de avion pentru cei trei copii ai noștri și pentru o bonă.

Am sosit și am slujit de zece ori în biserica lor. Am predicat despre pocăință și despre prezența Domnului. Am simțit prezența divină în cursul serviciilor și am văzut lacrimile și strigătele de eliberare care o atestau.

Întreaga familie s-a bucurat din nou de slujirea aceasta. Mama gazdei noastre, care locuia în același oraș, a participat la fiecare serviciu. Și ea contribuise cu o sumă importantă pentru cumpărarea biletelor copiilor.

Spre finalul săptămânii, mama acestui om m-a privit drept în ochi și m-a întrebat: „John, de ce nu am simțit niciodată prezența lui Dumnezeu?”

Tocmai terminasem de servit micul dejun și toți ceilalți se ridicaseră de la masă.

„Am fost la fiecare serviciu, a continuat ea, și am ascultat cu băgare de seamă tot ce ai spus. Am ieșit în față cu pocăință și, totuși, nu am simțit deloc prezența lui Dumnezeu. Ba mai mult, nu am simțit-o nici cu altă ocazie.”

Am stat de vorbă cu ea o vreme și apoi i-am spus: „Haide să ne rugăm să fii umplută cu Duhul lui Dumnezeu.” Mi-am pus mâinile peste ea și m-am rugat să primească Duhul Sfânt, dar nu simțeam câtuși de puțin prezența lui Dumnezeu.

Atunci Domnul mi-a vorbit în duhul meu: „În inima ei păstrează neiertare față de soțul ei. Spune-i să-l ierte.”

Mi-am luat mâinile de pe capul ei. Știam că soțul ei murise, dar m-am uitat la ea și i-am spus: „Domnul îmi arată că nu l-ai iertat pe soțul tău.”

„Așa este, a recunoscut ea, dar am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să-l iert.”

Apoi mi-a povestit experiențele cumplite prin care trecuse din pricina lui. Înțelegeam acum de ce îi era greu să-l ierte.

Dar i-am spus: „Ca să poți primi ceva din partea lui Dumnezeu, trebuie să ierți” și i-am explicat ce spusese Isus despre iertare.

„Nu-l poți ierta prin propriile puteri. Trebuie să aduci problema aceasta înaintea Domnului și să-L rogi mai întâi pe El să te ierte. Apoi îți poți ierta soțul. Ești gata să lași în urmă sentimentele acestea pe care le ai împotriva lui?”

„Da”, mi-a răspuns ea.

Am condus-o într-o rugăciune simplă. „Tată din ceruri, în Numele lui Isus Te rog să mă ierți pentru neiertarea față de soțul meu. Doamne, știu că nu-l pot ierta prin puterile mele. Am dat greș deja în privința aceasta, dar acum doresc să îndepărtiez din inima mea orice lipsă a iertării. Îl iert pe soțul meu.”

Abia a sfârșit de rostit aceste cuvinte și lacrimile au început să-i brăzdeze obraji.

„Ridică-ți mâinile și vorbește în limbi”, am îndemnat-o.

S-a rugat pentru prima oară în viață într-o frumoasă limbă cerească. Simțeam cu atâta intensitate prezența Domnului în jurul mesei la care ședeam, încât am fost copleșiți pe deplin. Ea a plâns vreo câteva minute. Am vorbit puțin, iar apoi am îndemnat-o să se bucure de prezența Domnului. Ea a continuat să I se închine, iar eu am lăsat-o singură.

Când vestea a ajuns la urechile fiului și ale nurorii ei, aceștia au fost șocați. Fiul femeii a spus că nu o văzuse niciodată pe mama lui plângând.

Nici ea nu-și putea aduce aminte ultima oară când vărsase lacrimi. „N-am plâns nici atunci când a murit soțul meu.”

În cursul serviciului din seara aceea a fost botezată în apă. În următoarele trei zile am putut observa o strălucire și un zâmbet cald care radiau de pe chipul ei. Nu-mi amintesc s-o fi văzut zâmbind înainte. Fiindcă nu vroia să ierte, era ținută în temnița acestui spirit al lipsei de iertare. Dar, odată ce și-a iertat soțul și a lăsat trecutul în urmă, a primit puterea Domnului în viața ei și a devenit conștientă de prezența Lui.

SLUJITORUL NEIERTĂTOR

În Matei 18, Isus aduce mai multă lumină asupra robiei neiertării și a ofensei. În pasajul acesta îi învăța pe ucenici cum să se împace cu un frate care i-a jignit. (Vom vorbi despre reconciliere într-un capitol următor.)

Petru a întrebat: „Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?” (Matei 18:21) Petru se credea generos.

Acestui ucenic îi plăceau extremele. El a fost cel care a spus: „Am să fac aici trei colibe: una pentru Tine, una pentru Moise și una pentru Ilie” (Matei 17:4), pe muntele schimbării la față. Acum credea, probabil, că dă dovadă de mărinimie. „Îl voi impresiona pe Învățătorul nostru cu disponibilitatea mea de a ierta de șapte ori.”

Dar a primit o replică uimitoare. Isus a spulberat ceea ce lui Petru i se părea generozitatea întrupată: „Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte” (Matei 18:21). Cu alte cuvinte, trebuie să iertăm ca și Dumnezeu, adică fără limită.

Isus a relatat apoi o pildă pentru a întări cele spuse:

Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat, care a vrut să se socotească cu robii săi. A început să facă socoteala, și i-au adus pe unul care îi datora zece mii de talanți.

Matei 18:23-24

Pentru a înțelege proporțiile despre care vorbea Isus, trebuie să știm ce era un talant. Acesta era o unitate de măsură folosită pentru cântărirea aurului (2 Samuel 12:30), a argintului (1 Împărați 20:39), a altor metale și mărfuri. În pilda aceasta, talanții reprezintă datoria slujitorului, deci putem presupune că Isus Se referea la o monedă de schimb, cum era aurul sau argintul. Să spunem că ar fi fost vorba de aur.

Talantul obișnuit cântărea aproximativ treizeci și patru de kilograme. Era greutatea pe care o putea duce un om. (Vezi 2 Împărați 5:23.) Zece mii de talanți ar reprezenta aproximativ trei sute patruzeci de mii de kilograme sau trei sute patruzeci de tone. Deci, servitorul acesta datora împăratului trei sute patruzeci de tone de aur.

În zilele noastre, prețul aurului ajunge la 14\$ gramul, deci un talant de aur ar valora 476000\$, ceea ce înseamnă că zece mii de talanți de aur ar valora 4,76 miliarde. Așadar, slujitorul acesta datora împăratului 4,76 miliarde!

Isus sublinia în pilda aceasta faptul că slujitorul avea o datorie pe care nu ar fi putut-o plăti vreodată. Mai departe citim următoarele:

Fiindcă el n-avea cu ce plăti, stăpânul lui a poruncit să-l vândă pe el, pe nevasta lui, pe copiii lui și tot ce avea, și să se plătească datoria. Robul s-a aruncat la pământ, i s-a închinat și a zis: „Doamne, mai îngăduie-mă și-ți voi plăti tot.” Stăpânul robului aceluia, făcându-i-se milă de el, i-a dat drumul și i-a iertat datoria.

Matei 18:25-27

Să vedem acum în ce fel se aplică pilda aceasta ofenselor. Când o persoană jignește o alta, cea dintâi acumulează o

datorie. Ați auzit cuvintele: „O să plătească pentru asta!” Așadar, iertarea seamănă cu anularea unei datorii.

Împăratul Îl reprezintă pe Dumnezeu Tatăl, care i-a iertat servitorului o datorie pe care îi era cu neputință să o plătească. În Coloseni 2:13-14, găsim scris: „Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile. A șters zapisul [evidența datoriilor] cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce.”¹

Datoria care ne-a fost iertată nu putea fi achitată. Nu exista nicio cale de a-I plăti lui Dumnezeu ceea ce-I datoram. Păcatul nostru era copleșitor. Așa că Dumnezeu ne-a dat mântuirea ca dar. Isus a plătit datoriile noastre care ne acuzau. Putem vedea paralela dintre relația slujitorului cu împăratul și relația noastră cu Dumnezeu.

Robul acela, când a ieșit afară, a întâlnit pe unul dintre tovarășii lui de slujbă, care-i era dator o sută de dinari. A pus mâna pe el și-l strângea de gât, zicând: „Plătește-mi ce-mi ești dator.”

Matei 18:28

Un dinar echivala cu plata unei zile de muncă.² Raportat la sumele de astăzi, o sută de dinari ar valora în jur de patru mii de dolari. Să citim mai departe:

Tovarășul lui s-a aruncat la pământ, îl ruga și zicea: „Mai îngăduie-mă și-ți voi plăti.” Dar el n-a vrut, ci s-a dus și l-a aruncat în temniță, până va plăti datoria.

Matei 18:29-30

Unul dintre tovarășii lui de slujbă îi datora o sumă considerabilă: o treime din venitul pe un an. V-ar plăcea să pierdeți o treime din salariu? Dar nu uitați că acestui om i s-a iertat o datorie de 4,76 miliarde, adică mai mult decât ar fi putut câștiga într-o viață!

Comparativ cu ofensa noastră la adresa lui Dumnezeu, jignirile pe care nu vrem să le iertăm altora seamănă cu raportul dintre patru mii și 4,76 miliarde. S-ar putea să fi fost tratați nedrept de cineva, dar aceasta nu se compară cu păcatele noastre față de Dumnezeu.

Poate că ai impresia că nimeni nu a trecut prin ce treci tu. Însă nu înțelegi cu câtă nedreptate a fost tratat Isus. El era nevinovat, Mielul fără pată care a fost junghiat.

Cei care nu pot ierta uită cât de mare a fost datoria de care au fost ei iertați. Când vei înțelege că Isus te-a salvat de la moarte și de la chin veșnic, îi vei ierta și tu pe alții în mod necondiționat. (Vom discuta despre felul în care putem face acești pași în capitolul al treisprezecelea.)

Nimic nu este mai rău decât o veșnicie întreagă într-un iaz de foc. Acolo nu există alinare, viermele nu moare și flacăra nu se stinge. Aceasta a fost destinația noastră, până când Dumnezeu ne-a iertat prin moartea Fiului Său, Isus Cristos. Aleluia! Dacă îți este greu să ierți, gândește-te la realitatea iadului și la dragostea lui Dumnezeu, care te-a salvat de acolo.

LECȚII PENTRU CREDINCIOȘI

Să continuăm citirea pildei:

Când au văzut tovarășii lui cele întâmplate, s-au întristat foarte mult și s-au dus de au spus stăpânului lor cele petrecute. Atunci stăpânul a chemat la el pe robul acesta și i-a zis: „Rob viclean! Eu ți-am iertat toată datoria fiindcă m-ai

*rugat. Oare nu se cădea să ai și tu milă de
tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?”*

Matei 18:31-33

În pilda aceasta, Isus nu Se referă la cei necredincioși, ci vorbea despre slujitorii împăratului. Celui dintâi slujitor i s-a iertat deja o mare datorie (a primit mântuirea) și a fost numit „robul împăratului”. Cel pe care nu vroia să-l ierte era un „tovarăș de slujbă”. Prin urmare, putem concluziona că aceasta este soarta unui credincios care refuză să ierte.

*Și stăpânul s-a mâniat și l-a dat pe mâna
chinuitorilor, până va plăti tot ce datora. Tot așa
vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare
dintre voi nu iartă din toată inima pe fratele său.*

Matei 18:34-35

Versetele acestea conțin trei idei principale:

1. Slujitorul neiertător este dat pe mâna chinuitorilor.
2. Acum are de plătit datoria inițială, de 340 de tone de aur.
3. Dumnezeu Tatăl va face la fel oricărui credincios care nu iartă greșelile fratelui său.

1. Slujitorul neiertător este dat pe mâna chinuitorilor

Dicționarul **Webster** definește *tortura* ca pe „agonia trupului și a minții” sau „provocarea unei dureri intense pentru a pedepsi, pentru a constrânge sau pentru a satisface o plăcere sadică”.³

Cei care aplică tortura sunt duhurile demonice. Dumnezeu dă acestor chinuitori permisiunea de a produce durere și agonie la nivelul trupului și al minții, chiar dacă cei pedepsiți astfel sunt credincioși. M-am rugat deseori în cursul serviciilor pentru oameni care nu puteau primi vindecare,

alinare sau eliberare, pentru simplul motiv că nu vroiau să-i ierte din toată inima pe alții.

Medicii și oamenii de știință au stabilit existența unei legături cauzale între lipsa iertării și amărăciune, respectiv anumite boli, precum artrita și cancerul. Multe cazuri de boli mintale se leagă de lipsa iertării, care a dus la cufundarea în amărăciune.

De obicei, refuzăm să oferim altora iertarea, dar uneori nu ne-o acordăm nici nouă înșine. Isus ne învăța că dacă știm că are cineva ceva împotriva noastră, să ne lăsăm darul la altar și să ajungem la pace. Cuvântul „cineva” te include și pe tine! Dacă Dumnezeu te-a iertat, cine ești tu ca să nu ierți o persoană pe care El a iertat-o, chiar dacă aceasta ești chiar tu?

2. Slujitorul neiertător are de plătit datoria inițială, pe care nu o poate achita

Acestui slujitor i s-a cerut să facă ceva ce întrecea puterile sale. Situația lui era asemănătoare cu cea în care nouă ni s-ar cere să plătim datoria pe care a achitat-o Isus pe Calvar. Dacă ar trebui să facem aceasta, ne-am pierde mântuirea.

„Ia stai o clipă, vei spune. Credeam că, odată ce o persoană rostește rugăciunea păcătosului și își dedică viața lui Isus, nu se mai poate pierde niciodată.”

Dacă aceasta îți este convingerea, explică de ce a scris Petru următoarele:

*În adevăr, dacă, după ce au scăpat de
întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și
Mântuitorului nostru, Isus Cristos, se încurcă
iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă
se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai
bine pentru ei să nu fi cunoscut starea
neprihănirii decât, după ce au cunoscut-o, să se
întoarcă de la porunca sfântă, care le fusese dată.*

2 Petru 2:20-21

Petru vorbea despre oameni care scăpaseră de sub stăpânirea păcatului (de închinăciunile lumii), prin mântuirea în Isus Cristos. Cu toate acestea, au fost prinși iarăși de mrejele păcatului (care pot fi reprezentate de lipsa iertării) și biruiți de ele. Faptul că au fost biruiți de păcat înseamnă că nu s-au întors la Dumnezeu ca să se pocăiască de păcatul săvârșit cu voia. Petru afirmă că părăsirea căii neprihănirii este mai gravă decât necunoașterea acesteia. Cu alte cuvinte, Dumnezeu spune că este mai bine să nu fi fost mântuit niciodată decât să fi primit darul vieții veșnice și să îl fi părăsit pentru totdeauna.

Iuda descria, de asemenea, niște oameni care făceau parte din biserică, dar care erau „de două ori morți” (Iuda 12-13). A fi de două ori mort înseamnă că ai fost mort o dată, când nu-L aveai pe Cristos, apoi ai venit la viață când L-ai cunoscut, după care ai murit din nou, îndepărtându-te pentru totdeauna de căile Lui.

Vedem că mulți vor veni la Isus justificându-se astfel: „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege»” (Matei 7:22-23). Oamenii aceștia L-au cunoscut. L-au numit Domn și au făcut minuni în Numele Lui. Dar El nu i-a cunoscut.

Cine sunt cei pe care-i va cunoaște Isus? Apostolul Pavel scrie: „Dacă iubește cineva pe Dumnezeu, este cunoscut de Dumnezeu” (1 Corinteni 8:3). Dumnezeu îi cunoaște pe cei ce-L iubesc.

S-ar putea să spui: „Eu îl iubesc pe Dumnezeu, doar că nu-l iubesc pe fratele acesta care m-a rănit.” În cazul acesta, te înșeli și nu-L iubești pe Dumnezeu, căci este scris: „Dacă zice cineva: «Eu iubesc pe Dumnezeu» și urăște pe fratele lui... pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe

care nu-L vede?” (1 Ioan 4:20). Amăgirea de sine este cumplită, fiindcă cel înșelat crede din toată inima că are dreptate. Crede că el este într-un fel, când, de fapt, este în altul. Cel care refuză să asculte Cuvântul, se amăgește singur.

Nu este interesant că „mulți” se vor aștepta să intre în cer, dar vor fi respinși, precum și că Isus a spus că mulți vor fi ofenșați în zilele din urmă (Matei 24:10)? S-ar putea oare ca aceste două grupuri să includă aceiași oameni?

Unii credincioși sunt atât de chinuiți de lipsa iertării, încât ajung să spere că moartea le va aduce eliberarea. Însă nu este așa. Trebuie să rezolvăm acum problema lipsei iertării, sau vom fi chemați să plătim apoi ceea ce nu putem achita.

3. Dumnezeu Tatăl va face așa oricărui credincios care refuză să ierte din inimă, oricât de mare ar fi rana sau ofensa

Isus a fost foarte specific, pentru a Se asigura că vom înțelege această pildă. Aproape de fiecare dată, Isus nu explica o pildă decât dacă ucenicii Îi cereau s-o facă. Totuși, în acest caz, nu a lăsat loc de întrebări legate de severitatea pedepsei pentru cei care refuză să ierte.

În numeroase alte cazuri, Isus a arătat limpede, de asemenea, că, dacă nu iertăm, nu vom fi iertați. Nu uitați că El nu este ca noi; ceea ce spune, și face.

Totuși, situația din biserică nu reflectă o înțelegere corectă a acestui adevăr. În schimb, oamenii invocă tot felul de scuze pentru neiertarea din inima lor. Lipsa iertării este considerată un păcat mai mic decât homosexualitatea, adulterul, furtul, beția și altele. Dar cei care o practică nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu, după cum vor rămâne afară și cei ce practică alte păcate.

S-ar putea ca mesajul acesta să li se pară unora prea dur, dar eu îl văd ca pe un mesaj al milei și al avertizării, nu ca pe unul al judecății aspre. Preferi să fii convins acum de Duhul Sfânt cu privire la păcatul tău și să ai parte de o pocăință și de

o iertare autentică? Sau preferi, mai degrabă, să refuzi să ierți și să îți auzi apoi Stăpânul spunând: „Pleacă”, atunci când nu mai ai șansa de a te pocăi?

TREBUIE SĂ NE ÎNDEPĂRTĂM ATÂT
DE MULT DE IDEEA RĂZBUNĂRII PROPRII,
ÎNCÂT SĂ RISCĂM CU BUNĂ
ȘTIINȚĂ SĂ FIM RĂNIȚI DIN NOU

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ascultarea de care ați dat dovadă scriind cartea Momeala Satanei. Cartea aceasta poartă cu sine ungerea lui Dumnezeu în așa măsură încât Duhul Său mi-a vorbit mereu pe parcursul citirii ei, care nu a durat decât vreo două zile. Cartea aceasta mi-a schimbat pe deplin viața. Am fost eliberat din lanțurile ofensei și voi continua să-mi întrebuițez inima, mintea și emoțiile ca să rămân liber.

L.M., Carolina de Sud

RĂZBUNAREA: CAPCANA

Nu întoarceți rău pentru rău. Urmăriți ce este bine, înaintea tuturor oamenilor.

Romani 12:17

După cum am văzut în capitolul anterior, arborarea neiertării, în urma unei ofense suferite, se aseamănă cu pretinderea achitării unei datorii pe care o are cineva față de noi. Când cineva ne-a greșit cu ceva, credem că acesta ne este dator. Așteptăm un soi de plată, bănească sau de altă natură.

Sistemul nostru judiciar există pentru a face dreptate celor vătămați. Procesele se declanșează în urma încercării oamenilor de a obține plata datoriilor pe care le au alții față de ei. Când o persoană este vătămată în vreun fel de o alta, justiția noastră spune: „Acuzatul va fi judecat pentru ce a făcut și va trebui să plătească dacă va fi găsit vinovat.” Slujitorul neiertător a vrut ca tovarășul lui de slujbă să plătească ce-i datora, așa că a căutat să-și primească drepturile apelând la curtea de judecată. Nu aceasta este calea neprihănirii.

Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri; ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu, căci este scris: „Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti” zice Domnul.

Romani 12:19

Nu este drept pentru noi, ca și copii ai lui Dumnezeu, să ne răzbunăm singuri. Dar, când refuzăm să iertăm, căutăm tocmai răzbunarea. Dorim, urmărim, plănuim și punem în aplicare răzbunarea. Nu iertăm până când datoria este plătită integral și doar noi putem hotărî care este compensația acceptabilă. Când căutăm să corectăm răul care ni s-a făcut, ne așezăm singuri pe scaunul judecătorului. Dar noi știm că:

Unul singur este dătătorul și judecătorul Legii: Acela care are puterea să mântuiască și să piardă. Dar tu cine ești să judeci pe aproapele tău? Nu vă plângeți unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți judecați: iată că Judecătorul este chiar la ușă!

Iacov 4:12; 5:9

Dumnezeu este Judecătorul cel drept. El va judeca după dreptate. Dar El va răsplăti potrivit cu neprihănirea. Dacă cineva a săvârșit un rău și se pocăiește cu adevărat, lucrarea lui Isus de pe Calvar șterge datoria.

Poate că vei spune: „Dar el a greșit față de mine, nu față de Isus!”

Da, dar nu-ți dai seama cât ai greșit tu față de El! Isus a fost o victimă nevinovată, asupra Lui nu apăsă nicio vină, în vreme ce toți ceilalți oameni păcătuiseră și fuseseră condamnați la moarte. Fiecare dintre noi a încălcat legile lui Dumnezeu, care sunt deasupra celor omenești. Noi toți ar trebui să fim condamnați la moarte, în urma hotărârii celei

mai înalte curți de justiție din univers, dacă ar fi să se facă dreptate.

Poate că nu ai făcut nimic pentru a provoca răul săvârșit de un altul în relația cu tine. Dar, dacă pui în contrast ceea ce ai avut tu de suferit cu ceea ce ți s-a iertat, cele două nu se pot compara. Datoria pe care ar trebui să o achiți nu ar scădea nici măcar cu o fărâmbă dacă ai scădea din ea ce-ți datorează ție aproapele. Dacă te simți înșelat, nu ai înțeles îndurarea de care ți s-a făcut parte.

ZONA GRI A RESENTIMENTELOR

Sub legământul Vechiului Testament, dacă îmi provocai vre o pagubă, aveam dreptul legal de a-ți întoarce paguba. Legea acorda permisiunea recuperării datoriilor, după principiul „ochi pentru ochi”. (Vezi Levitic 24:19; Exod 21:23-25). Legea avea autoritatea supremă. Isus nu murise încă pentru a aduce eliberarea.

Iată cum Se adresează El credincioșilor din noul legământ:

Ați auzit că s-a zis: „Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.” Dar Eu vă spun: să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt. Orișicui vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa. Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două. Celui ce-ți cere, dă-i; și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine.

Matei 5:38-42

Isus elimină orice zonă gri în ce privește resentimentele. De fapt, El spune că atitudinea noastră ar trebui să fie opusă ideii de răzbunare, într-atât încât să fim dispuși să ne facem vulnerabili în fața posibilității ca alții să profite din nou de noi.

Când căutam să corectăm nedreptatea care ni s-a făcut, ne așezăm singuri pe scaunul judecătorului. Slujitorul neiertător din Matei 18 a făcut tocmai aceasta când l-a trimis pe tovarășul lui în temniță. Ca urmare, cel dintâi a fost dat, la rândul lui, pe mâna chinuitorilor, iar familia sa a fost vândută, până când avea să plătească tot ce datora.

Noi trebuie să-I facem loc dreptului Judecător. El răsplătește după dreptate și numai El răzună justificat.

Vorbeam despre subiectul jignirii într-o biserică din Tampa, statul Florida. La finalul serviciului, a venit la mine o femeie. Mi-a spus că-și iertase fostul soț pentru tot ce-i făcuse. Dar, în timp ce mă ascultase pe mine vorbind despre depășirea ofenselor, și-a dat seama că încă nu avea pace și că nu se simțea deloc în largul ei.

„Încă nu l-ai iertat cu adevărat”, i-am spus cu blândețe.

„Ba da, mi-a zis ea. Am vărsat lacrimile iertării.”

„Se poate să fi plâns, dar nu l-ai dezlegat în inima ta.”

A insistat că mă înșelam și că-l iertase. „Nu vreau nimic de la el. Am trecut peste toate.”

„Spune-mi ce ți-a făcut”, am rugat-o eu.

„Împreună cu soțul meu slujeam în lucrarea pastorală. Ne-a părăsit pe mine și pe cei trei băieți și a plecat cu o femeie cunoscută din biserică.” Ochii i s-au împăienjenit de lacrimi. „A spus că greșise căsătorindu-se cu mine, fiindcă voia desăvârșită a lui Dumnezeu era ca el să se însoare cu femeia aceea. Mi-a spus că ea îi era de folos în lucrare, fiindcă îl sprijinea mai mult, în vreme ce eu eram o piedică. Zicea că eu sunt prea critică. A pus pe umerii mei întreaga vină a destrămării căsniciei noastre. Nu s-a întors niciodată să-și recunoască greșeala.”

Era evident că omul acesta fusese amăgit profund și că-și rănise adânc soția și copiii. Ea suferise mult în urma acțiunilor lui și așteptase ca el să-și plătească datoria. Aceasta nu consta într-o pensie alimentară sau în alt fel de sprijin, căci noul ei soț îi asigura toate cele necesare. Datoria pe care dorea ca fostul soț s-o achite era aceea de a recunoaște că el greșise și că ea avusese dreptate.

„Nu vrei să-l ierți până când va veni la tine spunându-ți că a greșit, că a fost vina lui, nu a ta, și până când îți va cere iertare. Aceasta este plata neachitată care te-a ținut legată”, i-am spus eu.

Dacă Isus ar fi așteptat ca noi să venim la El și să ne cerem iertare, spunându-I: „Am greșit; Tu ai avut dreptate; iartă-ne”, *nu* ne-ar fi iertat pe cruce. Când stătea pironit acolo, a strigat: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23:34). El ne-a iertat înainte ca noi să venim la El mărturisindu-ne păcatele săvârșite împotriva Sa. Cuvintele apostolului Pavel ne îndeamnă astfel: „Cum v-a iertat Cristos, așa iertați-vă și voi” (Coloseni 3:13). În Efeseni 4:32 ni se spune, de asemenea: „fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Cristos.”

Când i-am spus acestei femei: „Nu-l vei ierta până când îți va spune: «Eu am greșit; tu ai avut dreptate»”, a început să verse lacrimi. Ceea ce-și dorea ea părea o compensație mărunță față de toată durerea pe care le-o produsese ei și copiilor. Însă ea era prinsă în robia justiției omenești. Se așezase pe scaunul judecătorului, revendicându-și dreptul la plata datoriei și așteptând ca el s-o achite. Ofensa suferită crease dificultăți în relația cu noul ei soț. De asemenea, îi afectase și relațiile cu toți bărbații care aveau o anumită autoritate asupra ei, fiindcă fostul ei soț îi fusese și păstor.

Isus a asemănat deseori starea inimii noastre cu cea a solului. Suntem îndemnați să ne fixăm rădăcinile în dragostea lui Dumnezeu. Sămânța Cuvântului Său va prinde apoi rădăcină în inima noastră, va crește și va aduce în cele din urmă roada neprihănirii. Rода aceasta este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea și înfrânarea poftelor. (Vezi Galateni 5:22-23.)

Dar solul va face să crească doar ceea ce a fost sădit în el. Dacă semănăm semințele datoriei, ale neiertării, ale ofensei, în locul dragostei de Dumnezeu va răsări alt lăstar, așa-numita „rădăcină de amărăciune”.

Francis Frangipane a dat o definiție excelentă amărăciunii: „Amărăciunea este răzbunarea neîmplinită.”¹ Amărăciunea ia naștere atunci când răzbunarea nu este satisfăcută în măsura dorită de noi.

Scriitorul Epistolei către evrei aborda în mod direct subiectul acesta.

Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul. Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare și mulți să fie întinați de ea.

Evrei 12:14-15

Observați cuvintele „mulți să fie întinați”. S-ar putea referi la aceiași oameni cu privire la care afirma Isus că vor fi ofenșați în zilele din urmă? (Vezi Matei 24:10.)

Amărăciunea este o rădăcină. Dacă rădăcinile sunt îngrijite – udate, protejate, hrănite – cresc tot mai mult în adâncime și în vigoare. Dacă nu sunt smulse din timp, rădăcinile sunt apoi greu de scos din pământ. Tăria ofensei va continua să crească. De aceea suntem îndemnați să nu lăsăm soarele să apună peste mânia noastră. (Vezi Efeseni 4:26.) Dacă nu smulgem rădăcina amărăciunii, în loc să vedem crescând roada neprihănirii, vom avea parte de o recoltă a mâniei, a resentimentelor, a geloziei, a urii, a competiției și a discordiei. Isus a numit acestea „roade rele”. (Vezi Matei 7:19-20.)

Biblia spune că cel care nu caută pacea, trecând peste ofense, va fi în cele din urmă întinat. Ceea ce este prețios în ochii Domnului va ajunge să fie atins de stricăciune, din pricina josniciei neiertării.

POTENȚIALUL REGE SE ÎNTINEAZĂ

În prima parte a cărții am văzut că David i-a rămas loial regelui Saul și atunci când acesta din urmă nu i-a răsplătit cu aceeași monedă. David nu a căutat să se răzbune, deși i s-a ivit de două ori ocazia. David era un om după inima lui Dumnezeu. L-a lăsat pe Dumnezeu să judece între el și Saul. Când judecata lui Dumnezeu a venit peste Saul, David nu s-a bucurat. L-a jelit pe Saul, pentru că în inima lui nu avea nicio frântură de amărăciune față de acesta.

După moartea lui Saul, David a preluat tronul. A întărit națiunea, s-a bucurat de succes în plan militar și financiar, și și-a păstrat tronul în siguranță. Și-a luat multe soții, iar acestea i-au născut urmași, printre care și Amnon, fiul său cel mai mare, și Absalom, cel de-al treilea născut.

Amnon, fiul lui David, a săvârșit un păcat mârșav împotriva surorii sale vitrege, Tamar, care era sora lui Absalom. S-a prefăcut că este bolnav și i-a cerut tatălui lui să o trimită pe Tamar să îi servească masa. Când aceasta a venit, și-a scos afară slujitorii și a violat-o. Apoi a disprețuit-o și i-a poruncit să plece dinaintea lui. Amnon necinstise o prințesă fecioară, acoperind-o de rușine. (Vezi 2 Samuel 13.)

Fără să-i spună un cuvânt fratelui său vitreg, Absalom a adus-o pe Tamar în casa lui și i-a purtat de grijă. Însă, de atunci, Absalom a început să-l urască pe Amnon pentru că-i necinstise sora.

Absalom aștepta ca David să-l pedepsească pe Amnon. Regele a fost revoltat când a auzit despre mișelia pe care o săvârșise Amnon, dar nu a luat niciun fel de măsuri. Absalom a fost profund rănit văzând că tatăl lui nu a făcut dreptate.

Cândva, Tamar se îmbrăcase cu rochiile pe care le purtau fiicele regelui câtă vreme erau fecioare; acum era îmbrăcată în rușine. Era o fată frumoasă și, probabil, fusese prețuită de întregul popor. Acum trăia o viață izolată și nu se mai putea căsători, fiindcă își pierduse fecioria.

Era nedrept. Ea avusese grijă de Amnon la porunca regelui și fusese violată. Viața ei se sfârșise, în vreme ce bărbatul care săvârșise nelegiuirea își ducea zilele de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ea purta povara celor întâmplate, iar viitorul ei fusese cu totul zdrobit.

Zi după zi, Absalom își vedea sora îndurerată. Viața perfectă de prințesă se transformase într-un coșmar. Absalom a așteptat vreme de un an ca tatăl lui să facă ceva, dar David nu a mișcat un deget. Absalom s-a simțit ofensat de fratele lui și l-a urât pe Amnon cel hain.

După doi ani, ura aceasta a dat naștere complotului de a-l ucide. „Îmi voi răzbuna sora, din moment ce acela care are autoritatea pentru a lua măsuri nu face nimic”, s-a gândit probabil Absalom.

A pregătit un ospăț pentru fiii regelui. Când Amnon nu suspecta nimic, Absalom l-a ucis. Odată răzbunarea împotriva lui Amnon împlinită, Absalom a fugit la Gheșur. Dar ofensa rămasă în inima lui din pricina nepăsării tatălui său a început să ardă mai tare, îndeosebi în perioada în care s-a aflat departe de palat.

Gândurile lui Absalom erau otrăvite de amărăciune. A devenit expert în a critica slăbiciunile lui David. Cu toate acestea, spera că tatăl lui îl va chema. Dar David nu a făcut-o, iar aceasta a alimentat resentimentele lui Absalom.

Poate că gândurile lui spuneau: „Tatăl meu este aclamat de mulțime, dar aceasta nu-i vede adevărata fire. Nu este decât un egoist care-L folosește pe Dumnezeu ca paravan. De fapt, este mai rău decât regele Saul! Saul a murit fiindcă nu l-a ucis pe regele amaleciților și fiindcă a lăsat cu viață câteva dintre cele mai bune oi și vite. Tatăl meu a curvit cu soția unuia dintre oamenii lui cei mai loiali. Apoi și-a acoperit păcatul ucigându-l pe omul acela. Este un ucigaș și un curvar; de aceea nu l-a pedepsit pe Amnon! Și acoperă toate acestea cu pretinsa lui închinare față de Iehova!”

Absalom a rămas în Gheșur timp de trei ani. David a fost mângâiat după moartea fiului său, Amnon, și Ioab l-a convins pe rege să-l aducă pe Absalom acasă. Dar David a refuzat în continuare să dea ochii cu Absalom. Au mai trecut încă doi ani până când David i-a arătat în sfârșit bunăvoință și i-a oferit din nou toate privilegiile. Dar ofensa din inima lui Absalom a rămas la fel de puternică.

Absalom era expert în ce privește aparențele. Înainte să-l ucidă pe Amnon, „n-a vorbit nici bine, nici rău cu Amnon; dar a început să-l urască” (2 Samuel 13:22). Mulți oameni sunt în stare să-și ascundă jignirea suferită și ura, întocmai ca Absalom.

Ca urmare a acestei atitudini critice născute din ofensă, a început să atragă în jurul său toți oamenii nemulțumiți. S-a pus la dispoziția tuturor israeliților, făcându-și timp să le asculte plângerile. Spunea că toate ar fi altfel dacă ar ajunge el rege. Judeca el pricinile, fiindcă se părea că regele nu avea timp pentru ei. Poate că Absalom judeca pricinile oamenilor fiindcă el nu fusese judecat cu dreptate.

Părea să fie preocupat de soarta celor din popor. Biblia spune că Absalom câștiga inima oamenilor din Israel, îndepărtându-i de tatăl lui, David. Dar era oare cu adevărat preocupat de ei sau căuta o cale de a-l îndepărta de la tron pe David, cel care îl rănise?

EXPERTI ÎN GREȘELI

Absalom a atras Israelul de partea sa și s-a răsculat împotriva lui David. Regele a fost silit să fugă din Ierusalim, ca să scape cu viață. Se părea că Absalom urma să-și instaureze domnia. Însă a fost ucis în timp ce-l urmărea pe David, deși regele poruncise să nu se atingă nimeni de el.

De fapt, Absalom a fost ucis de propria amărăciune și ofensă. Omul care avea atât de mult potențial, urmașul la tron, a murit în floarea tinereții, pentru că a refuzat să treacă peste datoria pe care credea că o avea tatăl lui față de el. A ajuns în cele din urmă să fie întinat.

Asistenții liderilor bisericii ajung deseori să fie ofenșați în relația cu cei pentru care lucrează. Devin curând critici, experți în toate neajunsurile liderului lor sau ale oamenilor numiți de acesta în diverse funcții. Ofensa pune stăpânire pe inima lor și vederea le este încețoșată. Ajung să vadă totul dintr-o perspectivă diferită de cea a lui Dumnezeu.

Ei cred că misiunea lor în viață este aceea de a-i scăpa pe cei din jur de un lider nedrept. Câștigă inima celor nemulțumiți, cârtitori și ignoranți, și, înainte să-și dea seama, ajung să divizeze biserica sau lucrarea, întocmai ca Absalom.

Uneori, observațiile lor sunt corecte. Poate că David *ar fi trebuit* să ia măsuri împotriva lui Amnon. Poate că un lider se înșală sau face greșeli în anumite privințe. Cine este judecătorul: tu sau Dumnezeu? Nu uita că, dacă semeni discordie, aceasta vei și secera.

Ceea ce s-a întâmplat cu Absalom și ceea ce se întâmplă în cadrul lucrărilor creștine din zilele noastre este un proces care cere timp. Deseori nu suntem conștienți de ofensa care ni s-a strecurat în inimă. Rădăcina de amărăciune de-abia poate fi observată în timp ce începe să se dezvolte. Dar, pe măsură ce este hrănită, crește și devine tot mai puternică. După cum ne îndeamnă scriitorul Epistolei către evrei, trebuie să luăm bine seama, ca „nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să... aducă tulburare și mulți să fie întinați de ea” (Evrei 12:15).

Trebuie să ne cercetăm inima și să fim gata să ne lăsăm corecțați de Domnul, căci numai Cuvântul Lui poate discerne gândurile și intențiile ascunse înăuntrul nostru. Duhul Sfânt ne convinge în timp ce ne vorbește prin conștiința noastră. Nu trebuie să ignorăm glasul Lui sau să-L stingem. Dacă vreunul dintre voi a făcut aceasta, trebuie să se pocăiască înaintea lui Dumnezeu și să-și deschidă inima pentru a fi îndreptat de El.

Un lucrător m-a întrebat cândva dacă se purtase ca un Absalom sau ca un David într-o anumită împrejurare. Slujise ca asistent al unui păstor dintr-un oraș, iar acesta îl concediasse. Se pare că păstorul senior fusese invidios și se temuse de tânărul acesta, fiindcă mâna lui Dumnezeu era peste el.

Un an mai târziu, lucrătorul care fusese concediat a ajuns la convingerea că Dumnezeu dorea ca el să planteze o biserică în cealaltă parte a orașului. Așa a și făcut, iar unii dintre oamenii din fosta lui biserică i s-au alăturat. Omul acesta a fost tulburat, pentru că nu dorea să se poarte ca Absalom, dar se pare că nu avea niciun fel de resentimente față de fostul lui lider. A pus pe picioare noua biserică urmând călăuzirea Domnului, nu ca răspuns la lipsa îngrijirii pastorale din cealaltă biserică.

I-am arătat care era diferența între Absalom și David. Absalom a câștigat inima celorlalți pentru că era rănit de liderul lui. David i-a încurajat pe alții să-i rămână loiali lui Saul, deși acesta din urmă căuta să-l omoare. Absalom a luat oameni cu el; David a plecat singur.

„Ai plecat singur din biserică? I-am întrebat. Ai făcut ceva pentru a încuraja oamenii să vină cu tine sau să te sprijine?”

„Am plecat singur și nu am făcut nimic pentru a atrage oamenii de partea mea”, a răspuns el.

„Atunci ai făcut bine. Te-ai purtat ca David. Asigură-te că cei care vin la tine nu au resentimente față de fostul lor păstor, iar dacă au, condu-i spre eliberare și vindecare.”

Biserica acestui om prosperă acum. Ceea ce apreciez mult la el este faptul că nu s-a temut să-și cerceteze inima și nu doar atât, ci a și căutat să primească sfaturi după voia lui Dumnezeu. Pentru el era mai important să se supună voii Sale, decât să arate că a avut dreptate.

Nu te teme să permiți Duhului Sfânt să dea în vileag orice lipsă a iertării și orice amărăciune. Cu cât le ascunzi mai mult, cu atât vor deveni mai puternice și cu atât ți se va împietri mai tare inima. Păstrează-ți inima maleabilă. Cum?

Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unii pe alții, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Cristos.

Efesenii 4:31-32

CREȘTI CEL MAI MULT CÂND AI DE-A
FACE CU OFENSELE CELE MAI
DUREROASE – CU CELE PENTRU CARE
NU AI FOST PREGĂTIT

*Am făcut rost de Momeala Satanei. Ce mare binecuvântare
este cartea aceasta! Am recomandat-o multor oameni.
Dumnezeu a folosit-o cu adevărat în viața mea. Mulțumesc!*

S.T., Georgia

SCAPÂND DIN CURSĂ

*De aceea mă silesc să am întotdeauna un
cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea
oamenilor.*

Faptele Apostolilor 24:16

Este nevoie de efort pentru a nu cădea în plasa ofensei. Pavel compară situația cu exercițiul fizic. Dacă ne antrenăm trupurile, acestea sunt mai puțin vulnerabile în fața accidentărilor. Când mă aflu la un moment dat în Hawai, m-am cățărat pe un zid ca să fac o poză, ocazie cu care mi-am suprasolicitat un grup de mușchi din jurul genunchiului, după care nu am mai putut merge timp de patru zile.

„Dacă ai fi făcut mișcare în mod regulat, mi-a explicat terapeutul, nu ți s-ar fi întâmplat așa ceva. Fiindcă mușchii tăi nu sunt într-o formă fizică bună, ești predispus la accidentări.”

După ce m-am pus pe picioare, un alt expert mi-a dat următoarele instrucțiuni: „Trebuie să faci exercițiile acestea ca să-ți readuci mușchii genunchiului la forma și în starea normală.” A trebuit să treacă vreo câteva luni până să ating acest obiectiv.

Cuvântul grecesc folosit în Fapte pentru *a exersa* (în românește tradus cu „mă silesc”, n. trad.) este *askeo*. Dicționarul *Vine* definește termenul acesta astfel: „a depune efort, a se strădui, a exersa prin antrenament și disciplină”.¹

Uneori suntem jigniți de alții și nu ne este greu să iertăm. Ne-am antrenat inima și suntem capabili să facem față ofensei; de aceea, aceasta nu va duce la o accidentare sau la o vătămare permanentă.

Mulți oameni s-ar fi putut urca pe zidul acela din Hawai fără să pățească nimic, pentru că erau într-o formă fizică bună. În același fel, unii sunt pregătiți să-L asculte pe Dumnezeu prin exersarea inimii lor. Gradul nostru de maturitate determină măsura în care vom putea face față ofensei, fără a fi vătămați.

Unele jigniri vor fi mai dificile decât cele pentru care ne-am pregătit. Această încordare suplimentară s-ar putea să provoace o rană sau o accidentare, în urma căreia va trebui să ne antrenăm din punct de vedere spiritual, pentru a ajunge din nou la eliberare și la vindecare. Dar rezultatul va face ca efortul să se merite.

În capitolul acesta voi vorbi despre aceste ofense profunde și intense, pentru depășirea cărora este nevoie de mai mult efort.

Am avut parte la un moment dat de un incident în care era implicată o persoană din lucrarea creștină. Această ofensă profundă pe care am suferit-o nu a fost izolată, ci una dintre mai multe jigniri pe care mi le-a adus persoana respectivă, iar aceasta din urmă s-a intensificat pe parcursul întregului an care a urmat.

Toți cei din jur cunoșteau situația. „Nu ești rănit? mă întrebau. Ce ai de gând să faci? Te mulțumești pur și simplu să te abții și să înghiți?”

„Mă simt bine, spuneam eu. Nu sunt afectat. Îmi văd mai departe de chemarea mea.”

Dar răspunsul meu nu era altceva decât glasul mândriei. Eram foarte rănit, dar negam faptul acesta chiar și față de mine însumi. Petreceam ore întregi încercând să înțeleg cum de mi se întâmplase așa ceva. Eram șocat, amorțit și uimit. Dar suprimam

aceste gânduri și, de fațadă, mă pretindeam puternic, deși în realitate eram slab și rănit profund.

Au trecut luni întregi. Totul părea uscat în jurul meu, lucrarea stagna, iar în cămăruța mea de rugăciune mă simțeam singur și eram apăsător de chinuri. Mă luptam în fiecare zi cu demonii. Credeam că opoziția de care mă izbesc este pricinuită de chemarea din viața mea dar, în realitate, era chinul care însoțea lipsa iertării. Ori de câte ori eram în preajma acestui om, plecam de acolo simțindu-mă învins din punct de vedere spiritual.

Apoi a sosit o dimineață pe care nu o voi uita niciodată. Stăteam pe ponton, în curtea din spatele casei, rugându-mă. „Doamne, sunt rănit?” am întrebat eu.

De-abia mi s-au desprins de pe buze aceste cuvinte și am auzit un strigăt adânc în duhul meu: „Da!”

Dumnezeu vroia să fiu conștient de realitatea aceasta.

„Doamne, Te rog ajută-mă să depășesc rana și ofensa aceasta, I-am cerut eu. Nu mă descurc singur.”

Chiar aici vroia Dumnezeu să mă aducă: la capătul propriilor puteri. Prea ades încercăm să acționăm bazându-ne pe resursele noastre, iar în felul acesta nu vom crește din punct de vedere spiritual. În schimb, ajungem și mai vulnerabili în fața căderii.

Primul pas spre vindecare și spre eliberare este acela de a recunoaște că ești rănit. Deseori, mândria nu vrea să ne recunoaștem rana și jignirea din inimă. Odată ce mi-am recunoscut adevărata stare, L-am căutat pe Domnul și am fost gata să-I primesc corectarea.

Am simțit că Dumnezeu vroia să postesc timp de câteva zile. Postul urma să mă sensibilizeze față de vocea Duhului Său și să-mi aducă și alte foloase.

*Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile
răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor
asupriți și rupe orice fel de jug.*

Isaia 58:6

După câteva zile am participat la un serviciu funerar. Omul care mă rănisese era prezent și el. L-am privit și am început să plâng.

„Doamne, îl iert. Vreau să desfac orice legătură și să trec peste ce a făcut.” Am simțit imediat cum se ridică povara de pe umerii mei. Îl iertasem. Ce ușurare m-a inundat!

Dar acesta a fost doar începutul drumului meu spre vindecare. Iertasem în inima mea, dar nu eram conștient de profunzimea rănii. Eram încă vulnerabil și puteam fi rănit din nou cu ușurință. Eram într-o stare asemănătoare convalescenței fizice. Aveam nevoie de exercițiu, pentru a-mi întări inima, mintea și emoțiile, ca să previn o eventuală vătămare viitoare.

CUM RĂMÂNE CU RECIDIVA?

Au trecut alte câteva luni. Ocazional, mă confruntam cu aceleași gânduri pe care le avusesem înainte și luptam să le resping. Se întâmpla ca cineva care fusese rănit în același fel să vină să mi se plângă sau să-l văd pe omul acela ori să-i aud numele. Îndepărtam gândurile acelea de îndată ce le observam, respingându-le din mintea mea. (Vezi 2 Corinteni 10:5.) În aceasta consta exercițiul meu sau lupta de a rămâne liber.

În cele din urmă, L-am întrebat pe Domnul cum să împiedic aceste gânduri să mă atragă din nou în capcana lipsei de iertare. Știam că El dorea să ajung la un nivel mai înalt al libertății și nu doream să-mi trăiesc restul vieții în vreme ce ofensa se instala la o aruncătură de băț de mine. Domnul m-a învățat să mă rog pentru omul care mă rănisese, amintindu-mi cuvintele Sale:

*Dar Eu vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștri,
binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine
celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă
asupresc și vă prigonesc.*

Matei 5:44

Așa că m-am rugat. La început, am făcut-o cu un glas sec, monoton, fără o frântură de pasiune. Adăugam în rugăciunea mea, din obligație, cuvintele: „Doamne, binecuvântează-l. Dă-i o zi bună. Ajută-l în tot ce face. În Numele lui Isus. Amin.”

Am continuat așa vreo câteva săptămâni. Se părea că nu voi ajunge nicăieri. Apoi, într-o dimineață, Domnul mi-a pus în minte Psalmul 35. Nu aveam idee ce spunea acest psalm, așa că am deschis Biblia și am început să citesc. Când am ajuns la jumătate, am găsit acolo tocmai situația mea.

Niște martori mincinoși se ridică și mă întreabă de ceea ce nu știu. Îmi întorc rău pentru bine: mi-au lăsat sufletul pustiu.

Psalmul 35:11-12

Mă puteam identifica și eu cu David. Din punctul meu de vedere, atât omul acesta, cât și câțiva dintre asociații lui, îmi răsplătiseră binele cu rău. Sufletul meu ajunsese să fie apăsător de tristare. Dumnezeu folosea psalmul acesta pentru a-mi arăta lupta pe care o dusesem în ultimii ani. Pasajul următor aproape că m-a făcut să sar până la tavan.

Și eu, când erau ei bolnavi, mă îmbrăcam cu sac, îmi smeream sufletul cu post și mă rugam cu capul plecat la sân. Umblam plin de durere ca pentru un prieten, pentru un frate; cu capul plecat, ca de jalea unei mame.

Psalmul 35:13-14

David spunea că oamenii aceștia încercaseră să-l nimicească. Îi răspunseseră cu rău, deși nu făcuse nimic să merite această purtare.

Apoi am dat de răspunsul de care aveam nevoie: „Dar, în ce mă privește pe mine...”

Răspunsul lui David nu s-a întemeiat pe acțiunile celorlalți. Hotărât să facă ce era bine, s-a rugat pentru ei ca pentru niște

frați apropiați sau ca unul care plângea pierderea mamei sale. Dumnezeu îmi arăta cum să mă rog pentru omul acesta: „Roagă-te și cere pentru el ceea ce vrei să fac pentru tine!”

De atunci, rugăciunile mele s-au schimbat cu totul. Nu se mai rezumau la: „Doamne, binecuvântează-l și dă-i o zi bună.” Acum erau pline de viață. Mă rugam: „Doamne, descoperă-i-Te într-o măsură mai mare. Binecuvântează-l cu prezența Ta. Ajută-l să Te cunoască mai mult. Fie ca viața lui să-Ți fie plăcută și să aducă cinste Numelui Tău.” Mă rugam pentru ceea ce doream ca Dumnezeu să facă în propria-mi viață.

După o lună în care m-am rugat pentru el plin de pasiune, am strigat cu glas tare: „Te binecuvântează! Te iubesc în Numele lui Isus!” Strigătul acesta izvoră din adâncul duhului meu. Trecusem de la rugăciunea pe care o făceam pentru el de dragul meu, la cea rostită de dragul lui. Credeam că vindecarea era acum deplină.

VINDECAREA PRIN CONFRUNTARE

Au mai trecut câteva săptămâni și l-am întâlnit din nou. În inima mea părea să persiste o senzație incomodă. Încă mă luptam cu imboldul de a fi critic.

„Trebuie să îl abordezi, John”, m-a îndemnat soția mea.

„Ba nu, am asigurat-o eu. Acum sunt vindecat.”

Dar am simțit că Duhul Sfânt nu-mi confirma cuvintele, așa că L-am întrebat pe Domnul dacă trebuia să fac pasul acesta. Răspunsul a fost afirmativ.

Am stabilit o întâlnire cu omul acela și i-am dus un cadou. M-am umilit, mi-am mărturisit atitudinea greșită și i-am cerut iertare. Ne-am împăcat, iar iertarea și vindecarea mi-au inundat inima.

Am ieșit din biroul lui vindecat și întărit. Nu mai trebuia să lupt împotriva durerii și nici nu mai eram tentat să-l critic. Relația noastră a fost bună de atunci încolo și nu am mai avut nicio altă problemă. De fapt, am ajuns chiar să ne susținem reciproc.

„Când l-am întâlnit prima oară, i-am spus Lisei, mi se părea că era incapabil să greșească. Nu vedeam niciun neajuns la el. Îl iubeam fiindcă mi se părea desăvârșit. Dar când m-a rănit, mi-a fost greu să-l iubesc. A trebuit să-mi folosesc fiecare fărâmbă de credință. Acum, după ce am trecut prin acest proces de restaurare și după ce am fost vindecat, am ajuns să-l iubesc la fel ca la început, dar, de data asta, în ciuda cusurilor lui. Aceasta este o dragoste matură.”

Mi-a venit atunci în minte versetul următor:

Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate.

1 Petru 4:8

Este ușor să-i iubim pe cei pe care-i credem incapabili să facă vreun rău. Aceasta este dragostea lunii de miere. Este cu totul altceva să iubim pe cineva când îi putem vedea greșelile, mai ales dacă am și fost victima acestora. În procesul prin care am trecut, iubirea lui Dumnezeu m-a maturizat și mi-a întărit inima.

De atunci, am mai avut parte de câteva situații asemănătoare, însă am reușit de îndată să las ofensa în urmă. Iată motivul: inima mea era pregătită și învățase cum să evite capcana jignirii.

Au trecut câteva luni din momentul în care Dumnezeu mi-a vorbit în curtea din spatele casei, până în cel în care am ieșit vindecat din biroul aceluia om. Perioada aceasta a fost una de pregătire, în care inima mea a fost antrenată și întărită. În cursul acelor luni am avut uneori impresia că nu ajung nicăieri. De fapt, chiar mă întrebam dacă nu am ajuns mai rău.

Dar mă aflu pe drumul cel bun al refacerii. Duhul Domnului mă conducea în ritmul căruia îi puteam face față. Toate acestea au făcut parte din procesul maturizării mele. Nu aş schimba cu nimic experiența aceea și sunt recunoscător pentru creșterea pe care a adus-o în viața mea.

MATURIZAREA ADUSĂ DE GREUTĂȚI

Noi creștem în perioadele dificile, nu în cele ușoare. În călătoria noastră cu Domnul, vom da mereu peste greutateți. Nu putem să le ocolim, ci trebuie să le înfruntăm, căci acestea fac parte din procesul desăvârșirii noastre în El. Dacă preferi să te ferești de ele, vei pune piedici în calea creșterii tale.

Pe măsură ce depășești diferite obstacole, vei deveni mai puternic și mai plin de compasiune. Te vei îndrăgosti mai mult de Isus. Dacă ai trecut prin greutateți și nu-mi împărtășești punctul de vedere, probabil că nu ți-ai revenit în urma ofensei suferite. Revenirea ține de decizia ta. Unii oameni sunt răniți și nu-și revin niciodată. Oricât de crudă ar părea această afirmație, a fost alegerea lor.

Isus a învățat ascultarea prin suferințele pe care le-a îndurat. Petru a învățat ascultarea prin suferințele pe care le-a îndurat. Pavel a învățat ascultarea prin suferințele pe care le-a îndurat. Dar tu? Ai deprins ascultarea? Sau ești împietrit, rece, plin de amărăciune și de resentimente? Atunci nu ai învățat ascultarea.

Da, este adevărat că există unele răni de care nu te vei putea scutura „ca rața de apă”. Va trebui să faci eforturi pentru a le lăsa în urmă, luptând să te eliberezi. Dar, în cursul acestui proces, vei crește și te vei maturiza.

La maturitate nu se ajunge cu ușurință. Dacă ar fi așa, toți ar dobândi-o. Puțini sunt cei care ajung la nivelul acesta în viață, din pricina rezistenței pe care o întâmpină. Rezistența aceasta apare fiindcă direcția societății noastre nu este una plină de evlavie, ci de egoism. Lumea este dominată de „domnul puterii văzduhului” (Efeseni 2:2). Ca urmare, pentru a ajunge la maturitatea lui Cristos, vom avea de înfruntat greutatețile produse de înaintarea împotriva curentului egoismului.

Pavel s-a întors în trei dintre orașele în care plantase biserici. Scopul lui era acela de a întări sufletele ucenicilor. Însă este interesant de văzut modul în care i-a întărit. El i-a încurajat îndemnându-i să stăruie în credință și spunându-le că „în

Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri” (Faptele Apostolilor 14:22).

Pavel nu le-a promis o viață de huzur. Nu le-a promis succes după standardele lumii. Le-a arătat că, dacă doreau să-și sfârșească alergarea cu bucurie, urma să întâmpine opoziția numită necaz.

Dacă vâslești în susul unui râu, va trebui să depui efort continuu pentru a înainta împotriva curentului. Dacă te oprești din vâslit și te relaxezi, vei vedea în final că ești purtat de curent. Tot așa, când suntem hotărâți să facem voia lui Dumnezeu, vom întâmpina multe necazuri. Toate întrebările vor scoate la lumină răspunsul la principala întrebare: vei căuta să-ți aperi propriile interese, cum face lumea, sau vei duce o viață a lepădării de sine?

Amintește-ți că, atunci când ne pierdem viața de dragul lui Isus, vom câștiga viața Lui. Învăță să-ți ațintești privirea asupra rezultatului final, nu asupra luptei.

Petru exprima atât de bine ideea aceasta:

Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi; dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Cristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui.

1 Petru 4:12-13

El compară intensitatea suferinței cu cea a bucuriei. Cum te poți bucura cu o așa intensitate? Când slava Lui se va arăta, vom fi glorificați împreună cu El. Glorificarea aceasta are loc în măsura în care Îi permiți să desăvârșească înăuntrul tău caracterul Lui. Așa că nu privi la ofensă. Privește la slava viitoare. Aleluia!

ESTE MAI IMPORTANT SĂ AJUȚI UN FRATE CARE SE CLATINĂ DECÂT SĂ DOVEDEȘTI CĂ AI DREPTATE

Am optsprezece ani. Am crescut fără tată, am o soră geamănă și o minunată familie lărgită. Nu mi-am întâlnit vreodată tatăl biologic și nu l-am putut ierta niciodată. Bunicul meu, un om deosebit al lui Dumnezeu, mi-a dat să citesc Momeala Satanei. După ce am terminat-o, am fost în stare să-mi iert pe deplin tatăl.

N.M., New Mexico

OBIECTIVUL ESTE RECONCILIAREA

„Ați auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu ucizi; oricine va ucide va cădea sub pedeapsa judecății.” Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecății; și oricine va zice fratelui său: „Prostule!” va cădea sub pedeapsa Soborului; iar oricine-i va zice: „Nebunule!” va cădea sub pedeapsa focului gheenei. Așa că, dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul.”

Matei 5:21-24

Citatul acesta este luat din Predica de pe Munte. Isus a început cu cuvintele: „Ați auzit că s-a zis celor din vechime...” Apoi a adăugat: „Dar Eu vă spun...”

Isus continuă comparația aceasta în segmentul menționat al mesajului Său. Mai întâi citează legea care ne reglementează acțiunile exterioare. Apoi arată care este împlinirea acesteia, coborând la ceea ce se ascunde în inimă.

Astfel, în ochii lui Dumnezeu, ucigaș nu este doar cel care săvârșește un omor, ci și cel care-și urăște fratele. Ceea ce este în inima ta reprezintă adevărata ta înfățișare!

Isus delimitează limpede consecințele ofensei în această secțiune a predicii. El ilustrează gravitatea păstrării în inima a mâniei sau a resentimentelor pline de amărăciune. Dacă cineva se mânie fără motiv pe fratele său, îl paște pericolul judecății. Iar dacă mânia dă rod și omul își numește fratele: „Raca!”, va cădea sub pedeapsa Soborului.¹

Cuvântul *raca* înseamnă „cap sec” sau prost. Era un termen încărcat de reproș, folosit de evrei în vremea lui Cristos. Dacă mânia atinge pragul în care omul își numește fratele nebun, pe cel care vorbește astfel îl pândește pericolul iadului. Cuvântul *nebun* înseamnă nelegiuit.² Nebunul spune în inima lui că nu este Dumnezeu. (Vezi Psalmul 14:1.) În zilele acelea, folosirea acestui apelativ la adresa unui frate reprezenta o ofensă gravă. Nimeni nu ar fi rostit astfel de cuvinte decât dacă mânia dinăuntru s-a transformat în ură. Echivalentul de astăzi ar fi adresarea către un frate a cuvintelor: „Arză-te iadul!”, dorind ca acestea să se împlinească.

Isus le arăta că mânia netratată poate duce la ură. Iar aceasta din urmă, lăsată să crească, îi aducea sub amenințarea iadului. Apoi le-a spus că, dacă își aminteau că fratele lor avea ceva împotriva lor, trebuia mai întâi de toate să îl caute și să încerce să se împace cu el.

De ce trebuie să căutăm cu atâta grabă reconcilierea? De dragul nostru sau de dragul fratelui? Ar trebui să mergem la el de dragul lui, ca să putem juca rolul unui catalizator care-l ajută să lase în urmă ofensa. Chiar dacă noi nu avem nimic împotriva lui, dragostea lui Dumnezeu nu dorește să-l lase pradă mâniei, fără să încerce să-i întindă o mână și să-l vindece. Se poate ca noi să nu fi greșit cu nimic. Nu are importanță dacă avem sau nu dreptate. Este mai important ca

noi să-l ajutăm pe acest frate care se clatină, decât să dovedim că am avut dreptate.

Posibilitățile de a răni pe cineva sunt nelimitate.

S-ar putea ca persoana pe care am jignit-o să creadă că am tratat-o incorect când, de fapt, nu i-am făcut niciun rău. Poate că informațiile ei nu sunt corecte și, pe baza acestora, a tras niște concluzii greșite.

Pe de altă parte, este posibil ca informațiile ei să fie *corecte*, dar, cu toate acestea, concluziile trase pe baza lor să fie eronate. Cuvintele noastre au fost grav distorsionate în timp ce au fost procesate, prin intermediul diferitelor canale de comunicare. Deși intenția noastră nu a fost cea de a răni, se poate ca vorbele și atitudinile noastre să fi creat altă impresie.

Deseori, ne judecăm pe noi înșine în funcție de intențiile noastre, și pe toți ceilalți în funcție de acțiunile lor. Este posibil să intenționăm una, dar să comunicăm cu totul altceva. Uneori, motivațiile noastre reale sunt ascunse cu dibăcie până și de noi înșine. Dorim să credem că acestea sunt curate. Dar, în timp ce le filtrăm prin Cuvântul lui Dumnezeu, începem să le vedem într-o altă lumină.

O altă posibilitate este aceea ca noi să fi păcătuit împotriva persoanei respective. Eram furioși sau stresați, așa că ne-am revărsat supărarea asupra ei. Sau, poate că persoana cu pricina ne-a călcat pe bătătură continuu și deliberat, așa că i-am răspuns cu aceeași monedă.

Indiferent ce anume a produs ofensa, abilitatea de înțelegere a persoanei afectate este întunecată, iar aceasta își va întemeia concluziile pe presupuneri, pe vorbe auzite de la alții și pe aparențe, înșelându-se singură, deși este convinsă că a descoperit care ne sunt adevăratele motivații. Cum putem avea o judecată corectă fără să deținem informații corecte? Trebuie să arătăm sensibilitate și să înțelegem că persoana aceea crede din toată inima că i-am greșit. Oricare ar fi motivul pentru care a ajuns la convingerea aceasta, trebuie să fim dispuși să ne umilim și să ne cerem iertare.

Isus ne îndeamnă să căutăm împăcarea, chiar și atunci când nu este vina noastră că o altă persoană se simte jignită de noi. Este nevoie de maturitate pentru a umbla în smerenie, așa încât să obținem reconcilierea. Dar, deseori, este mai greu pentru cel rănit să facă primul pas. De aceea a spus Isus celui care a cauzat ofensa: „du-te de împacă-te cu fratele tău”.

CERE-ȚI IERTARE DE LA CEL PE CARE L-AI JIGNIT

Apostolul Pavel a spus: „Așadar, să urmărim lucrurile care duc la pacea și la zidirea noastră” (Romani 14:19).

Aceasta ne arată cum să abordăm o persoană pe care am jignit-o. Dacă mergem la ea măcinați de sentimente de frustrare, nu vom promova pacea. Nu vom face decât să înrăutățim starea celui rănit. Prin atitudinea noastră, trebuie să căutăm pacea, prin umilință, sacrificându-ne mândria. Acesta este singurul mod de a obține adevărata reconciliere.

Cu anumite ocazii am abordat diferite persoane pe care le rănisem sau care erau supărate pe mine, iar reacția lor a fost una ofensivă. Mi-au spus că eram egoist, lipsit de considerație, mândru, nepoliticos, dur și altele asemenea.

Răspunsul meu firesc era să neg: „Nu, nu sunt. Pur și simplu tu nu mă înțelegi!” Dar, atunci când mă apăr, nu fac decât să pun lemne pe focul jignirii lor. În felul acesta nu caut pacea. Încercarea de a ne apăra pe noi înșine și „drepturile noastre” nu va aduce niciodată pacea adevărată.

Prin urmare, am învățat să ascult și să tac până când își varsă tot năduful. Dacă nu sunt de acord cu spusele lor, le spun că le respect părerea și că-mi voi cerceta atitudinea și intențiile. Apoi adaug că-mi pare rău că i-am rănit.

Alteori, acuzațiile lor sunt întemeiate. Atunci recunosc: „Ai dreptate. Te rog să mă ierți.”

Situațiile acestea ne fac să ne smerim pe noi înșine, de dragul promovării reconcilierii. Poate că de aceea spune Isus în următoarele versete:

„Caută de te împacă degrabă cu pârașul tău, câtă vreme ești cu el pe drum; ca nu cumva pârașul să te dea pe mâna judecătorului, judecătorul să te dea pe mâna temnicerului, și să fii aruncat în temniță. Adevărat îți spun că nu vei ieși de acolo până nu vei plăti cel din urmă bănuț.”

Matei 5:25-26

Mândria se apără. Umilința cade de acord și spune: „Ai dreptate. M-am purtat așa cum spui. Te rog să mă ierți.”

Înțelepciunea care vine de sus este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică.

Iacov 3:17

Înțelepciunea care vine de sus este gata să cedeze. Nu se încăpățânează când vine vorba de conflicte personale. Cel care se supune acestei înțelepciuni nu se teme să cedeze sau să respecte părerea altcuiva, câtă vreme aceasta nu sacrifică adevărul.

ABORDEAZĂ PERSOANA CARE TE-A JIGNIT

Acum, după ce am arătat ce trebuie să facem când îl jignim pe cel de lângă noi, să vedem cum ar trebui să reacționăm când noi suntem cei ofensați.

Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și mustră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău.

Matei 18:15

Mulți oameni aplică versetul acesta din Scriptură arborând o atitudine diferită de cea avută în vedere de Isus. Dacă au fost răniți de aproapele lor, se vor duce și-l vor confrunța cu un spirit răzbunător și plin de mânie. Ei folosesc versetul acesta ca pe o justificare, pentru a-l condamna pe cel care i-a rănit.

Însă acestor oameni le scapă cu totul motivul pentru care Isus ne învață să mergem unii la alții. Scopul urmărit nu este condamnarea, ci împăcarea. Isus nu dorește să-i spunem fratelui nostru că s-a purtat mârșav cu noi. Noi trebuie să mergem și să îndepărtăm fisura care ar împiedica repararea relației noastre.

Procedeul acesta oglindește modul în care Dumnezeu a îndreptat relația noastră cu El. Noi am păcătuit împotriva Sa, însă El „Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi” (Romani 5:8). Suntem noi gata să renunțăm la zidurile noastre de protecție și să murim față de mândrie, ca să-l ridicăm pe cel care ne-a greșit? Dumnezeu ne-a întins o mână înainte ca noi să ne cerem iertare. Isus a hotărât să ne ierte înainte chiar ca noi să ne dăm seama de starea noastră căzută.

Deși El ne-a întins mâna, noi nu puteam fi împăcați cu Tatăl până când primeam Cuvântul Său, care ne oferea această reconciliere.

Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Cristos și ne-a încredințat slujba împăcării; că, adică, Dumnezeu era în Cristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și

ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Cristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Cristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!

2 Corinteni 5:18-20

Reconcilierea izvorăște de pe terenul comun al păcătoșeniei tuturor oamenilor față de Dumnezeu. Nu dorim împăcarea sau mântuirea decât atunci când suntem conștienți de separarea dintre noi și El.

În Noul Testament, în predicile lor, ucenicii afirmau că toți oamenii au păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Dar care era scopul acestui mesaj? Acela de a-i condamna? Dumnezeu nu condamnă. „Dumnezeu, în adevăr, *n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.*” (Ioan 3:17). Oare scopul nu este mai degrabă cel de a-i ajuta să-și vadă starea, să se pocăiască de păcatele lor și să-și ceară iertare?

Ce conduce un om spre pocăință? Răspunsul se găsește în Romani 2:4.

Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări, neștiind că bunătatea lui Dumnezeu te conduce spre pocăință? (Traducere din limba engleză.)

Bunătatea lui Dumnezeu ne conduce spre pocăință. Dragostea Lui nu ne condamnă la iad. El Și-a dovedit iubirea trimițându-L pe Isus, singurul Lui Fiu, la cruce, ca să moară pentru noi. Dumnezeu ne întinde mai întâi mâna, deși am păcătuit împotriva Lui. Scopul Său nu este acela de a ne condamna, ci de a ne îndrepta, de a ne mântui.

Fiindcă noi trebuie să urmăm exemplul Lui (vezi Efeseni 5:1), trebuie să oferim șansa împăcării fratelui care

păcătuiește împotriva noastră. Isus a stabilit următorul tipar: du-te la el și arată-i păcatul, nu ca să-l condamni, ci ca să îndeparțezi orice s-a interpus între tine și el, așa încât să îndreptați relația. Bunătatea lui Dumnezeu oglindită în noi îl va atrage pe fratele nostru la pocăință și-l va îndemna să caute refacerea relației.

Vă sfătuiesc dar eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea, pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste, și căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii.

Efesenii 4:1-3

Noi păstrăm această legătură a păcii atunci când atitudinea noastră reflectă smerenia, blândețea și îndelunga răbdare, îngăduindu-ne unii altora slăbiciunile, în dragoste.

Am greșit unor oameni care m-au confruntat cu un spirit de condamnare. Ca urmare, mi-am pierdut orice dorință de împăcare. De fapt, impresia mea a fost că nu căutau reconcilierea, ci doar doreau să știu că sunt furioși.

Alții cărora le-am greșit au venit și m-au abordat cu blândețe. Atunci am fost gata să-mi schimb atitudinea și să-mi cer iertare, uneori chiar înainte să termine ce aveau de spus.

A venit cineva la tine vreodată spunându-ți: „Să știi că te iert că nu ai fost un prieten mai bun și că n-ai făcut cutare și cutare pentru mine?”

Iar apoi, după ce te-a făcut cu ou și cu oțet, ți-a aruncat o privire care spunea: „Aștept să-ți ceri scuze?”

Rămâi zăpăcit, confuz și rănit. Astfel de oameni nu vin căutând împăcarea, ci doresc să te intimideze și să te controleze.

N-ar trebui să mergem la un frate care ne-a rănit, decât atunci când am hotărât să-l iertăm din inimă, indiferent care ar fi răspunsul lui. Trebuie să îndepărtăm orice sentimente de animozitate față de el, înainte să-l abordăm. În caz contrar, probabil că reacțiile noastre vor fi determinate de aceste sentimente negative și, în loc să-i aducem vindecare, îl vom răni.

Ce se întâmplă atunci când avem atitudinea corectă și când încercăm să ne împăcăm cu cineva care a păcătuit împotriva noastră, dar care nu vrea să ne asculte?

Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș.

Matei 18:16-17

Fiecare dintre acești pași urmărește același scop: împăcarea. În esență, Isus spunea: „Încercați în continuare.” Este important de observat faptul că cel rănit este implicat în fiecare pas. Cât de des ne plângem tuturor de jignirile suferite, înainte să mergem la cel care a păcătuit față de noi, așa cum ne-a învățat Isus! Procedăm în felul acesta pentru că nu am cercetat ce se ascunde în inima noastră. Ne simțim răzbunați când spunem tuturor versiunea noastră cu privire la cele petrecute. Când alții ne dau dreptate că am fost tratați atât de incorect, ne întărim poziția și ne simțim mângâiați. Tipul acesta de comportament nu scoate la iveală decât egoismul.

ESENȚA PROBLEMEI

Dacă în spatele motivației noastre stă iubirea față de Dumnezeu, nu vom da greș. Dragostea nu dă greș niciodată. Când îi iubim pe alții așa cum ne iubește Isus pe noi, vom fi liberi, chiar dacă cealaltă persoană refuză să se împace cu noi. Să privim cu atenție la următorul verset din Scriptură. Înțelepciunea lui Dumnezeu ne stă la dispoziție în orice situație. „Dacă este cu putință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii” (Romani 12:18).

Versetul spune „dacă este cu putință”, pentru că există situații în care ceilalți refuză să aibă o relație armonioasă cu noi. Sau se poate ca unii să pună niște condiții pentru reconciliere care ne-ar compromite relația cu Domnul. În ambele situații, nu putem repara relația.

Observați că Dumnezeu spune: „întrucât atârnă de voi”. Noi trebuie să facem tot ce ne stă în putință pentru a ajunge să ne împăcăm cu fratele nostru, câtă vreme rămânem loiali adevărului. Deseori, renunțăm prea ușor la relațiile noastre.

Nu voi uita niciodată momentul în care un prieten m-a sfătuit să nu mă retrag dintr-o situație deosebit de frustrantă. „John, știu că poți găsi argumente biblice ca să lași totul în urmă. Înainte să faci pasul ăsta, asigură-te că ai căutat călăuzire în rugăciune și că ai făcut tot ce-ți stătea în putință ca să aduci pacea lui Dumnezeu în situația respectivă.”

Apoi a adăugat: „Vei regreta într-o zi dacă vei privi în urmă și te vei întreba dacă ai făcut tot ce ținerea de tine ca să salvezi relația aceasta. Este mai bine să știi că n-ai mai avut alte opțiuni și că ai făcut tot ce se putea face fără a compromite adevărul.”

Am fost foarte recunoscător pentru sfatul acesta și am văzut în el înțelepciunea lui Dumnezeu.

Amintiți-vă cuvintele lui Isus: „Ferice de cei împăciuitori [cei care fac pace], căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!” (Matei 5:9)

El nu a spus: „Ferice de cei care păstrează pacea”. O astfel de persoană evită confruntările cu orice preț, pentru a menține pacea, chiar cu riscul sacrificării adevărului. Însă pacea păstrată cu asemenea mijloace nu este adevărata pace. Este o pace fragilă, superficială, care nu va rezista.

Cel care face pace va alege confruntarea în dragoste, scoțând la lumină adevărul, așa încât reconcilierea obținută să fie una de durată. Acest om nu va menține o relație artificială, superficială, ci dorește deschidere, adevăr și dragoste. Refuză să ascundă jignirea sub un zâmbet ipocrit. El face pace într-un spirit de dragoste plină de îndrăzneală, care nu poate da greș.

Dumnezeu acționează în felul acesta în relația Sa cu omenirea. El dorește ca nimeni să nu piară, însă nu va sacrifica adevărul de dragul unei relații. El caută împăcarea care implică o dedicare autentică, nu una realizată în termeni superficiali. Aceasta duce la dezvoltarea unei legături a iubirii pe care niciun rău nu o poate frânge. El Și-a dat viața pentru noi. Nici noi nu putem face altfel.

Nu uitați că esența chestiunii este dragostea lui Dumnezeu. Aceasta nu dă greș niciodată, nu slăbește nicicând și nu se sfârșește vreodată. Nu caută folosul său. Nu se lasă ofensată cu ușurință (1 Corinteni 13:5).

Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și în orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile alese, pentru ca să fiți sinceri și liberi de orice ofensă până în ziua venirii lui Cristos, plini de roada neprihănirii, prin Cristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu.

Filipeni 1:9-11

Dragostea lui Dumnezeu este cheia eliberării din capcana ofensei. Iubirea aceasta trebuie să abunde, să crească mereu și să se întărească în inima noastră.

În societatea zilelor noastre, atât de mulți oameni se lasă înșelați de o iubire superficială, limitată la vorbe și lipsită de fapte. Dragostea care ne va împiedica să cădem este cea care se jertfește cu altruism, chiar pentru binele dușmanilor. Când trăirea noastră reflectă o asemenea dragoste, nu vom putea fi ademeniți de momeala Satanei.

EPILOG

SĂ TRECEM LA ACȚIUNE

În timp ce ai citit cartea aceasta, poate că Duhul lui Dumnezeu ți-a amintit de anumite relații din trecut sau din prezent în care ai rămas cu resentimente față de alții. Am simțit îndemnul Domnului de a-ți cere să rostești împreună cu mine o rugăciune de eliberare.

Dar, înainte de a te ruga, cere Duhului Sfânt să pășească alături de tine în trecut, aducându-ți în minte orice persoană față de care ai resentimente. Rămâi în tăcere înaintea Lui, în timp ce îți descoperă cine sunt acele persoane. Nu este nevoie să cauți cu tot dinadinsul ceva ce nu există. El îți va indica în mod clar acele persoane, așa încât nu vei avea îndoieli. Pe măsură ce El face aceasta, s-ar putea să-ți amintești durerea pe care ai trăit-o. Nu-ți fie teamă. El va fi alături de tine, gata să te mângâie.

În timp ce renunți să mai învinovățești acele persoane pentru ce ți-au făcut, vizualizează, pe rând, chipul fiecăreia. Iartă fiecare persoană în parte. Anulează datoria pe care o au acestea față de tine. Apoi rostește următoarea rugăciune, fără a te limita însă la cuvintele ei. Folosește-o ca model și lasă-te călăuzit de Duhul lui Dumnezeu.

Tată, în Numele lui Isus recunosc că am păcătuit împotriva Ta prin faptul că nu i-am iertat pe cei care mi-au greșit. Mă pocăiesc de păcatul acesta și-mi cer iertare.

Îmi recunosc, de asemenea, neputința de a-i ierta prin propriile puteri. De aceea, decid din toată inima să iert. [Menționează numele lor și iartă-i pe fiecare, pe rând.] Aduc sub sângele lui Cristos tot ce mi-au greșit. De acum înainte nu-mi mai datorează nimic. Le iert păcatele pe care le-au săvârșit împotriva mea.

Tată ceresc, așa cum Domnul Isus Te-a rugat să-i ierți pe cei care au păcătuit împotriva Lui, mă rog ca iertarea Ta să vină peste cei care au păcătuit împotriva mea.

Te rog să-i binecuvântezi și să-i conduci spre o relație mai apropiată cu Tine. Amin.

Scrie acum într-un jurnal numele oamenilor pe care i-ai iertat și notează data la care ai luat această decizie.

S-ar putea să fii nevoit să lupți pentru a rămâne liber de orice jignire trecută. (Recitește capitolul al treisprezecelea dacă nu înțelegi această afirmație.) Ia-ți angajamentul de a te ruga pentru cei vizați așa cum te-ai ruga pentru tine însuși. Jurnalul te va ajuta să ții minte. Dacă gândurile continuă să-ți invadeze mintea, alungă-le folosind Cuvântul lui Dumnezeu și proclamă decizia ta de a ierta. Ai cerut harul lui Dumnezeu pentru a ierta, iar neiertarea nu este la fel de puternică precum harul Său. Fii plin de îndrăzneală și luptă lupta cea bună a credinței.

Când știi că inima ta este îndeajuns de puternică și de stabilă, du-te la oamenii aceia. Amintește-ți că mergi având ca scop împăcarea, urmărind binele lor, nu pe cel propriu.

Făcând astfel, vei pecetlui victoria. Îți vei câștiga fratele (vezi Matei 18:15) și vei fi plăcut în ochii Domnului.

Iar a Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mântuitorului nostru, prin Isus Cristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin.

Iuda 24-25

NOTE

CAPITOLUL 1 - EU OFENSAT?

1. W.E. Vine, Merrill Unger și William White Jr., *An Expository Dictionary of Biblical Words* (Nashville, TN: Thomas Nelson, 1984), „ofensă, ofensat”.

CAPITOLUL 6 - FUGA DE REALITATE

1. *Vine's Expository Dictionary*, „copil”.
2. *Vine's Expository Dictionary*, „fiu”.
3. În dreptul termenului „fiu”, în *Vine's Expository Dictionary*, autorul face aceste afirmații categorice despre diferența dintre un copil din naștere (*teknon*) și a unui fiu prin asemănare (*huios*): „Diferența dintre credincioșii numiți „copii ai lui Dumnezeu” (*teknon*) și „fiii lui Dumnezeu” (*huios*) este evidențiată în Romani 8:14-21. Duhul mărturisește în duhul lor că sunt „copii ai lui Dumnezeu”, și astfel, ei sunt moștenitori ai Săi și moștenitori împreună cu Hristos. Aceasta accentuează aspectul nașterii lor spirituale (v. 16-17). Pe de altă parte, „toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu”, adică „aceștia și nu alții”. Comportamentul lor este o mărturie a demnității relației lor și a asemănării cu caracterul Său. Domnul Isus a folosit termenul *huios* într-un mod plin de semnificație, ca în expresia „numiți fii ai lui Dumnezeu”, sau în Mat. 5:44-45: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri.” Ucenicilor li se cerea să facă acestea nu pentru a deveni copii, ci tocmai, pentru că sunt fii (rețineți accentul: „ai Tatălui vostru”), să poată exprima acest fapt în caracterul lor, putând „deveni copii”. Vezi, de asemenea, 2 Cor. 6:17-18.”
4. The Rockford Institute, Center on the Family in America (Rockford, IL).

CAPITOLUL 7 - TEMELIA NECLINTITĂ

1. *Zondervan Topical Bible* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1969), „Simon”.
2. *Vine's Expository Dictionary*, „stâncă”.
3. Ibid.

CAPITOLUL 8 - TOT CE POATE FI CLĂTINAT VA FI CLĂTINAT

1. Logos Bible Study Software for Microsoft, version 1.6 (Oak Harbor, WA: Logos Research Systems Inc., 1993), „a cerne”.
2. J. D. Douglas, et al., eds., *New Bible Dictionary* (Wheaton, IL: Tyndale House, 1982), ediția a doua, „Petr”.

CAPITOLUL 11 - IERTAREA: DACĂ NU DAI, NU PRIMEȘTI

1. Notă marginală: New King James Version (Nashville, TN: Thomas Nelson, 1988).
2. Logos Bible Study Software, (Oak Harbor, WA: LRS Inc., 1993).
3. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, Ediția a zecea (Springfield, MA, 1993).

CAPITOLUL 12 - RĂZBUNAREA: CAPCANĂ

1. Francis Frangipane, *The Three Battlegrounds* (Cedar Rapids, IA: ACP, 1989), 50.

CAPITOLUL 13 - SCĂPÂND DIN CAPCANĂ

1. *Vine's Expository Dictionary*, „a exersa”.

CAPITOLUL 14 - OBIECTIVUL: RECONCILIEREA

1. *Vine's Expository Dictionary*, „raca”.
2. Ibid.

MOMEALA SATANEI

SUPLIMENT DEVOȚIONAL
de John Bevere

CUPRINS

Introducere.....	213
Ziua 1 Eu, jignit?.....	214
Ziua 2 Adevărata stare a inimii.....	216
Ziua 3 Jignire pe scară largă.....	218
Ziua 4 Ziduri de apărare.....	220
Ziua 5 Cum mi s-a putut întâmpla mie așa ceva?.....	222
Ziua 6 Controlează Dumnezeu totul?.....	224
Ziua 7 Când ești respins de un părinte.....	226
Ziua 8 Cine mă va răzbuna?.....	229
Ziua 9 Cum se nasc fugarii spirituali?.....	231
Ziua 10 Cei sădiți înverzesc.....	233
Ziua 11 Fuga de realitate	236
Ziua 12 Instinctul de autoconservare.....	238
Ziua 13 Temelia neclintită.....	240
Ziua 14 Nicio altă opțiune.....	242
Ziua 15 Tot ce poate fi clătinat va fi clătinat.....	245
Ziua 16 Harul este dat celor smeriți.....	248
Ziua 17 Stânca de cădere.....	250
Ziua 18 Ca să nu-i jignim.....	252
Ziua 19 Renunțarea la drepturile noastre.....	254
Ziua 20 Iertarea: dacă nu dai, nu primești.....	256
Ziua 21 Slujitorul neiertător.....	258
Ziua 22 Răzbunarea: capcana ei.....	260
Ziua 23 Potențialul rege se întinează.....	262
Ziua 24 Scăpând din capcană.....	264
Ziua 25 Vindecarea prin confruntare.....	266
Ziua 26 Obiectivul este reconcilierea.....	269
Ziua 27 Cere iertare de la cel pe care l-ai jignit.....	271
Ziua 28 Abordează persoana care te-a jignit.....	273
Ziua 29 Esența problemei.....	275
Ziua 30 Să trecem la acțiune.....	278

INTRODUCERE

Bun venit pe paginile acestui supliment devoțional, care face parte din această a zecea ediție aniversară a cărții lui John Bevere, *Momeala Satanei*. Acest ghid devoțional a fost conceput pentru a putea fi folosit în timpul momentelor devoționale. Te va ajuta să studiezi mai profund adevărurile biblice la care face cartea referire, reușind să eviți căderea în capcana ofensei, să te pocăiești și să dai deoparte eventualele jigniri acumulate în trecut. Dorim să te ajutăm să descoperi planul lui Dumnezeu cu privire la modul corect de a te raporta la ofense.

Fiecare segment devoțional zilnic este structurat așa încât:

- să te ajute să îți îndrepți atenția spre Cuvântul lui Dumnezeu;
- să-ți dea ca temă de citit anumite pagini din *Momeala Satanei*;
- să-ți descopere niște principii dătătoare de viață, pentru dezvoltarea unor relații sănătoase, pline de iubire și lipsite de efectele ofenselor;
- să te ajute să te eliberezi din robia ofenselor suferite în trecut.

Ne rugăm ca acest supliment devoțional să fie o unealtă eficientă pentru pregătirea ta în vederea descoperirii adevărului lui Dumnezeu, așa încât să respingi momeala Satanei – ofensele – în relația cu Dumnezeu, cu tine însuși, cu familia, cu adunarea, cu prietenii, cu colegii de serviciu și chiar cu cei care te consideră dușman.

ZIUA 1 - EU, JIGNIT?

Și robul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa Diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia.

2 Timotei 2:24-26

[Citește paginile 17-19.]

Oricine a făcut capcane pentru animale știe că o capcană are nevoie de unul din două elemente pentru a funcționa bine. Trebuie să fie ascunsă, în speranța că animalul, nevăzând-o, va călca în ea, și trebuie să aibă o momeală care să ademenească animalul în fălcile ei aducătoare de moarte.

Mulți credincioși nu sunt în stare să slujească așa cum se cuvine, potrivit chemării lor, din pricina rănilor și a durerii produse în viața lor de diferite jigniri.

Satan, dușmanul sufletelor noastre, folosește ambele strategii atunci când își plasează cele mai înșelătoare și cele mai periculoase capcane. Le ascunde și pune în ele momeală. Satan, alături de cohortele sale, nu acționează atât de ostentativ cum cred mulți. Este subtil și savurează înșelătoria. Lucrează cu șiretenie, este viclean și iscusit.

Una dintre capcanele lui cele mai amăgitoare și cele mai subtile este cea întâlnită de fiecare creștin: jignirea. Dacă o absorbim și dacă ne hrănim inimile cu ea, atunci ajungem să fim răniți.

Oamenii răniți astfel produc multe roade.

Din lista următoare a roadelor ofensei, încercuiește simțămintele pe care le-ai avut când ai fost jignit în trecut.

Durere	Mânie	Revoltă
Gelozie	Invidie	Resentimente
Rivalitate	Amărăciune	Ură

Mulți credincioși nu sunt în stare să slujească așa cum se cuvine, potrivit chemării lor, din pricina rănilor și a durerii produse în viața lor de diferite jigniri. Se confruntă astfel cu un handicap și nu-și pot folosi întregul potențial. De cele mai multe ori, rana produsă de un frate în credință îi face să rostească împreună cu David: „Nu un vrăjmaș mă batjocorește, căci aș suferi: nu potrivnicul meu se ridică împotriva mea, căci m-aș ascunde dinaintea lui. Ci tu, pe care te socoteam una cu mine, tu, frate de cruce și prieten cu mine! Noi, care trăiam împreună într-o plăcută prietenie și ne duceam împreună cu mulțimea în Casa lui Dumnezeu” (Psalmul 55:12-14).

Enumeră (începând de la persoana cu care ai relația cea mai apropiată, până la cea cu care ai relația cea mai distantă) numele a cinci persoane care te-au rănit.

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____

Oamenii jigniți suferă, iar abilitatea de înțelegere le este întunecată. Încep să-i judece pe cei din jur pe baza presupunerilor, a aparențelor și a spuselor altora. În acest supliment devoțional, vom descoperi modul în care Dumnezeu dorește să evităm momeala Satanei și cel de a depăși orice ofense trecute care ne țin încă legați în lanțurile lor.

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Cerând ajutorul și înțelepciunea lui Dumnezeu pentru a evita momeala Satanei.

ZIUA 2 – ADEVĂRATA STARE A INIMII

În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul, care piere, și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Cristos.

1 Petru 1:6-7

[Citește paginile 20-24.]

Unul dintre modurile în care dușmanul păstrează pe cineva în capcana jignirii este acela de a ține ofensa ascunsă, acoperită cu mândrie.

Mândria te va împiedica să-ți recunoști adevărata stare. Tot ea te face să te vezi în postura de victimă. Fiindcă ești convins că ai fost nedreptățit, nu vrei să acorzi iertarea. Deși adevărata stare a inimii tale este ascunsă de ochii tăi, ea nu este ascunsă și de Dumnezeu. Simplul fapt că ai fost tratat incorect nu-ți dă dreptul să păstrezi jignirea în inima ta. Două greșeli puse laolaltă nu produc un rezultat bun!

Aurul curat este purificat prin foc (Apocalipsa 3:18). Când este amestecat cu alte metale, aurul devine dur, mai puțin maleabil și mai vulnerabil în fața ruginii. Când este topit, celelalte metale (zgura) ard, iar aurul rămâne curat și maleabil.

Simplul fapt că ai fost tratat incorect nu-ți dă dreptul să păstrezi jignirea în inima ta. Două greșeli puse laolaltă nu produc un rezultat bun!

Aceeași realitate este valabilă și în cazul inimii noastre. Cu cât se împietrește mai mult, prin mândrie și păcat, în urma păstrării resentimentelor provocate de jignirea suferită, cu atât devenim mai greu de modelat de către Dumnezeu. El dorește să ne purifice inima.

Citește 1 Petru 1:6-7 și apoi rezumă modul în care ne purifică Dumnezeu:

Dumnezeu ne rafinează prin intermediul greutăților, al încercărilor, al necazurilor, a căror dogoare dă deoparte impuritățile, cum sunt neiertarea, mânia, invidia și gelozia, permițând caracterului lui Dumnezeu (curăția și sfințenia) să crească în viața noastră.

Gândește-te la viața ta. Care sunt impuritățile din inima ta care nu permit caracterului lui Dumnezeu să se dezvolte în viața ta?

Isus a spus că abilitatea de a vedea corect este o altă cheie a eliberării din prinsoarea amăgirii. Deseori, când suntem jigniți, ne considerăm victime și dăm vina pe cei care ne-au rănit. Căutăm să justificăm sentimentele negative care ies la suprafață. Uneori suntem iritați chiar și atunci când cineva ne amintește de oamenii care ne-au rănit. Isus ne sfătuia să ne ungem ochii cu alifie, ca să vedem (Apocalipsa 3:18).

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Pocăindu-te de păcatul de a-i fi învinovățit pe alții și roagă-L pe Domnul să te ajute să-ți vezi adevărata stare a inimii.

ZIUA 3 – JIGNIRE PE SCARĂ LARGĂ

Cine seamănă în firea lui pământească va secera din firea pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viață veșnică. Să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.

Galateni 6:8-9

[Citește paginile 26-29.]

Cei mai mulți sunt de acord că Isus Se va întoarce curând. Este inutil să încercăm să identificăm ziua exactă a revenirii Sale. Doar Tatăl o cunoaște. Dar Isus a spus că vom cunoaște **vremea**, iar aceasta este acum! Nu a mai existat niciodată înainte o asemenea împlinire a profețiilor în biserică, în Israel și în natură. Isus a spus că unul dintre semnele venirii Sale va fi acela că „mulți vor fi răniți”; nu puțini, ci mulți. Vă lăsați tu sau cei pe care-i cunoști prinși cu ușurință în mrejele ofensei?

**Am ajuns să înțeleg că, ori de câte ori
dăruiesc iubire, semăn în Duhul și voi secera în
cele din urmă recolta iubirii.**

Marcați pe linie cu un x nivelul ofensei pentru fiecare afirmație:

Membrii bisericii par să se lase ofensați cu ușurință.

DE OBICEI ADEVĂRAT

RAREORI ADEVĂRAT

Îi jignesc cu ușurință pe cei din jur.

DE OBICEI ADEVĂRAT

RAREORI ADEVĂRAT

Prietenii mei par să-i rănească pe cei din jur cu ușurință.

DE OBICEI ADEVĂRAT

RAREORI ADEVĂRAT

Colegii de muncă se simt jigniți cu ușurință.

DE OBICEI ADEVĂRAT

RAREORI ADEVĂRAT

Rudele se simt jignite cu ușurință.

DE OBICEI ADEVĂRAT

RAREORI ADEVĂRAT

Dacă semnul tău se găsește de cele mai multe ori în stânga, înseamnă că observi și tu cu câtă ușurință se simt jigniți oamenii în zilele noastre. Însă un credincios, umplut cu dragostea lui Dumnezeu, arată această iubire și refuză să înghită momeala ofensei.

Am ajuns să înțeleg că, ori de câte ori dăruiesc iubire, semăn în Duhul și voi secera în cele din urmă recolta iubirii. Nu știam întotdeauna unde se va manifesta iubirea, dar știam că vremea recoltei va veni. Nu am mai considerat un eșec situația în care persoana căreia îi arătam dragoste nu-mi răspundea în același fel. Puteam iubi acea persoană chiar mai mult.

Dacă dragostea noastră este una egoistă, care așteaptă ca beneficiarii ei să se ridice la înălțimea așteptărilor noastre pentru a ne merita iubirea, atunci vom fi răniți cu ușurință când aceștia nu vor răspunde potrivit dorințelor noastre. Îmi pregătesc căderea în brațele ofensei când pretind un anumit gen de comportament și de atitudini de la cei pe care-i iubesc. Cu cât aștept mai mult, cu atât va fi mai mare potențialul jignirii.

Pe o scară de la 1 (însemnând minimul) la 5 (însemnând maximul), cum ai evalua următoarele afirmații, raportate la viața ta? (Încercuiește-ți răspunsul.)

Aștept mult de la alții.	1	2	3	4	5
Sunt dezamăgit cu ușurință.	1	2	3	4	5
Iubirea mea este condiționată.	1	2	3	4	5
Binecuvântează pentru a fi binecuvântat.	1	2	3	4	5

Adună cifrele pe care le-ai încercuit. Dacă suma lor este mai mare de zece, înseamnă că ești vulnerabil în fața eventualelor jigniri de care vei avea parte în viață.

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Rugându-L pe Dumnezeu să înlocuiască așteptările tale de la cei din jur cu o dragoste necondiționată pentru ei.

ZIUA 4 – ZIDURI DE APĂRARE

Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvoarele minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Cristos.

2 Corinteni 10:4-5

[Citește paginile 29-37.]

O persoană care a fost jignită este mai greu de câștigat decât un oraș înconjurat de fortificații. Zidurile reprezentau garanția protecției orașului și țineau în afara lor pe locuitorii nedoriți sau pe invadatori.

Trebuie să ajungem să ne punem încrederea în Dumnezeu, nu în firea noastră, pentru a fi apărați în fața ofenselor.

Când suntem răniți, ridicăm deseori ziduri în jurul nostru, ca să ne păzim inima și să ne ferim de alte suferințe.

Bifează ✓ atitudinile pe care le identifice înăuntrul tău: când stăm între ziduri, devenim...

Selectivi în ce privește relațiile.

Mai puțin deschiși și vulnerabili în fața celor din jur.

Reținuți față de cei care ne temem că ne vor răni.

Reținuți în a recunoaște care sunt persoanele care credem că ne datorează ceva.

Deschiși doar față de cei pe care-i considerăm a fi de partea noastră.

În încercarea de a ne proteja în fața ofensei, ne trezim înțemnițați înăuntrul zidurilor noastre, incapabili să dezvoltăm relații profunde cu cei din jur. Atenția noastră se îndreaptă spre interior și devenim introspectivi. Ne păzim drepturile și relațiile cu mare grijă. Ne consumăm energia pentru a ne asigura că nu ne vom mai alege și cu alte răni. Dacă nu riscăm să fim răniți, nu putem oferi dragoste necondiționată. Aceasta din urmă dă altora dreptul de a ne răni.

Completează listele următoare, enumerându-i pe cei care au dreptul să te rănească, dar și pe cei pe care îi ții la distanță, în afara zidurilor.

Cei care mă pot răni:

Cei pe care-i țin la distanță:

Oamenii jigniți vor găsi pasaje din Scriptură care să le susțină poziția, dar această scoatere din context a unor versete din Cuvântul lui Dumnezeu nu este corectă. O cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu lipsită de dragoste constituie o forță distructivă, fiindcă ne umple de mândrie și de legalism (1 Corinteni 8:1-3). Aceasta ne va face să ne îndreptăm singuri, în loc să ne pocăim de neputința noastră de a ierta.

Cunoașterea lipsită de dragostea lui Dumnezeu ne va face vulnerabili în fața amăgirii, mai ales a celei aduse de profeții mincinoși. Isus ne avertiza: „Se vor scula mulți prooroci mincinoși

și vor înșela pe mulți” (Matei 24:11). Cei înșelați sunt oamenii care s-au înconjurat cu ziduri înalte, înăuntrul cărora dragostea s-a răcit (versetul 12).

Căutarea siguranței sau a beneficiilor proprii în detrimentul altcuiva – adică trădarea – se găsește în biserică, în mijlocul credincioșilor. Trădarea constituie abandonarea supremă a legământului. Când aceasta survine, relația nu poate fi refăcută până când are loc pocăința autentică.

Trebuie să ajungem să ne punem încrederea în Dumnezeu, nu în firea noastră, pentru a fi apărați în fața ofenselor. Păcatul rămânerii în capcana ofensei este unul grav. Dacă nu este scos la lumină, ne va duce în cele din urmă la moarte. Dar când rezistăm ispitei de a construi ziduri de apărare, Dumnezeu ne va da o mare victorie.

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Rugându-L pe Dumnezeu să te ajute să dăruiești zidurile ridicate, să devii vulnerabil și să te pocăiești de orice resentimente păstrate în inima ta.

ZIUA 5 – CUM MI S-A PUTUT ÎNTÂMPLA MIE AȘA CEVA?

Iosif le-a zis: „...Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine.”

Geneza 50:19-20

[Citește paginile 39-42.]

Toți oamenii jigniți se împart în două categorii: cei care au fost într-adevăr nedreptățiți și cei care cred că au fost nedreptățiți, dar care, în realitate, se înșală.

Dacă ai fost într-adevăr nedreptățit, ai dreptul să te simți jignit? Meditează câteva minute la o situație în care cineva te-a rănit în mod intenționat. Care a fost răspunsul tău? Te-ai simțit ofensat din pricina rănii suferite? Aceasta a fost reacția ta normală în fața jignirii?

Numerotează de la 1 (reprezentând răspunsul cel mai probabil) la cinci (reprezentând răspunsul cel mai puțin probabil) reacțiile următoare:

- _____ Mă înfurii.
- _____ Iert de îndată.
- _____ Mă răzbun.
- _____ Îmi dau toate silințele să iert.
- _____ Mă îndepărtez de ea.
- _____ Caut împăcarea.

Dacă răspunsurile negative de deasupra sunt cele cu punctajul cel mai mare, înseamnă că ai convingerea că este dreptul tău să păstrezi în inimă ofensa când ai fost rănit. Dar nu trebuie să reacționezi în felul acesta.

Gândește-te la istoria lui Iosif. (Citește Geneza 37-48.) Cum evaluezi cuvintele și acțiunile lui Iosif?

Cum poziționezi răspunsul lui Iosif? Marchează cu un x pe linie.

A PĂSTRAT OFENSA ÎN INIMĂ.

A IERTAT

I-A ACUZAT PE ALȚII PENTRU STAREA ÎN CARE SE AFLA.

S-A ÎNCREZUT ÎN DOMNUL

A CĂUTAT SĂ SE RĂZBUNE

A CĂUTAT RECONCILIAREA

Dacă ai fi fost în locul lui, cum ai fi reacționat? Ai fi crezut că ai dreptul să păstrezi ofensa în inimă?

Satana speră că vom mușca din momeala ofensei, ca să câștige un cap de pod în viața noastră.

Dacă Diavolul ar putea să ne distrugă oricând ar dori, ne-ar fi șters demult de pe fața Pământului. Satana speră că vom mușca din momeala ofensei, ca să câștige un cap de pod în viața noastră, cu ajutorul căruia să ne poată distruge atât relația cu Dumnezeu, cât și cea cu semenii. Nu mușca momeala și Satana nu te va putea atinge!

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Rugându-L pe Dumnezeu să-ți dea înțelepciunea lui Iosif, pentru a putea evita căderea în plasa ofensei și pentru a te încrede în El, în loc să-i învinovățești pe alții sau circumstanțele în care te afli pentru dificultățile întâmpinate în viață.

ZIUA 6 – CONTROLEAZĂ DUMNEZEU TOTUL?

Ca să vă scap viața m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră... ca să vă rămână sămânța vie în țară și ca să vă păstreze viața printr-o mare izbăvire. Așa că nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu.

Geneza 45:5, 7-8

[Citește paginile 42-49.]

Probabil că, pe când zăcea în temniță, Iosif nu s-a gândit niciodată că va ajunge să conducă Egiptul. Dar, prin toate circumstanțele vieții lui, Dumnezeu îl pregătea pe Iosif pentru a-l duce la împlinire planul. Dumnezeu are un plan pentru viața fiecărui credincios. El controlează totul. Aspectul esențial în ce-l privește pe Iosif a fost reacția lui față de frații săi, față de Potifar și față de împrejurările în care se afla. Și-ar fi putut învinovăți frații

sau chiar pe Dumnezeu pentru suferința lui. Este ușor să dai vina pe toți ceilalți pentru problemele tale și să-ți închipui cât de bine ți-ar fi fără cei din jur.

Nimeni altcineva nu-ți ține destinul în mână în afară de Dumnezeu. Niciun bărbat, nicio femeie, niciun copil și nici măcar Diavolul nu te poate îndepărta de voia lui Dumnezeu!

**Niciun bărbat, nicio femeie, niciun copil și
nici măcar Diavolul nu te poate îndepărta de
voia lui Dumnezeu!**

Frații lui Iosif au crezut că frânseseră visul pe care Dumnezeu îl avea pentru el, însă n-au reușit s-o facă. Atunci când Iosif i-a întâlnit din nou, nu le-a amintit de păcatul lor, ci de ceea ce Dumnezeu făcuse pentru el.

Citește Geneza 45:5-8 și Psalmul 105:16-17. Notează toate motivele pentru care Dumnezeu a îngăduit încercările din viața lui Iosif.

Dumnezeu l-a trimis pe Iosif ca să _____
(Geneza 45:5)

Dumnezeu l-a trimis pe Iosif ca să _____
(Geneza 45:7)

Dumnezeu l-a trimis pe Iosif ca să _____
(Geneza 45:8)

Dumnezeu l-a trimis pe Iosif ca să _____
(Psalmul 105:16-17)

Gândește-te la cea mai mare problemă cu care te-ai confruntat în ultimul an. Descrie această problemă într-o frază.

Acum completează aceste propoziții:

Răspunsul meu în fața problemei a fost _____

Planul lui Dumnezeu era _____

Am învățat despre mine următoarele aspecte: _____

Dacă nu lași jignirea să se cuibărească în inima ta, vei rămâne în cadrul voii lui Dumnezeu. Dacă vei cădea însă în plasa ei, vei deveni prizonierul dușmanului, care te va folosi pentru a-și duce la îndeplinire scopul și voia lui. Așa că, a sosit vremea să alegi: *care este hotărârea ta?*

Rămâi în ascultare de Dumnezeu! Împotrivește-te Diavolului, evitând capcana ofensei. Probabil că visul sau viziunea pentru viața ta se vor realiza altfel decât credeai, dar Cuvântul și promisiunile Lui nu vor rămâne neîmplinite. Neascultarea este singura cale de a nimici planul lui Dumnezeu.

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Mulțumindu-l lui Dumnezeu pentru planul bun pe care-l are pentru viața ta și pentru că face ca toate circumstanțele prin care treci să lucreze spre binele tău.

ZIUA 7 – CÂND EȘTI RESPINS DE UN PĂRINTE

El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!

Maleahi 4:6

[Citește paginile 51-56.]

Este una să fii respins sau nedreptățit de un frate, dar este cu totul altceva să te confrunți cu respingerea și cu ranchiuna unui părinte. Când vorbesc despre părinți, nu mă refer doar la cei biologici, ci la liderii pe care Dumnezeu îi așază deasupra noastră. Aceștia sunt oamenii care credeam că ne vor iubi, că ne vor pregăti, că ne vor hrăni și îngriji.

Gândește-te la oamenii cu care ai avut de-a face în trecut și care au jucat în viața ta rolul unui părinte, dar care te-au respins.

Încercuiește-i pe cei care te-au respins sau care te-au rănit.

Tatăl biologic	Tatăl vitreg	Păstorul
Un angajat al bisericii	Un prezbiter	Un diacon
Șeful	Un profesor	Un lider
Un prieten apropiat care a jucat în viața mea rolul unui părinte		
Alții: _____		

Un exemplu biblic de respingere din partea unui părinte este cel al relației lui Saul cu David. Citește cu atenție paginile 34-36 din *Momeala Satanei*.

În timp ce citești, identifică toate modurile în care David ar fi putut fi tentat să acumuleze resentimente față de Saul.

Acum completează aceste propoziții:

David l-a tratat pe Saul _____.

În loc să se răzbune, David _____.

Când a fost respins de regele, de mentorul său, de cel care juca rolul unui părinte în viața lui, David a hotărât să nu lase jignirea să prindă rădăcini în inima sa. Dar Saul a devenit gelos și suspicios cu privire la slujitorul său, David. Sunt mulți lideri astăzi care manifestă suspiciune față de cei aflați sub autoritatea lor. Asemeni lui Saul, sunt nesiguri când vine vorba despre chemarea lor, iar starea aceasta dă naștere geloziei și mândriei. Recunosc calitățile lăsate de Dumnezeu în viața altor oameni, dar sunt gata să-i folosească în lucrare doar atât timp cât au ei de câștigat. Saul s-a bucurat de succesul lui David până când a început să-l considere o

amenințare la adresa lui. Atunci l-a retrogradat și a început să caute un motiv să-l ucidă.

Dacă cel care joacă rolul unui părinte în viața ta sau dacă liderul tău acționează în mod păcătos și greșit, în loc să faci loc ofensei în inima ta, roagă-te pentru acea persoană.

Există în viața ta un asemenea părinte care te privește cu suspiciune? Dacă da, cum îți cere Dumnezeu să reacționezi?

Citește 1 Samuel 24:11 și apoi completează propozițiile următoare:

Când cineva mă atacă, Dumnezeu dorește ca eu să _____

Când cineva mă respinge, Dumnezeu dorește ca eu să _____

Dacă cel care joacă rolul unui părinte în viața ta sau dacă liderul tău acționează în mod păcătos și greșit, în loc să faci loc ofensei în inima ta, roagă-te pentru acea persoană. Dumnezeu o va corecta; aceasta este slujba Lui, nu a ta. Refuză să te încarci cu vreo ofensă.

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Rugându-L pe Dumnezeu să lucreze în viața celor care joacă rolul unui părinte în viața ta și să-ți dea puterea să te rogi pentru ei și să le ierți greșelile.

ZIUA 8 – CINE MĂ VA RĂZBUNA?

„Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti”, zice Domnul.

Romani 12:19

[Citește paginile 56-63.]

Saul a recunoscut bunățatea lui David când a văzut că acesta ar fi putut să-l ucidă, dar că nu se atinsese de el. Însă unul dintre oamenii lui David, Abișai, nu era gata să arate har în aceeași măsură ca și fiul lui Isai.

Când David și Abișai s-au strecurat în tabăra lui Saul, în vreme ce regele și soldații lui erau cufundați în somn, Abișai a căutat să-l convingă pe David: „Dumnezeu dă astăzi pe vrăjmașul tău în mâinile tale; lasă-mă, te rog, să-l lovesc cu sulita mea și să-l pironesc dintr-o lovitură în pământ, ca să n-am nevoie să-i mai dau alta!”

Abișai avea toate motivele să creadă că David ar fi trebuit să-l lase să-și urmeze imboldul de a-l ucide pe Saul.

Parcurge lista următoare. Bifează ✓ căsuța corespunzătoare răspunsului tău, arătând dacă Saul merita sau nu pedeapsa cu moartea pentru păcatul său.

1. Saul a ucis optzeci și cinci de preoți nevinovați și familiile acestora (multiple capete de acuzare pentru crimă cu premeditare).

☐ Merită să moară Trebuie lăsat să trăiască

2. Saul, împreună cu trei mii de soldați, a căutat în toate modurile posibile să-l ucidă pe David și pe oamenii lui (multiple capete de acuzare pentru tentativă de omor).

☐ Merită să moară Trebuie lăsat să trăiască

3. Saul și-a păstrat poziția de rege și după ce ungerea care-i dădea dreptul să conducă i-a fost luată și dată lui David.

☐ Merită să moară Trebuie lăsat să trăiască

4. Saul a mințit cu privire la David, a căutat să-i întoarcă pe toți împotriva lui și și-a încălcat promisiunile pe care i le făcuse.

Merită să moară

Trebuie lăsat să trăiască

Dacă motivele acestea nu ar fi fost suficiente pentru a-l condamna pe Saul la moarte, ar fi fost măcar destul de solide pentru a-l pedepsi și pentru a aduce asupra lui răzbunarea. Citește acum răspunsul dat de David lui Abișai, în 1 Samuel 26:9-11. David nu dorea să-l ucidă pe Saul și nici măcar să-l pedepsească, deși, din perspectiva oamenilor, avea tot dreptul să procedeze astfel. Câți oameni din zilele noastre ar fi avut o astfel de inimă?

Orice semănare a discordiei sau a dezbinării între frați este o urâciune înaintea lui Dumnezeu.

Bisericile se divizează, familiile se destramă, căsniciile se clatină și iubirea moare, strivită de atacul puternic al cuvintelor rostite sub imperiul durerii și al frustrării. Jigniți de prieteni, de familie și de lideri, îi luăm drept țintă și revărsăm asupra lor cuvinte ascuțite de amărăciune și de mânie. Chiar dacă informația poate fi reală și solidă, motivele nu sunt curate. Orice semănare a discordiei sau a dezbinării între frați este o urâciune înaintea Domnului (Proverbe 6:16-19).

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Rugându-L pe Dumnezeu să te învețe să te smerești înaintea celor care te jignesc și să-ți ceri iertare.

ZIUA 9 – CUM SE NASC FUGARII SPIRITUALI

*„Să mă ferească Domnul să fac împotriva domnului meu, care este unsul Domnului, o așa faptă, ca să pun mâna pe el! Căci el este unsul Domnului.”
Cu aceste cuvinte, David a oprit pe oamenii săi și i-a împiedicat să se arunce asupra lui Saul.*

1 Samuel 24:6-7

[Citește paginile 65-71.]

Prin relația cu Saul, Dumnezeu încerca inima lui David (1 Samuel 24:6-7). Dumnezeu vroia să vadă dacă David era gata să ucidă ca să-și instaureze propria împărăție, după modelul lui Saul, sau dacă Îi va îngădui lui Dumnezeu să-i întemeieze domnia pentru totdeauna.

Numai Dumnezeu are dreptul să judece și să răzbune. În Romani 12:19, citim: „Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri, ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: «Răzbunarea este a Mea, Eu voi răsplăti», zice Domnul.” Nu trebuie să luăm în mâinile noastre prerogativele lui Dumnezeu. Este greșit să faci un lucru corect folosind calea incorectă.

Da, Saul merita să fie judecat și pedepsit, dar de Dumnezeu, nu de David.

Gândește-te la o situație în care ai luat răzbunarea în propriile mâini și nu ai așteptat intervenția lui Dumnezeu. Descrie situația și rezultatele sau consecințele ei.

Mulți oameni întreabă: „Cum se face că Dumnezeu îi așază pe unii sub autoritatea unor lideri care fac greșeli grave sau chiar sub a unora plini de răutate?” (Vezi 1 Samuel 1-5 ca exemplu.) Pe când era un copil nevinovat, Dumnezeu l-a așezat pe Samuel sub

autoritatea preoției corupte din Israel. Acolo el a învățat să se bazeze pe Dumnezeu și să se încreadă în El, precum și să asculte numai glasul Lui, nu pe cel al oamenilor. Iar Dumnezeu Însuși S-a îngrijit de liderii corupți.

Dumnezeu ne aduce deseori în locuri incomode și îngăduie să fim apăsați de o presiune crescândă, ca să fim șlefuiți de dragostea Lui și de focul Său purificator. Dacă ne lăsăm copleșiți de ofense și dacă plecăm, pierdem ocazia de a primi ceea ce are Dumnezeu pregătit pentru noi; începem să acumulăm ofensă după ofensă. Oamenii jigniți reacționează față de situațiile ofensatoare în moduri care par corecte, dar care nu sunt inspirate de Dumnezeu. Noi nu suntem chemați să reacționăm față de diferiți oameni sau situații, ci să acționăm în ascultare, ca răspuns față de Dumnezeu.

**Dumnezeu ne aduce deseori în locuri
incomode și îngăduie să fim apăsați de o
presiune crescândă, ca să fim șlefuiți de
dragostea Lui și de focul Său purificator.**

Deseori, când ne simțim presați, căutăm un cuvânt din partea lui Dumnezeu, care să ne aducă ușurare. Dar Dumnezeu ne aduce în aceste momente incomode de răscruce ca să ne maturizeze, să ne șlefuiască și să ne întărească, nu ca să ne distrugă!

Fă următorul test.

1. Mă feresc de presiunea purificatoare îngăduită de Dumnezeu?

☐ Da Nu

2. Mă plâng în situațiile tensionate?

☐ Da Nu

3. Îmi justific propriul păcat, în vreme ce-l condamn pe al altora?

☐ Da Nu

4. Aștept ca liderii spirituali să fie desăvârșiți, deși eu nu sunt?

☐ Da Nu

5. Sunt dispus să ascult glasul lui Dumnezeu și să aștept călăuzirea Lui?

☐ Da Nu

6. Citește Isaia 55:12. Sunt gata să plec doar când sunt călăuzit în pace?

☐ Da Nu

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Rugându-L pe Isus să fie Păstorul tău desăvârșit și să te umple cu iubirea Sa pentru păstorie pe care i-a lăsat în viața ta.

ZIUA 10 – CEI SĂDIȚI ÎNVERZESC

*Cei sădiți în casa Domnului înverzesc în curțile
Dumnezeului nostru. Ei aduc roade și la bătrânețe,
sunt plini de suc și verzi, ca să arate că Domnul este
drept.*

Psalmul 92:13-15

[Citește paginile 71-79.]

Mulți oameni merg din biserică în biserică, dintr-o echipă de slujire în alta, căutând să-și dezvolte propria lucrare. Dacă Dumnezeu îi așază într-un loc în care nu se bucură de recunoaștere și de încurajare, sunt ofensați cu ușurință. Dacă nu sunt de acord cu modul în care se face ceva, sunt jigniți și pleacă în altă parte. Oamenii care poartă cu ei ofensa se dezrădăcinează singuri, se

plâng, învinovătesc conducerea și nu sunt niciodată conștienți de propriile lor cusururi.

Dumnezeu continuă să ne șlefuiască și să ne maturizeze, sporind presiunea din acele domenii în care avem nevoie de creștere. Dacă schimbăm întruna locul în care suntem sădiți, nu vom crește niciodată din punct de vedere spiritual așa cum dorește Dumnezeu.

Dacă schimbăm întruna locul în care suntem sădiți, nu vom crește niciodată din punct de vedere spiritual așa cum dorește Dumnezeu.

Enumeră toate bisericile în care ai fost membru în ultimii zece ani:

Dacă ai plecat din mai multe biserici, care a fost motivul? Bifează motivele care ți se potrivesc.

M-am mutat în alt oraș.

Am trecut la altă denotație.

M-a rănit păstorul.

M-a jignit unul dintre angajații bisericii.

M-a ofensat un alt lider din biserică.

M-a deranjat doctrina.

M-a deranjat stilul muzical din biserică.

M-a ofensat _____.

Alte motive _____.

Dacă motivul pentru care ai părăsit o biserică a fost ofensa, atunci porți cu tine momeala Satanei din loc în loc, semănând oriunde vei merge semințele distrugerii și ariditatea spirituală.

Citește următoarele pasaje din Scriptură și apoi notează ce spun ele despre relația dintre legea lui Dumnezeu, ofensă, creștere spirituală și rodire.

Psalmul 1:1-3

Psalmul 119:165

Marcu 4:16-17

Enumeră patru beneficii de care te bucuri atunci când refuzi să faci loc ofensei în inima ta, beneficii care se găsesc în părtășia bisericii.

1.

2.

3.

4.

5.

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Mulțumindu-îi lui Dumnezeu pentru biserica în care te-a sădit și rugându-L să te ajute să te maturizezi și să prosperi acolo.

ZIUA 11 – FUGA DE REALITATE

[Aceștia] învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoaștere a adevărului.

2 Timotei 3:7

[Citește paginile 81-85.]

Oamenii mă întrebă deseori când ar trebui să plece dintr-o biserică sau dintr-o echipă de slujire. Eu îi întreb, la rândul meu: „Cine v-a trimis în biserica pe care o frecvențați acum?”

În cele mai multe cazuri mi se spune: „Dumnezeu ne-a trimis.” Atunci le arăt că, dacă Dumnezeu i-a trimis, nu a sosit momentul potrivit să plece, până când Dumnezeu le dă voie. Când Dumnezeu te îndrumă să pleci, te vei duce în pace, indiferent care este starea lucrării (Isaia 55:12).

Describe o situație în care Dumnezeu ți-a dat voie să părăsești o biserică și a îngăduit să rămâi în relații bune cu oamenii de acolo și după ce ai plecat.

În cartea aceasta am descris diferența dintre *teknon* („copilași sau fii imaturi”) și *huios* („fii maturi”). În Romani 8:14 ni se vorbește despre fiii maturi: „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii [*huios*] ai lui Dumnezeu.” Cum ne ajută Dumnezeu să ne maturizăm, în calitate de fii ai Lui? Pentru a înțelege procesul maturizării spirituale, putem privi exemplul desăvârșit al Fiului matur al lui Dumnezeu, Isus Cristos.

Ofensa pune piedici în calea creșterii spirituale, dar suferința și ascultarea ne conduc spre o relație mai profundă cu Domnul și cu alții.

Isus S-a maturizat prin ascultare și prin suferință.

Ce înveți în momentul de față despre suferință și despre ascultare în biserica în care te afli? Cum te dezvolți în ce privește atitudinile, gândurile și emoțiile tale, așa încât să eviți capcana ofensării în relația cu alții sau cu Dumnezeu, când te confrunți cu suferința sau când ți se cere să dai dovadă de ascultare?

Noi trebuie să învățăm că ofensa pune piedici în calea creșterii spirituale, dar suferința și ascultarea ne conduc spre o relație mai profundă cu Domnul și cu alții.

Completează următoarele propoziții:
Atunci când sufăr, răspund astfel: _____

Când trebuie să ascult, atitudinea mea este _____

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Predând totul lui Dumnezeu, în ascultare de El, și dăruindu-te Lui ca un vas gata să sufere pentru Cristos.

ZIUA 12 – INSTINCTUL DE AUTOCONSERVARE

Căci biruința este a Domnului. Și El vă dă în mâinile noastre.

1 Samuel 17:47

[Citește paginile 85-91.]

O scuză obișnuită pentru instinctul de autoconservare prin neascultare este jignirea suferită. Păstrarea acesteia în inimă generează un fals sentiment de autoapărare. Te împiedică să-ți vezi propriile slăbiciuni de caracter, fiindcă vina cade în întregime asupra altcuiva. Nu trebuie să-ți examinezi niciodată imaturitatea sau păcatul, pentru că vezi doar cusurile celui ce te-a rănit. Prin urmare, dorința lui Dumnezeu de a dezvolta caracterul prin această împrejurare adversă este zădărnicită. Persoana ofensată va evita sursa jignirii și va fugi, devenind în cele din urmă un fugar pe tărâmul spiritual.

Biblia are multe de spus cu privire la judecarea și la învinovățirea altora.

Citește următoarele versete și notează ce te învață în legătură cu judecarea și cu învinovățirea altora.

Matei 7:1-5

Matei 5:21-26

Luca 6:36-37

Romani 2:1-2

Romani 12:17-21

Romani 14:10-13

Iacov 4:11-12

Isus a spus în Ioan 20:23: „Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate, și celor ce le veți ține, vor fi ținute.”

**Dragostea uită greșelile, lăsând astfel loc
speranței pentru viitor.**

Noi ținem păcatele altora atunci când păstrăm ofensa în inimă și când avem resentimente față de acele persoane. Cheia este refuzul de a fugi de probleme, confruntarea celor care ne-au ofensat și căutarea reconcilierii. De ce? Refuzul de a discuta despre ofensa suferită nu ne va elibera de problema noastră. Rădăcina acesteia va rămâne neatinsă. Planul lui Dumnezeu ne împinge deseori să ne confruntăm cu răni și cu atitudini pe care am prefera să le ocolim. Ofensele de care suntem tentați să ne ferim vor conferi tărie vieții noastre.

Nu uita: dragostea uită greșelile, lăsând astfel loc speranței pentru viitor. Dacă am depășit cu adevărat o ofensă, vom căuta cu sinceritate să facem pace. Poate că momentul cel mai potrivit nu este cel imediat următor, dar, în inima noastră, vom căuta oportunitatea reparării relației.

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Cerându-I lui Dumnezeu ajutor pentru a face față ofenselor, fără a te feri de abordarea problemelor cauzate de ele.

ZIUA 13 – TEMELIA NECLINTITĂ

*De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu:
„Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; oricine crede nu va acționa în pripă.”*

Isaia 28:16 – traducere din limba engleză

[Citește paginile 93-99.]

„Oricine crede nu va acționa în pripă.” Cel care acționează în pripă este o persoană instabilă, fiindcă hotărârile sale nu se bazează pe temelie corectă. Un astfel de om este clătinat și purtat cu ușurință de furtunile persecuției și ale încercărilor.

Singura temelie de neclintit, în toiul persecuțiilor și al încercărilor, este Cuvântul lui Dumnezeu. Când predic, spun deseori bisericilor și indivizilor să asculte glasul lui Dumnezeu din glasul meu. Când ascultăm vorbind un predicator aflat sub ungerea divină sau când citim o carte, ar trebui să fim atenți la acele cuvinte

și fraze care vorbesc duhului nostru. Acesta este Cuvântul pe care ni-l revelează Dumnezeu și care ne aduce lumină și înțelegere spirituală.

Psalmistul spunea: „*Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate.*” (Psalmul 119:130). Pătrunderea Cuvântului Său în inima noastră, nu în mintea noastră, este cea care iluminează și care aduce limpezime.

Cum iluminează Cuvântul lui Dumnezeu viața ta săptămână de săptămână? Bifează modalitățile în care auzi glasul lui Dumnezeu adresat ție.

Studiu biblic

Cântarea Scripturii

Învățătura

Ascultarea unor cântări

Citirea Bibliei

Predici

Citirea unor cărți creștine

Altele _____

Ceea ce ne revelează Dumnezeu prin Scriptură nu ne poate fi luat. Noi ne înrădăcinăm deciziile în Cuvântul Său. Fără această temelie a Cuvântului, vom fi răniți cu ușurință de încercările și de necazurile neașteptate. Când Cuvântul lui Dumnezeu nu este adânc înrădăcinat în noi, s-ar putea să-l primim la început cu bucurie, dar, mai târziu, să lăsăm jignirea să își facă loc în inima noastră (Marcu 4:16-17).

**Fără temelia Cuvântului lui Dumnezeu,
vom fi răniți cu ușurință de încercările și de
necazurile neașteptate.**

Când auzi un cuvânt din partea lui Dumnezeu, care contravine unui sentiment, unui gând sau unui comportament al tău, care este răspunsul tău imediat? Numerotează răspunsurile de la 1 (reprezentând situația cea mai frecventă) la 7 (reprezentând situația cel mai rar întâlnită).

_____ Mă înfurii.

_____ Sunt confuz.

_____ Mă simt rănit.

_____ Mă pocăiesc.

_____ Mă bucur să învăț ce îmi spune Dumnezeu.

_____ Mă simt jignit.

_____ Îi învinovăţesc pe alţii sau pe Dumnezeu.
_____ Altele

Faptul că suntem înrădăcinaţi în Cuvântul lui Dumnezeu şi că suntem iluminaţi de Duhul Lui ne va ajuta să putem primi adevărul din partea lui Dumnezeu şi a altora, fără să ne simţim jigniţi.

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Mulţumindu-I lui Dumnezeu pentru Cuvântul Său şi pentru numeroasele moduri în care iluminează Cuvântul în viaţa ta.

ZIUA 14 – NICIO ALTĂ OPŢIUNE

Apropiaţi-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă şi scumpă înaintea lui Dumnezeu. Şi voi, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi ca să fiţi o casă duhovnicească, o preoţie sfântă, şi să aduceţi jertfe duhovniceşti, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Cristos.

1 Petru 2:4-5

[Citeşte paginile 99-107.]

Cuvântul revelat al lui Dumnezeu este stâncă neclintită pe care trebuie să ne zidim viaţa şi lucrarea. Poruncile şi legile lui nu sunt opţionale, ci obligatorii. Simplul fapt că o poruncă sau o lege din Cuvânt ar putea jigni sentimentele noastre nu înseamnă că putem opta pentru acceptarea ofensei şi pentru neascultare. Singura noastră opţiune rămâne respectarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Describe o situaţie în care te-ai simţit jignit de cuvintele Scripturii şi în care nu le-ai respectat. Care au fost consecinţele?

În vârtoarea încercărilor și a presiunii, ne vedem, asemeni lui Petru, devenind ca niște pietre – mici bucăți de stâncă zidite împreună pentru a forma o casă spirituală. Petru (*Petra*) este o stâncă, o piatră care mărturisește că Isus Cristos este Fiul Dumnezeului celui viu.

Încercările arată unde se află o persoană în procesul maturizării. Cu alte cuvinte, ele îi stabilesc poziția spirituală și scot la lumină adevărata stare a inimii ei.

Biblia vorbește despre o casă zidită pe nisip (Matei 7:26-27). O asemenea casă poate avea cinci niveluri și poate fi frumos decorată. Câtă vreme strălucește soarele, arată ca un bastion al rezistenței și al frumuseții. Alături de prima casă poate fi construită una simplă, cu un singur nivel. Trece aproape neobservată și pare neatrăgătoare în comparație cu edificiul impunător de lângă ea. Dar este zidită pe ceva ce nu se vede, pe o stâncă.

**Încercările arată unde se află o persoană în
procesul maturizării. Cu alte cuvinte, ele îi
stabilesc poziția spirituală.**

Câtă vreme nu se stârnește nicio furtună, casa cu patru etaje arată mult mai frumos. Dar când dă piept cu o vijelie puternică, casa cea mare se prăbușește și ajunge o ruină. Creștinii sunt pietre vii, ale căror case sunt zidite pe stânca neclintită, care este Isus Cristos. Când vin furtunile, ei nu o iau la goană, nu cad în cursa ofensei și nici nu-i învinovățesc pe alții, ci, în toiul vijeliilor vieții, rămân în picioare.

Ai încercat să-ți construiești casa pe temelia nisipoasă a sistemului acestei lumi? Bifează temeliile lumești, instabile, pe care ai fost tentat să le folosești. Descrie pe scurt rezultatul:

❏Banii: _____

❏Succesul: _____

❏Puterea: _____

❏Posesiunile materiale: _____

Țiguranța: _____

Oamenii: _____

Altele: _____

Asigură-te că îți zidești viața pe temelia Cuvântului revelat al lui Dumnezeu, nu pe ceea ce spun sau fac alții. Caută-L întotdeauna pe Domnul și ascultă glasul Lui care-ți vorbește. Nu fă și nu spune nimic doar pentru a-i mulțumi pe cei din jur. Caută-L pe El și bazează-te pe ceea ce-ți descoperă, prin Cuvântul Său, în inima ta!

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Cerând Duhului lui Dumnezeu să-ți reveleze Cuvântul Său și să te ajute să-ți zidești viața pe stânca neclintită, care este Cristos.

ZIUA 15 – TOT CE POATE FI CLĂTINAT VA FI CLĂTINAT

Cel ce ne vorbește din ceruri... a făcut făgăduința aceasta: „Voi mai clătina încă o dată nu numai Pământul, ci și cerul.” Cuvintele acestea, „încă o dată”, arată că schimbarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute, este făcută tocmai ca să rămână lucrurile care nu se clatină.

Evrei 12:26-27

[Citește paginile 109-118.]

Deși Simon Petru a fost numit „Stânca” și a mărturisit că Isus era Fiul Dumnezeuului celui viu, spre sfârșitul lucrării lui Isus de pe Pământ a descoperit că viața lui încă nu reflecta caracterul și smerenia lui Cristos. Petru își construia viața și lucrarea pe pedestalul victoriilor trecute și pe cel al mândriei. Pavel ne îndemna să fim cu băgare de seamă la modul în care construim pe temelia care este Cristos.

După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu, ca un meșter zidar înțelept, am pus temelia, și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Cristos.

1 Corinteni 3:10-11

Când vreo parte a vieții noastre este zidită pe temelii lumești, acea parte va fi zdruncinată de Cristos.

Citește 1 Ioan 2:15-17. În continuare urmează o listă a elementelor lumești pe care Dumnezeu le va scutura din viața noastră. Marchează cu un x locul în care te afli.

Pofta firii pământești

DEJA SCUTURATĂ

MAI TREBUIE ÎNCĂ SCUTURATĂ

Lăudăroșia vieții

Din pricina mândriei lui Petru, manifestată la finalul lucrării lui Isus, acesta din urmă i-a spus: „*Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul.*” (Luca 22:31).

Isus nu S-a rugat ca Simon Petru să fie scutit de cernerea dureroasă, ci S-a rugat ca, în cursul acestui proces, să nu-și piardă credința.

Mândria a deschis ușa Satanei, lăsându-l să-l cearnă pe Simon Petru. Acum, dacă Isus ar fi avut mentalitatea multora din biserică, ar fi spus: „Haideți să ne rugăm și să legăm acest atac al Diavolului. Nu vom permite Satanei să-i facă una ca asta iubitelui nostru Simon!” Dar iată ce spune El: „Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi” (Luca 22:32).

Isus nu S-a rugat ca Simon Petru să fie scutit de cernerea dureroasă, ci S-a rugat ca, în cursul acestui proces, să nu-și piardă credința. Isus știa că, în urma acestei încercări, va ieși la lumină un nou caracter, cel de care avea nevoie Petru pentru a-și împlini destinul și pentru a-și întări frații.

Satana ceruse permisiunea de a-l cerne pe Petru cu atâta putere încât acesta să-și piardă credința. Intenția dușmanului era de a-l distruge pe acest om cu mult potențial, care primise o măsură atât de mare de revelație. Însă Dumnezeu urmărea un scop diferit prin această cernere și, ca de obicei, El este cu mult înaintea Diavolului.

Dumnezeu ne cerne viața urmărind unul dintre scopurile menționate mai jos. Dacă treci acum printr-un astfel de proces, care ar putea fi scopul urmărit de El pentru tine? (Bifează variantele care ți se potrivesc.)

- ☐ Să-ți aducă viața mai aproape de temelia adevărată.
- ☐ Să înlăture din viața ta tot ce aduce moartea, cum ar fi mândria.
- ☐ Să secere ceea ce s-a copt în viața ta.
- ☐ Să trezească un domeniu al vieții tale cufundat în amorțeală.
- ☐ Să-ți consolideze viața, așa încât adevărul deținut de omul tău duhovnicesc să nu mai poată fi separat de sufletul și de trupul tău.

Orice mod de a raționa sau orice atitudine a inimii care sunt înrădăcinate în egoism sau în mândrie vor fi scuturate și îndepărtate.

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Cerând Domnului să cearnă mândria, egoismul și pofta din viața ta.

ZIUA 16 – HARUL ESTE DAT CELOR SMERIȚI

*Fiți împodobiți cu smerenie. Căci „Dumnezeu stă
împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.”*

1 Petru 5:5

[Citește paginile 118-125.]

Încercările din viață vor scoate la lumină ce se află în inima noastră, indiferent dacă ofensa păstrată în ea este legată de relația cu Dumnezeu sau cu alții. Încercările fie te umplu de amărăciune față de Dumnezeu și față de cei din jur, fie te fac mai puternic. Dacă treci testul smereniei, rădăcinile tale se vor fixa mai adânc în pământ, aducându-ți stabilitate ție și viitorului tău. Dacă dai greș, vei păstra în inimă jignirea, iar aceasta va face ca amărăciunea să-ți întineze viața.

Simon Petru fusese încercat până când ajunsese să nu se mai poată lăuda că este cineva. Își pierduse încrederea firească în sine. Văzuse mult prea clar zădărnicia propriei voințe puternice. Fusese smerit. Acum era candidatul perfect pentru harul divin, căci Dumnezeu dă har celor smeriți. Smerenia este o condiție prealabilă.

I-ai spus vreodată lui Cristos: „Doamne, Te-am slujit și am renunțat la multe ca să Te urmez, așa că de ce mi se întâmplă nenorocirea asta teribilă tocmai mie?”

**Încercările fie te umplu de amărăciune față
de Dumnezeu și față de cei din jur, fie te fac mai
puternic.**

Creștinii care au parte de suferințe și de dezamăgiri se simt deseori răniți în relația lor cu Domnul, întrucât ei cred că El ar trebui să le acorde un tratament privilegiat după tot ce au făcut pentru El.

Acești oameni Îl slujesc animați de motivații greșite. Nu ar trebui să-L slujim pe Domnul pentru *ceea ce poate face*, ci, mai degrabă, pentru *ceea ce este El* și pentru *ce a făcut deja pentru noi*.

Cei care se supără pe Domnul nu realizează pe deplin ce datorie mare a plătit El deja pentru ei ca să-i elibereze. Au uitat că au fost scăpați de la moarte. Ei privesc prin ochii firești, nu prin perspectiva eternă.

Îl slujești tu pe Domnul mânat de mândrie, de încredere în sine sau de speranța că te va răsplăti pentru serviciile tale cu bunuri materiale sau cu o viață ușoară?

Completează următoarele propoziții:

Motivația care mă determină să-L slujesc pe Cristos este _____

Încrederea mea se bazează pe _____

Răsplata pe care o aștept de la El este _____

Noi nu putem face nimic de valoare eternă prin propriile puteri.

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Cerând Domnului să-ți curețe inima și să îndepărteze orice încredere în firea pământească.

ZIUA 17 – STÂNCA DE CĂDERE

Căci este scris în Scriptură: „Iată că pun în Sion o Piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El nu va fi dat de rușine.” Cinstea aceasta este, dar, pentru voi care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, „Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului”, și „o Piatră de poticnire și o Stâncă de cădere”. Ei se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul, și la aceasta sunt rânduiri.

1 Petru 2:6-8

[Citește paginile 127-143.]

Astăzi, semnificația cuvântului *a crede* a fost diluată. În ochii celor mai mulți, cuvântul acesta înseamnă o simplă recunoaștere a unui anumit fapt. Pentru majoritatea oamenilor, acest termen nu are nimic de-a face cu ascultarea. Însă în pasajul de mai sus, cuvintele *a crede* și *neascultător* sunt folosite cu sens antonimic.

Scriptura ne arată că „oricine crede în El [în Isus Cristos]” nu va pieri, ci va avea viață veșnică (Ioan 3:16).

Ca urmare a modului în care percep cuvântul *a crede*, mulți au impresia că tot ce li se cere să facă este să creadă că Isus a existat și că a murit pe Calvar, și că, în consecință, se vor găsi într-o relație corectă cu Dumnezeu. Dacă aceasta ar fi singura cerință, și demonii ar fi într-o relație bună cu El, căci Scriptura ne mai spune: „Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci; *dar și dracii cred...* și se înfioară!” (Iacov 2:19). Cu toate acestea, ei nu se bucură de mântuire.

Completează următoarele propoziții:

Pentru mine, credința înseamnă _____

Pentru mine, ascultarea înseamnă _____

Dacă spun că eu cred, însă nu ascult, atunci _____

În Scriptură, cuvântul *a crede* are o semnificație mai profundă decât simpla recunoaștere a existenței sau acceptarea unui fapt la nivelul minții. Respectând contextul versetului anterior, putem afirma că elementul principal al acestui termen este ascultarea. L-am putea citi în felul următor: „De aceea, pentru voi, care-L ascultați, El este prețios, dar pentru cei care sunt neascultători, «piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului» și «o piatră de poticnire și o stâncă de cădere.»”

**Iubirea este elementul esențial al relației
noastre cu Domnul – nu iubirea principiilor sau
a învățăturilor, ci iubirea față de Persoana lui
Isus Cristos**

Nu este greu să ascuți atunci când cunoști caracterul și dragostea celui căruia te supui. Iubirea este elementul esențial al relației noastre cu Domnul – nu iubirea principiilor sau a învățăturilor, ci iubirea față de Persoana lui Isus Cristos. Dacă iubirea aceasta nu este adânc înrădăcinată, ne putem poticni și vom cădea cu ușurință în plasa ofensei.

Când trăiești în ascultare de voia lui Dumnezeu, nu vei împlini dorințele oamenilor. Ca urmare, vei avea de suferit. Isus a avut de înfruntat cea mai mare opoziție din partea liderilor religioși. Oamenii religioși sunt convinși că Dumnezeu operează doar în cadrul parametrilor stabiliți de ei. Dacă, acum două mii de ani, Stăpânul i-a ofensat pe oamenii religioși prin modul Său de a acționa așa cum a fost călăuzit de Duhul Sfânt, cu siguranță că și cei care-L urmează astfel vor avea parte de aceleași reacții.

*Amintește-ți că răspunsul tău îți determină viitorul.
Completează următoarea propoziție:*

Când alții vor fi ofenșați de modul în care-mi trăiesc viața pentru Cristos, voi _____

Pavel scria: „Faptul că singura cale spre mântuire este crucea îi ofensează pe oameni, dar acesta este adevărul și este cu neputință să predic altceva!” (Vezi Galateni 5:11.)

Când cineva pune la îndoială adevărul Evangheliei, este vremea să trecem la ofensivă, fără a ne cere scuze. Trebuie să hotărâm în inima noastră că vom asculta de Duhul lui Dumnezeu, oricare ar fi prețul.

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Spunându-I lui Cristos că-ți vei pune încrederea în El, că-L vei iubi și că-L vei asculta.

ZIUA 18 – CA SĂ NU-I JIGNIM

Să nu ne mai judecăm dar unii pe alții. Ci mai bine judecați să nu faceți nimic care să fie pentru fratele vostru o piatră de poticnire sau un prilej de păcătuire.

Romani 14:13

[Citește paginile 145-150.]

Deși mulți oameni au fost ofensați de Isus, El nu a jignit niciodată pe nimeni prin revendicarea propriilor drepturi sau privilegii. El spunea: „Oricine se va smeri ca acest copilăș va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor” (Matei 18:4). Cuvintele-cheie sunt următoarele: „oricine se va smeri”. Puțin mai târziu, Isus dezvoltă conceptul, spunând:

Oricine va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru; și oricare va voi să fie cel dintâi între voi să fie

robul vostru, după cum nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.

Matei 20:26-28

Uimitor! Ce declarație! Isus nu a venit să I se slujească, ci El să slujească. El era Fiul lui Dumnezeu. Nu datora nimănui nimic. Nu era supus vreunui om. Cu toate acestea, a hotărât să-Și folosească libertatea ca să slujească.

Isus a hotărât să-Și folosească libertatea ca să slujească.

Citește următoarele pasaje și notează ce spune fiecare despre slujire și despre statutul de slujitor.

Luca 16:13

Luca 22:26

Ioan 12:26

Romani 7:6

Galateni 5:13

Filipeni 2:5-11

În Galateni 5:13, Pavel subliniază faptul că ni s-a dat privilegiul sau oportunitatea de a ne sluji unii altora. Nu trebuie să ne folosim libertatea sau privilegiile de copii ai Dumnezeului celui viu pentru a ne sluji pe noi înșine. Menirea libertății este aceea de a-i sluji pe alții. Slujirea aduce libertate, în vreme ce sclavia aduce apăsare. Sclavul este cel care trebuie să slujească, pe când slujitorul este cel care trăiește ca să slujească.

Am văzut mulți creștini slujind cu o atitudine încărcată de resentimente. Dăruiesc bombănind și se plâng când își plătesc taxele. Trăiesc și acum ca robi ai unei legi de sub care au fost eliberați. În inima lor, rămân sclavi.

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Renunțând la sclavia față de lume și predându-te lui Cristos, ca slujitor al Lui.

ZIUA 19 – RENUNȚAREA LA DREPTURILE NOASTRE

Luați seama însă ca nu cumva această libertate a voastră să fie o piatră de poticnire pentru cei slabi.

1 Corinteni 8:9

[Citește paginile 150-155.]

Libertatea ne-a fost dată ca să slujim și ca să ne jertfim viața. Scopul nostru este acela de a construi, nu de a distruge. Libertatea nu ne-a fost dată nici ca să strângem cât mai multe pentru noi

înșine. Pentru că am folosit-o în felul acesta, mulți se simt ofenșați astăzi văzând modul de viață al creștinilor. Poate că noi avem libertatea în Cristos să facem multe, dar dacă ceva îl rănește pe cel de lângă noi, va trebui să căutăm, de bunăvoie, să ne limităm pe noi înșine, ca să fim o bună mărturie pentru alții.

Caut oare ceea ce-i zidește pe alții sau ce mă zidește pe mine?

Scrie mai jos o listă a drepturilor la care ai renunțat de bunăvoie, ca să nu-i ofensezi pe alții sau să nu fi o piatră de poticnire pentru ei.

Am renunțat la dreptul de a: Ca să nu ofensez pe:

Cum vom ști care sunt libertățile și drepturile pe care trebuie să le lăsăm deoparte pentru a-i câștiga pe alții pentru Cristos? Sugestia mea este să aplicăm ceea ce eu numesc „testul zidirii”.

Scriind romanilor, apostolul Pavel arăta voia lui Dumnezeu în această privință: „Așadar, să urmărim lucrurile care duc la pacea și la zidirea noastră” (Romani 14:19).

Ceea ce facem s-ar putea să fie permis de Scriptură. Dar pune-ți următoarea întrebare: caut prin aceasta zidirea altora sau beneficiul propriu?

Citește pe îndelete pasajul următor. Subliniază părțile pe care ți-e greu să le împlinești. Încercuiește și ceea ce trebuie să pui de îndată în practică.

Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos. Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate zidesc. Nimeni să nu caute folosul lui, ci fiecare să caute folosul altuia... Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui

Dumnezeu. Să nu-i ofensați nici pe iudei, nici pe greci, nici Biserica lui Dumnezeu, după cum mă silesc și eu în toate lucrurile să plac tuturor, căutând nu folosul meu, ci al celor mai mulți, ca să fie mântuiți.
1 Corinteni 10:23-24, 31-33, traducere din engleză

Lasă Duhul Sfânt să treacă fiecare aspect al vieții tale prin filtrul acestui pasaj din Scriptură. Permite-I să-ți arate toate motivațiile sau scopurile ascunse, care urmăresc propriul folos și nu pe cel al altora. Indiferent care este domeniul în care lucrezi, acceptă chemarea Lui de a trăi ca un slujitor al tuturor.

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Cerând Domnului să-ți arate orice aspect din viața ta care poate fi o piatră de poticnire pentru alții, iar apoi să te ajute să-l dai deoparte.

ZIUA 20 – IERTAREA: DACĂ NU DAI, NU PRIMEȘTI

De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea. Și, când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri să vă ierte greșelile voastre. Dar dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre.

Marcu 11:24-26

[Citește paginile 157-162.]

Să ne îndreptăm acum atenția spre consecințele refuzului de a lăsa în urmă ofensa și spre modul în care ne putem elibera de sub povara acesteia. Isus a vorbit serios când a spus: „dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.”

Trăim într-o cultură în care cuvintele noastre nu reflectă întotdeauna ceea ce gândim și, în consecință, nu luăm în serios ceea ce spun alții.

Rădăcina acestei situații se găsește în copilărie. Părintele îi spune copilului: „Dacă mai faci asta o dată, iei bătaie.” Copilul nu doar că repetă o dată acțiunea, ci chiar de mai multe ori, după ce a fost avertizat. După fiecare episod, copilul aude aceleași cuvinte din gura părintelui. De obicei, nu se ia nicio măsură de corectare a comportamentului său. Dacă se iau, totuși, anumite măsuri, acestea fie sunt mai ușoare decât cele promise, ori prea aspre, fiindcă părintele este frustrat.

Îi ierți pe alții, ca să poți primi și tu iertare?

Dar când Isus vorbește, El vrea să-L luăm în serios. Nu putem privi ceea ce spune El la fel cum privim cuvintele celorlalte persoane sub autoritatea cărora ne aflăm sau așa cum vedem celelalte relații ale noastre. Când El ne spune ceva, vorbește serios. El este credincios și atunci când noi nu ne dovedim la fel. El pășește la un nivel de integritate și de adevăr care transcende cultura sau societatea noastră. De aceea, când Isus a spus: „Dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre”, a vorbit foarte serios.

Notează ce a spus Isus despre iertare în Evanghelii.

Matei 6:14-15

Luca 6:37

Matei 6:12

Îl iei pe Isus în serios? Îi ierți pe alții, ca să poți primi și tu iertare? Când inima îți este plină de resentimente, acestea nu mai lasă loc iertării pe care dorește Dumnezeu să ți-o dăruiască.

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Cerându-I lui Dumnezeu să-ți dea puterea să-i ierți cu adevărat pe cei care te-au jignit, ca să poți primi și tu iertarea lui Dumnezeu.

ZIUA 21 – SLUJITORUL NEIERTĂTOR

Atunci Petru s-a apropiat de El și I-a zis: „Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?” Isus i-a zis: „Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte.”

Matei 18:21-22

[Citește paginile 162-171.]

Isus i-a învățat pe Petru și pe ucenici că iertarea arătată celor din jur se bazează pe iertarea nelimitată a lui Dumnezeu. Pentru a evidenția acest adevăr, Isus a spus pilda slujitorului neiertător.

Citește din nou pilda în Matei 18:23-35, apoi completează următoarele propoziții:

Pentru mine, ideea principală a pildei este _____

Mesajul pe care mi-l transmite Dumnezeu prin pilda aceasta este _____

Comparativ cu ofensa noastră la adresa lui Dumnezeu, jignirile pe care nu vrem să le iertăm altora seamănă cu raportul dintre patru mii de dolari și 4,76 miliarde. S-ar putea să fi fost tratați nedrept de cineva, dar aceasta nu se compară cu păcatele noastre față de Dumnezeu. Când vei înțelege că Isus te-a salvat de la moarte și de la chin veșnic, îi vei ierta și tu pe alții în mod necondiționat.

Numrotează în ordinea gravității ofensele următoare, începând de la cele care ți se par cel mai greu de iertat (7), la cele pe care le poți ierta cu ușurință (1).

- _____ bârfa îndreptată împotriva mea;
- _____ abuzul fizic sau emoțional îndreptat împotriva mea;
- _____ abuzul fizic sau emoțional îndreptat împotriva cuiva drag;
- _____ minciuna;
- _____ furtul;
- _____ manipularea;
- _____ altele.

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Cerându-I lui Dumnezeu să îndepărteze orice împietrire din inima ta, care a fost provocată de lipsa iertării. Roagă-te în mod specific pentru persoanele ale căror jigniri au determinat această împietrire.

ZIUA 22 – RĂZBUNAREA: CAPCANA EI

Nu întoarceți rău pentru rău. Urmăriți ce este bine, înaintea tuturor oamenilor.

Romani 12:17

[Citește paginile 173-174.]

Arborarea neiertării, în urma unei ofense suferite, se aseamănă cu pretinderea achitării unei datorii pe care o are cineva față de noi. Când cineva ne-a greșit cu ceva, credem că acesta ne este dator. Așteptăm un soi de plată, bănească sau de altă natură. Nu este drept pentru noi, ca și copii ai lui Dumnezeu, să ne răzbunăm singuri.

Citește următoarele versete și apoi rezumă, într-o frază, învățătura lor cu privire la răzbunare.

Romani 12:19

Iacov 4:12; 5:9

Matei 5:38-42

Isus elimină orice zonă gri în ce privește resentimentele. De fapt, El spune că atitudinea noastră ar trebui să fie opusă ideii de răzbunare, într-atât încât să fim dispuși să ne facem vulnerabili în fața posibilității ca alții să profite din nou de noi.

**Suntem îndemnați să ne înfigem rădăcinile
în dragostea lui Dumnezeu.**

Isus a asemănat deseori starea inimii noastre cu cea a solului. Suntem îndemnați să ne înfigem rădăcinile în dragostea lui Dumnezeu. Sămânța Cuvântului Său va prinde apoi rădăcină în inima noastră, va crește și va aduce în cele din urmă roada neprihănirii: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea și înfrânarea poftelor. (Vezi Galateni 5:22-23.)

Dar solul va face să crească doar ceea ce a fost sădit în el. Dacă semănăm semințele datoriei, ale neiertării, ale ofensei, în locul dragostei de Dumnezeu va răsări alt lăstar, așa-numita „rădăcină de amărăciune” (Evrei 12:14-15). Amărăciunea este o rădăcină. Dacă rădăcinile sunt îngrijite – udate, protejate, hrănite – cresc tot mai mult în adâncime și în vigoare. Dacă nu sunt smulse din timp, rădăcinile sunt apoi greu de scos din pământ. Tăria ofensei va continua să crească. Dacă nu smulgem rădăcina amărăciunii, în loc să vedem crescând roada neprihănirii, vom avea parte de o recoltă a mâniei, a resentimentelor, a geloziei, a urii, a competiției și a discordiei. Isus a numit toate acestea „roade rele”. (Vezi Matei 7:19-20.)

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Mulțumindu-I lui Dumnezeu că pacea Sa ți-a inundat viața în urma îndepărtării ofenselor care ți-au împietrit inima.

ZIUA 23 – POTENȚIALUL REGE SE ÎNTINEAZĂ

*Absalom n-a vorbit nici bine, nici rău cu Amnon;
dar a început să-l urască pentru că necinstise pe sora
sa, Tamar.*

2 Samuel 13:22

[Citește paginile 179-183.]

Absalom a răzbunat necinstirea surorii sale ucigându-l pe Amnon. În inima lui și-a făcut loc amărăciunea, la vederea nepăsării tatălui său, David, care nu l-a pedepsit pe Amnon pentru violul săvârșit. Gândurile lui Absalom au ajuns să fie otrăvite de această amărăciune. A devenit expert în a critica slăbiciunile lui David. Cu toate acestea, spera că tatăl lui îl va chema. Dar David nu a făcut-o, fapt care a alimentat resentimentele lui Absalom.

Ca urmare a acestei atitudini critice născute din pricina ofensei, a început să atragă în jurul său toți oamenii nemulțumiți. S-a pus la dispoziția tuturor israeliților, făcându-și timp să le asculte plângerile. Spunea că toate ar fi altfel dacă ar ajunge el rege. Le judeca el pricinile, fiindcă se părea că regele nu avea timp pentru ei. Poate că Absalom judeca pricinile oamenilor fiindcă el nu fusese judecat cu dreptate.

Părea să fie preocupat de soarta celor din popor. Biblia spune că Absalom a câștigat inima oamenilor din Israel, îndepărtându-i de tatăl lui, David. Dar era oare cu adevărat preocupat de ei sau căuta o cale de a-l îndepărta de la tron pe David, cel care îl rănise?

**Duhul Sfânt ne convinge de păcat,
vorbindu-ne prin conștiința noastră.**

Asistenții liderilor bisericii ajung deseori să fie ofenșați în relația cu cei pentru care lucrează. Devin curând critici, experți în toate neajunsurile liderului lor sau ale oamenilor numiți de acesta în diverse funcții. Ofensa pune stăpânire pe inima lor și vederea le

este încețoșată. Ajung să vadă totul dintr-o perspectivă diferită de cea a lui Dumnezeu.

Completează propozițiile următoare:

Când vin la mine oameni care se plâng de conducerea bisericii, eu

Când propriile-mi gânduri sunt critice la adresa conducerii bisericii, eu

Modul cel mai eficient de a rezolva problema ofenselor în trupul lui Cristos este

Fă o listă a tuturor membrilor bisericii care te-au rănit, incluzându-i și pe cei care fac parte din conducere. Notează-le numele, apoi scrie data în care îi vei aborda, cerându-ți iertare pentru atitudinea ta.

Numele

Când îți vei cere iertare

Uneori, observațiile tale legate de slăbiciunile conducerii bisericii sunt corecte. Poate că David ar fi trebuit să ia măsuri împotriva lui Amnon. Poate că un lider se înșală sau face greșeli în anumite privințe. Dar cine este judecătorul: tu sau Dumnezeu? Nu uita că, dacă semeni discordie, aceasta vei și secera.

Duhul Sfânt ne convinge în timp ce ne vorbește prin conștiința noastră. Nu trebuie să ignorăm glasul Lui sau să-L stingem. Dacă ai făcut aceasta, trebuie să te pocăiești înaintea lui Dumnezeu și să-ți deschizi inima pentru a fi îndreptat de El.

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Cerându-I lui Dumnezeu să îndepărteze spiritul critic din inima ta.

ZIUA 24 – SCĂPÂND DIN CAPCANĂ

*De aceea mă silesc să am întotdeauna un cuget
curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.*

Faptele Apostolilor 24: 16

[Citește paginile 185-189.]

Este nevoie de efort pentru a nu cădea în plasa ofensei. Pavel compară situația cu exercițiul fizic. Dacă ne antrenăm trupurile, acestea sunt mai puțin vulnerabile în fața accidentărilor. Când practicăm iertarea și când refuzăm să ne lăsăm prinși în mrejele ofensei, ne păstrăm conștiința sănătoasă și curată.

**Este nevoie de efort pentru a nu cădea în
plasa ofensei.**

Uneori, suntem răniți de alții, dar nu ne este greu să iertăm. Ne-am antrenat inima și suntem capabili să facem față ofensei; de aceea, aceasta nu va duce la o accidentare sau la o vătămare permanentă.

Însă unele jigniri vor fi mai dificile decât cele pentru care ne-am pregătit. Această încordare suplimentară s-ar putea să provoace o rană sau o accidentare, în urma căreia va trebui să ne antrenăm din punct de vedere spiritual, pentru a ajunge din nou la vindecare. Exercițiul necesar refacerii este menționat mai jos.

După ce citești fiecare pas, scrie răspunsul specific la care vei recurge pentru a te reface.

1. Recunoaște că ești rănit.

Am fost rănit de _____

2. Mărturisește-ți durerea înaintea Domnului.

Doamne, mărturisesc că am fost rănit când _____

3. Fii deschis față de îndreptarea și față de călăuzirea Lui.

Doamne, înțeleg că Tu dorești ca eu să _____

4. În cele din urmă, trebuie să iertăm persoana care ne-a rănit.

Isuse, iert pe _____
pentru _____

Următorul exercițiu pe care trebuie să-l facem după ce am iertat pe cineva are rolul de a ne ajuta să evităm recidiva. Ocazional, s-ar putea să ne trezim luptând cu vechile gânduri pe care le-am avut față de o anumită persoană înainte de a o ierta. Putem evita acest pericol amintindu-ne să ne rugăm pentru ea. Versetele următoare îți vor arăta cum să te rogi.

Citește fiecare verset și notează atitudinea pe care Dumnezeu dorește s-o avem în inimă față de cei care ne-au rănit.

Matei 5:44

Psalmul 35:11-14

2 Corinteni 10:5

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Mijlocind pentru nevoile cele mai adânci ale unei persoane care te-a rănit.

ZIUA 25 – VINDECAREA PRIN CONFRUNTARE

Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate.

1 Petru 4:8

[Citește paginile 189-193.]

Există momente în care singura cale spre vindecare trece prin valea confruntării. Este ușor să-i iubim pe cei pe care-i credem incapabili să facă vreun rău. Aceasta este dragostea lunii de miere. Este cu totul altceva să iubim pe cineva când îi putem vedea greșelile, mai ales dacă am și fost victima acestora.

În călătoria noastră cu Domnul vom da mereu peste greutăți. Nu putem să le ocolim, ci trebuie să le înfruntăm, căci acestea fac parte din procesul desăvârșirii noastre în El. Dacă preferi să te ferești de ele, vei pune piedici în calea creșterii tale.

Pe măsură ce depășești diferite obstacole, vei deveni mai puternic și mai plin de compasiune. Te vei îndrăgosti mai mult de Isus. Dacă ai trecut prin greutăți și nu-mi împărtășești punctul de vedere, probabil că nu ți-ai revenit în urma ofensei suferite.

Revenirea ține de decizia ta. Unii oameni sunt răniți și nu-și revin niciodată, fiindcă au preferat să rămână în starea aceasta.

- Dacă încă suferi în urma unei ofense suferite în trecut, aceasta se datorează hotărârii tale de a te cufunda în această suferință.
- Singura cale spre vindecare este iertarea. Lasă în mâna lui Dumnezeu atât ofensa, cât și persoana care te-a jignit.
- Lipsa compasiunii pentru alții ia naștere în urma lipsei dorinței de a le ierta slăbiciunile.
- Maturitatea ta spirituală depinde de disponibilitatea de a înfrunta, de a ierta și de a uita jignirile suferite în trecut.

Isus a învățat ascultarea prin suferințele pe care le-a îndurat. Petru a învățat ascultarea prin suferințele pe care le-a îndurat. Pavel a învățat ascultarea prin suferințele pe care le-a îndurat.

Maturitatea ta spirituală depinde de disponibilitatea de a înfrunta, de a ierta și de a uita jignirile suferite în trecut.

Dar tu? Ai deprins ascultarea? Care sunt sentimentele tale actuale, în urma ofenselor suferite în trecut?

În fiecare dintre coloanele de mai jos, bifează căsuțele care corespund sentimentelor tale.

SENTIMENTE VINDECATE

Libertate ☐
Iertare
Spirit iubitor
Blândețe
Compașiune
Acceptare
Smerenie
Inimă caldă
Pace
Bucurie
Vindecare
Împrospătare

SENTIMENTE RĂNITE

Împovărare
Lipsa iertării
Spirit răzbunător
Asprime
Spirit de judecată
Respingere
Mândrie
Inimă rece
Mânie
Deprimare
Prăbușire
Amărăciune

Dacă bifezi mai multe sentimente rănite decât vindecate, atunci procesul refacerii tale a stagnat; nu te supui călăuzirii lui Dumnezeu și nu te vei maturiza spiritual.

La maturitate nu se ajunge cu ușurință. Dacă ar fi așa, toți ar dobândi-o. Puțini sunt cei care ajung la nivelul acesta în viață, din pricina rezistenței pe care o întâmpină. Lumea este dominată de „domnul puterii văzduhului” (Efeseni 2:2). Direcția societății noastre nu este una plină de evlavie, ci de egoism. Ca urmare, pentru a ajunge la maturitatea lui Cristos, vom avea de înfruntat greutățile produse de înaintarea împotriva curentului egoismului.

Amintește-ți că, atunci când ne pierdem viața de dragul lui Isus, vom câștiga viața Lui. Învață să-ți ațintești privirea asupra rezultatului final, nu asupra luptei. (Vezi 1 Petru 4:12-13.)

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru încercările și pentru necazurile pe care le-ai înfruntat. Mulțumește-I și pentru rezultatele avute în urma acestor lupte.

ZIUA 26 – OBIECTIVUL ESTE RECONCILIAREA

Ați auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu ucizi; oricine va ucide va cădea sub pedeapsa judecății. Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecății (...) du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul.”

Matei 5:21-22; 24

[Citește paginile 195-197.]

În Predica de pe Munte, Isus citează mai întâi legea care ne reglementează acțiunile exterioare. Apoi arată care este împlinirea acesteia, coborând la ceea ce se ascunde în inimă. (Vezi Matei 5:21-22, 24.) În ochii lui Dumnezeu, ucigaș nu este doar cel care săvârșește un omor, ci și cel care-și urăște fratele. Ceea ce este în inima ta reprezintă adevărata ta înfățișare!

Isus delimitează limpede consecințele ofensei în această secțiune a predicii. El ilustrează gravitatea păstrării în inima a mâniei sau a resentimentelor pline de amărăciune. Dacă cineva se mânie fără motiv pe fratele său, îl paște pericolul judecății. Isus le arăta ascultătorilor Săi că mânia netratată poate duce la ură. Iar aceasta din urmă, lăsată să crească, îi aducea sub amenințarea iadului. Isus i-a îndemnat pe cei ce Îl urmau să caute reconcilierea, ca prim răspuns în fața ofensei.

Noi căutăm împăcarea nu doar de dragul propriei persoane, ci și de dragul fratelui nostru. Astfel, putem juca rolul unui catalizator care-l ajută să lase în urmă ofensa. Chiar dacă noi nu avem nimic împotriva lui, dragostea lui Dumnezeu nu dorește să-l lase pradă mâniei, fără să încerce să-i întindă o mână și să-l vindece. Se poate ca noi să nu fi greșit cu nimic. Nu are importanță dacă avem sau nu dreptate. Este mai important ca noi să-l ajutăm pe acest frate care se clatină, decât să dovedim că am avut dreptate.

Deseori, ne judecăm pe noi înșine în funcție de intențiile noastre, și pe toți ceilalți în funcție de acțiunile lor.

Fă o listă cu toate persoanele pe care le-ai ofensat. Scrie alături de fiecare nume ocazia și ziua în care le vei aborda, căutând să te împaci cu ele.

Numele	Data	Ocazia
_____	_____	_____
_____	_____	_____
_____	_____	_____
_____	_____	_____
_____	_____	_____

Deseori, ne judecăm pe noi înșine în funcție de intențiile noastre, și pe toți ceilalți în funcție de acțiunile lor. Este posibil să intenționăm una, dar să comunicăm cu totul altceva. Uneori, motivațiile noastre reale sunt ascunse cu dibăcie până și de noi înșine. Dorim să credem că acestea sunt curate. Dar, în timp ce le filtrăm prin Cuvântul lui Dumnezeu, începem să le vedem într-o altă lumină. Dacă dorim împăcarea, intențiile bune nu sunt de ajuns. Este vremea să mergem de îndată la persoana în cauză și să ne împăcăm cu ea. Ești gata să te duci?

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Cerându-I lui Dumnezeu să te umple de dragoste și de curaj, pentru a căuta împăcarea cu orice persoană cu care ai relații tensionate.

ZIUA 27 – CERE-ȚI IERTARE DE LA CEL PE CARE L-AI JIGNIT

*Așadar, să urmărim lucrurile care duc la pacea și
la zidirea noastră.*

Romani 14:19

[Citește paginile 197-199.]

Romani 14:19 ne arată cum să abordăm o persoană pe care am jignit-o. Dacă mergem la ea măcinați de sentimente de frustrare, nu vom promova pacea. Nu vom face decât să înrăutățim starea celui rănit. Prin atitudinea noastră, trebuie să căutăm pacea, prin umilință, sacrificându-ne mândria. Acesta este singurul mod de a obține adevărata reconciliere.

Cu anumite ocazii am abordat diferite persoane pe care le rănisem sau care erau supărate pe mine, iar reacția lor a fost una ofensivă. Mi-au spus că eram egoist, lipsit de considerație, mândru, nepolitic, dur și altele asemenea.

Răspunsul meu firesc era să neg: „Nu, nu sunt. Pur și simplu tu nu mă înțelegi!” Dar atunci când mă apăr, nu fac decât să pun lemne pe focul jignirii lor. În felul acesta nu caut pacea. Încercarea de a ne apăra pe noi înșine și „drepturile noastre” nu va aduce niciodată pacea adevărată.

Prin urmare, am învățat să ascult și să tac până când își varsă tot năduful. Dacă nu sunt de acord cu spusele lor, le spun că le respect părerea și că-mi voi cerceta atitudinea și intențiile. Apoi adaug că-mi pare rău că le-am rănit.

Înțelepciunea care vine de sus este gata să cedeze.

Alteori, acuzațiile lor sunt întemeiate. Atunci recunosc: „Ai dreptate. Te rog să mă ierți.”

Amintește-ți o situație recentă, în care ai cerut cuiva să te ierte. Menționează pe scurt abordarea la care ai recurs. Scrie orice cuvinte sau acțiuni ale tale care denotau mândria.

Smerenia promovează reconcilierea. Mândria se apără, pe când umilința cade de acord și spune: „Ai dreptate. M-am purtat așa cum spui. Te rog să mă ierți.”

Citește Iacov 3:17 și rescrie-l cu propriile cuvinte.

Înțelepciunea care vine de sus este gata să cedeze și nu se încăpățânează când vine vorba de conflicte personale. Cel care se supune acestei înțelepciuni nu se teme să cedeze sau să respecte părerea altcuiva, câtă vreme aceasta nu sacrifică adevărul.

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Cerându-I lui Dumnezeu să-ți descopere jignirile pe care le-ai adus altora și să-ți dea înțelepciune să-i abordezi pe cei în cauză.

ZIUA 28 – ABORDEAZĂ

PERSOANA CARE TE-A JIGNIT

Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău.

Matei 18:15

[Citește paginile 199-201.]

Mulți oameni aplică versetul acesta din Scriptură având o atitudine diferită de cea urmărită de Isus. Dacă au fost răniți de aproapele lor, se vor duce și-l vor confrunta cu un spirit răzbunător și plin de mânie. Ei folosesc versetul acesta ca pe o justificare, pentru a-l condamna pe cel care i-a rănit.

Însă acestor oameni le scapă cu totul motivul pentru care Isus ne învață să mergem unii la alții. Scopul urmărit nu este condamnarea, ci împăcarea. Isus nu dorește să-i spunem fratelui nostru că s-a purtat mârșav cu noi. Noi trebuie să mergem și să îndepărtăm fisura care ar împiedica repararea relației noastre.

Procedeul acesta oglindește modul în care Dumnezeu a îndreptat relația noastră cu El. Deși noi am păcătuit împotriva Sa, El „Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi” (Romani 5:8). Suntem noi gata să renunțăm la zidurile noastre de protecție și să murim față de mândrie, ca să-l ridicăm pe cel care ne-a greșit? Dumnezeu ne-a întins o mână înainte ca noi să ne cerem iertare. Isus a hotărât să ne ierte înainte chiar ca noi să ne dăm seama de ofensa pe care l-am adus-o prin păcătoșenia noastră.

Citește cu atenție Romani 5:6-11 și completează apoi următoarele afirmații:

Starea în care mă aflu când Dumnezeu mi-a întins mâna era _____

Faptul că Dumnezeu m-a căutat demonstrează _____

Motivul pentru care a procedat astfel a fost _____

Prin faptul că mi-a întins o mână, Dumnezeu a înfăptuit următoarele: _____

Deși El ne-a întins mâna, noi nu puteam fi împăcați cu Tatăl până când primeam Cuvântul Său, care ne oferea această reconciliere.

**Noi trebuie să îndepărtăm fisura care ar
împiedica repararea relației noastre.**

În Noul Testament, în predicile lor, ucenicii afirmau că toți oamenii au păcătuit împotriva lui Dumnezeu. Dar care era scopul acestui mesaj? Acela de a-i condamna? Dumnezeu nu condamnă. „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” (Ioan 3:17). Scopul urmărit este mai degrabă acela de a-i ajuta să-și vadă starea, să se pocăiască de păcatele lor și să-și ceară iertare.

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Pocăindu-te și rugându-L pe Dumnezeu să te ajute să te împaci cu orice persoană pe care ai jignit-o sau care te-a jignit.

ZIUA 29 – ESENȚA PROBLEMEI

*Dacă este cu puțință, întrucât atârnă de voi, trăiți
în pace cu toți oamenii.*

Romani 12:18

[Citește paginile 204-209.]

Dacă în spatele motivației noastre stă iubirea lui Dumnezeu, nu vom da greș. Dragostea nu dă greș niciodată. Când îi iubim pe alții așa cum ne iubește Isus pe noi, vom fi liberi, chiar dacă cealaltă persoană refuză să se împace cu noi.

Isus spune „dacă este cu puțință”, pentru că există situații în care ceilalți refuză să aibă o relație armonioasă cu noi. Sau se poate ca unii să pună niște condiții pentru reconciliere care ne-ar compromite relația cu Domnul. În ambele situații, nu putem repara relația.

Dumnezeu spune: „întrucât atârnă de voi”. Noi trebuie să facem tot ce ne stă în puțință pentru a ajunge să ne împăcăm cu fratele nostru, câtă vreme rămânem loiali adevărului. Deseori, renunțăm prea ușor la relațiile noastre.

Isus a spus: „Ferice de cei *împăciuitori* [cei care fac pace], căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!” (Matei 5:9). El nu a zis: „Ferice de *cei care păstrează pacea*”. O astfel de persoană evită confruntările cu orice preț, pentru a menține pacea, chiar cu riscul sacrificării adevărului. Însă pacea păstrată cu asemenea mijloace nu este adevărata pace. Este o pace fragilă, superficială, care nu va rezista.

**Dragostea nu dă greș niciodată, nu pălește
nicicând și nu se sfârșește vreodată.**

Cel care face pace va alege confruntarea în dragoste, scoțând la lumină adevărul, așa încât reconcilierea obținută să fie una de durată. Acest om nu va menține o relație artificială, superficială, ci dorește deschidere, adevăr și dragoste. Refuză să ascundă jignirea

sub un zâmbet ipocrit. El face pace într-un spirit de dragoste plină de îndrăzneală, care nu poate da greș.

Cât de eficient ești tu, în calitate de om care face pace? Mai jos sunt enumerate câteva calități ale acestor oameni. Indică printr-un x locul în care te afli pe linie.

Oamenii care fac pace sunt:

<i>Iubitori</i>		<i>Grabnici la ascultare</i>	
Sunt	Trebuie să devin	Sunt ☐	Trebuie să devin
<i>Răbdători</i>		<i>Înceți la mânie</i>	
Sunt	Trebuie să devin	Sunt ☐	Trebuie să devin
<i>Iertători</i>		<i>Înceți la vorbire</i>	
Sunt	Trebuie să devin	Sunt ☐	Trebuie să devin
<i>Deschiși</i>		<i>Ascultători</i>	
Sunt	Trebuie să devin	Sunt ☐	Trebuie să devin
<i>Vulnerabili</i>		<i>Sensibili față de glasul lui Dumnezeu</i>	
Sunt	Trebuie să devin	Sunt ☐	Trebuie să devin
<i>Sinceri</i>		<i>Smeriți</i>	
Sunt	Trebuie să devin	Sunt ☐	Trebuie să devin

Trăirea lui Isus a dovedit toate aceste calități. Când Duhul Prințului păcii locuiește în noi, avem puterea să ducem o astfel de viață. El dorește ca niciunul să nu piară. Însă El nu va compromite adevărul de dragul unei relații. El caută împăcarea cu o dedicare autentică, nu în termeni superficiali. Aceasta duce la dezvoltarea unei legături a iubirii pe care niciun rău nu o poate frânge. El Și-a dat viața pentru noi. Nici noi nu putem face altfel.

Dragostea nu dă greș niciodată, nu pălește nicicând și nu se sfârșește vreodată. Nu caută folosul său. Nu se lasă ofensată cu ușurință. (Vezi 1 Corinteni 13.)

SCRIE O RUGĂCIUNE...

Cerându-I lui Dumnezeu să te umple cu dragostea Sa pentru ceilalți, îndeosebi pentru dușmanii tăi și pentru cei care te-ar putea jigni.

ZIUA 30 – SĂ TRECEM LA ACȚIUNE

*Deci, cine știe să facă bine și nu face, săvârșește
un păcat!*

Iacov 4:17

[Citește paginile 207-209.]

Acum a sosit timpul să trecem la acțiune! Roagă-L pe Domnul să-ți amintească toate jignirile ascunse, uitate sau negate. Cere Duhului Sfânt să pășească alături de tine în trecut, aducându-ți în minte orice persoană față de care ai resentimente.

**Când știi că inima ți-a fost curățată de
ofensele trecute și că a devenit puternică și
stabilă, rămâi tare și respinge momeala pe care
ți-o va pune în față Satana în viitor.**

Fii gata să te rogi și să-ți ceri iertare. Pregătește-te să mergi cu smerenie la cei cu care ai relații tensionate, cerându-ți iertare și căutând împăcarea. Folosește ca ghid rugăciunea de la pagina 208.

*În timp ce te pregătești să te rogi, completează următoarele
afirmații:*

Aspectul cel mai important pe care l-am învățat în cursul
programului devoțional de treizeci de zile a fost _____

Când voi fi ispitit de momeala Satanei, voi _____

Următorul pas pe care va trebui să-l fac pentru a nu cădea în plasa
ofensei este _____

Persoana căreia trebuie să-i cer imediat iertare este

Unul dintre motivele pentru care am nevoie să țin un jurnal al vieții mele spirituale este

În ce privește ofensele, trebuie să mă rog în fiecare zi ca

Atunci când știi că inima ți-a fost curățată de ofensele trecute și că a devenit puternică și stabilă, rămâi tare și respinge momeala pe care ți-o va pune în față Satana în viitor. Citește despre armura lui Dumnezeu în Efeseni 6:10-18. Vei fi un învingător și îți vei birui dușmanul!

SCRIE O RUGĂCIUNE...

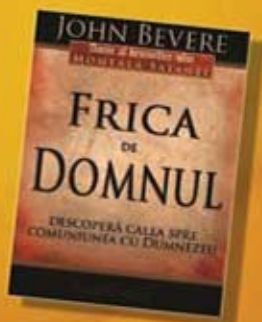
Mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru protecția pe care ți-o oferă cu fiecare element al armurii spirituale pe care ți-o pune la dispoziție.

MOMEALA SATANEI

„Eliberat din capcana fatală a ofensei”

Acest material dă în vileag înșelăciunea prin care Satan îți prinde în capcana ofensei pe credincioși, îndepărtându-i de voia lui Dumnezeu și de adevăratul lor destin în Hristos. Subiectul ofensei constituie esența cărții „Momeala Satanei” și reprezintă de multe ori obstacolul cel mai greu de depășit pentru unii. Întrebarea esențială nu este *dacă* vei fi sau nu ofensat, ci *cum* vei răspunde.

ALTE CĂRȚI DISPONIBILE ÎN LIMBA ROMÂNĂ:

Cartea **Spune nu intimidării** te va învăța cum să biruiești frica și să manifesti darurile lui Dumnezeu în viața ta. Domnia lui Dumnezeu nu poate să fie instaurată în viața ta atâta vreme cât ești stăpânit de frică. Nu lăsa timiditatea să te controleze! Mergi cu o nouă îndrăzneală în puterea lui Isus Hristos. Învăță cum să fii un luptător curajos, biruitor prin puterea Domnului.

Ce lipsește în biserica ta, în rugăciunile tale, în viața ta personală? Cum poți ajunge la o intimitate reală cu Dumnezeu? Ce te va transforma încât să devii un credincios călăuzit de Duhul lui Dumnezeu?... Este frica de Domnul! În cartea **Frica de Domnul**, John Bevere te încurajează să te închini cu reverență înaintea Domnului. Cheia comuniunii cu Dumnezeu stă în invitația Sa de a-L cunoaște în mod profund. Cartea aceasta îți va arăta cum să-i dai Domnului gloria într-un mod care va revoluționa viața ta.

Descoperă mai mult: MessengerInternational.org
CloudLibrary.org

Scapă din capcana fatală a dușmanului!

Momeala Satanei dă în vileag una dintre cele mai înșelătoare curse pe care le folosește Diavolul pentru a-i îndepărta pe credincioși de voia lui Dumnezeu: ofensa. Cei mai mulți oameni care-i cad în plasă nici măcar nu-și dau seama de starea lor.

Nu te lăsa păcălit! Te vei confrunta cu diferite ofense și depinde de tine modul în care acestea îți vor afecta relația cu Dumnezeu. Răspunsul tău îți va determina viitorul. Dacă acționezi corect în fața jignirii, vei deveni o persoană mai puternică, nu una plină de amărăciune.

Vei găsi în această carte răspunsuri la întrebări dificile, precum:

- De ce sunt înclinat să-mi spun versiunea proprie cu privire la diferite situații?
- Cum pot lupta împotriva gândurilor îmbibate de suspiciune și de neîncredere?
- Cum pot pune capăt memorării rănilor trecute?
- Cum îmi pot recăpăta încrederea după ce am fost rănit profund?

Această carte te va ajuta să te ții departe de „capcana ofensei”, și îți va da puterea de a nu te lăsa ofensat, ca nu cumva să îți fie afectată relația cu Dumnezeu.

JOHN BEVERE este autorul mai multor cărți devenite best-seller și un cunoscut vorbitor. Împreună cu soția sa, Lisa, și ea o autoare apreciată, au pus în 1990 bazele lucrării care-i poartă numele. Aceasta s-a extins în multe direcții, la nivel internațional, incluzând și programul TV săptămânal, *The Messenger*, difuzat în 214 țări. Printre cărțile scrise de Bevere se numără *Victorie în pustie*, *Glas profetic*, *Firca de Domnu și Spune „nu” intimidării*.

Download this & other resources at : www.CloudLibrary.org & www.MessengerInternational.org

TEACH EACH OTHER
Messenger
International.
MessengerInternational.org

Cartea aceasta este oferită
de autor și nu poate fi vândută

John Bevere poate fi
urmărit pe
Facebook și Twitter